

BURMESE
CLASSIC

ဆုမြတ်မွန်မွန် ကြွေးကျန်ရစ်သောသူ

NYI NYI

ဆုမြတ်ပွန်ပွန်

ကြွင်းကျန်ရစ်သောသစ္စာ

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၉၀၉၀၆၀၇

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၁၂၅၂၀၆၁၀

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး
၇၀၀ ကျပ်

အုပ်စု
၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၀၁၈၀၉)ချစ်ပင်းလှံ့စာပေ
အမှတ်-၄၃(က)၊ မလိခလမ်း၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်

စေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်

အောင်ရဲ့စာက ပထမဆိုလို့ အံ့ဩနေမိတယ်။
ဒုတိယဝတ္ထုကိုလည်း ဖတ်ပြီးပါပြီ။ မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်
တွေကို အောင်တို့ဆီမှာ လက်မလည်အောင် ငှားနေရ
တယ်။ တတိယထွက်မဲ့ 'လသုံးစင်းနှင့် ကခုန်ခြင်း'
စာအုပ်ကိုလည်း မျှော်နေမယ်နော်။ အောင့်သူယေချင်း
တွေကလည်း မဆုမြတ်ရဲ့စာအုပ်ကို ကြိုက်ကြတယ်။
ဒုတိယစာအုပ်မှာ မိတ်ဆက်စာပါလာတော့ မိအောင်
တို့ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီတဲ့။ အောင်ကလည်း
ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ကိုယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။

တာဝရအောင်မြင်ပါစေလို့

မအေးအေးအောင်
အမှတ်(၂၁၄)၊ ရွှေသီဟလမ်းသွယ်(၁)၊
ရပ်ကွက် (၇)၊ ကသာမြို့၊
စစ်ကိုင်းတိုင်း။

ဝေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအဓိအာဓိ

ဆု

သိ ဆီကို စာပြန်ရေးတဲ့အတွက် အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်။ သိ မေ့လျော့လင့်လင့်ထားပါဘူး။ စာရောက်လာတဲ့အတွက်ပိုဝမ်းသာခဲ့ရတယ်။ သိရဲ့စာလို ဆုရဲ့စာအုပ်မှာ ဖော်ပြပေးတဲ့အတွက် ပိုပြီးတော့ လေးစားခဲ့ရတယ်။ ဆုရဲ့ပင်ကိုယ်စိတ်လေးကို ဖော်ပြပေးလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဆုကို သိ ပိုပြီး ခင်သလို လေးစားပုံထပ်ယူမိပါတယ်။ သို့ကို အရေးတယူရှိတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရပါတယ်။ တတိယထွက်မဲ့စာအုပ်ကို သိ ဖတ်ချင်လာပြီ။ စာအုပ်နာမည်နဲ့တင် ဆွဲဆောင်မှုရှိနေပြီ။ ဒုတိယစာအုပ် ထွက်ပြီလားဆိုတာ ခဏခဏမေးရမယ်။ ထွက်ပြန်မတော့ ဆုစာအုပ်က လက်မလည်အောင်ငှားရတယ်။ အောင်မြင်မှုလမ်းမှာ ပရိသတ်တွေရဲ့အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရတယ်။ သိ ဝမ်းသာကျေနပ်သလို ဆုလည်း သိလိုပဲ ကျေနပ်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ဆုကို သိ ထာဝရ ပရိသတ်တစ်ဦး အမြဲလုပ်မယ်၊ အားပေးမယ်၊ ဝေပန်မယ်။ ဒီထက်က အောင်မြင်မှုတွေပိုင်ဆိုင်ပါစေလို့ သိ အမြဲတမ်း ဆုတောင်းနေမယ်။

မသီသီသွင်
အမှတ် ၅၅၄/၅၅၆၊ ကုန်သည်လမ်း၊
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကင်းမြို့။

ဝေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအဓိအာဓိ

မဆု

ခင်မင်စွာနဲ့ မဆုလိုခေါ်ပါရစေ။ သမီးက မဆုရဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ မဆုရဲ့ ပထမဆုံးထွက်တဲ့ 'မျက်နှာဝန်းရဲ့မေတ္တာတံချူ' ကို ကြိုက်ပါတယ်။ ဒုတိယထွက်တဲ့ 'ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့်အတ္တနန်းတော်' ကိုလည်း အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ လူတိုင်းကိုယ့်အတ္တနဲ့ မာနကို ရှေ့တန်းတင်ရင် မှားတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားစုက အမှန်ပါပဲ။

နောက်ထပ်စာအုပ်ကောင်းများစွာ ထွက်ရှိနိုင်ပါစေလို့....

ဆုမွန်ကောင်းတောင်းရင်း....

ပံ့ပိုး(ခ) မိပုံ
သော်တာအေးရပ်ကွက်၊ (၇)လမ်း၊
တာကလေးရပ်၊ ဟင်္သာတမြို့။

ခေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအစဉ်

မဆု

သျှောင်ကေရှင်ပါ။ အိမ်တွင်းပုန်း ဟာသကဗျာဆရာ
လေး ဆိုပါတော့။ မဆုရဲ့ မျက်နှာဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ
ကို ဖတ်ပြီးပြီ။ ဝတ္ထုတိုရဲ့ အငွေ့အသက်တွေ မကင်း
သေးဘူးလို့ ယူဆမိတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မဆုရဲ့
ဝတ္ထုဟာ ဝတ္ထုတိုတစ်ဝက်၊ လုံးချင်းတစ်ဝက် ရောစပ်
ပါဝင်တဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် မြင်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
မဆုမှာ ကိုယ်ပိုင်ဟန်ရှိတယ်။ ရှေ့ဆက်ကိုယ်ပိုင်ဟန်နဲ့
ပဲအလုပ်လုပ်ပါနော်။ တစ်ခုသတ်ပေးပါရစေဦး။ မဆုရဲ့
ဝတ္ထုတိုတွေ၊ ကဗျာတွေ ဆက်ရေးဖို့ကိုလည်း မမေ့ပါနဲ့
ဦးလို့။ မဆုအတွက် အမှတ်တရ ဟာသကဗျာလေး
တစ်ပုဒ် ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

BUDDHIST CLASSIC

ကိုသျှောင်ကေရှင်
ရတနာစက်ဘီးဆိုင်
သာစည်လမ်း၊ မုံရွာမြို့။

ခေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအစဉ်

“ဆုအတွက်”

ငါမနေ့က ကြက်သားဒံပေါက်စားရင်း အလစ်သုတ်ယူလာခဲ့တဲ့
သွားကြားထိုးတံလေးဟာ ဆုအတွက်
ငါ အနုမြောမရှိတော့ပါဘူး
ငှက်ပျောသီး အမွှာလေးဟာ ဆုအတွက်
ငါ တစ်ခါတလေပေါ့လေ
ပျင်းလို့ပြောမဲ့ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားငေးဟာ ဆုအတွက်
ငါ ဝါသနာအရဆိုပါတော့
မြွေအရှင်တွေ ဖမ်းထားတာ ၃၂ ကောင်ရှိပြီ
အဲ့ဒါဆုအတွက်
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တို့ ငါ့ရဲ့ ရည်းစားတွေက
ဆုကို မနာလိုကြဘူး
သင်္ကြန်မှာတွေ့ရင် ခွက်စောင်းခုတ်ကြလိမ့်မယ်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာတွေ့ရင် ရေခွေးပူနဲ့ ပက်ကြလိမ့်မယ်
ဒီတော့ သတိတော့ထားပေါ့ကွယ်
ဒါပေမဲ့ ဆုရေ
စိတ်တော့ မပူလိုက်ပါနဲ့
ဟောဒီ ကပ်စေးနဲ့ငါ့ကြီး
ကပ်စေးနဲ့ ငါ့ကိုအမွေပေးခဲ့တဲ့
ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေးရည်တစ်စက်ရဲ့ တစ်ဝက်ဟာလည်း
ဆုအတွက်ပါပဲကွယ်။

သျှောင်ကေရှင်

စေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

စေတနာစာပေက ထုတ်ဝေပြီးဖြစ်တဲ့ မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ 'မျက်နှာကဝန်းရဲ့မေတ္တာတံချူ' နဲ့ 'ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့် အတ္တနန်းတော်' နှစ်အုပ်စလုံး ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။ 'မျက်နှာကဝန်းရဲ့မေတ္တာတံချူ' စာအုပ်ကို ပိုပြီးနှစ်သက်မိပါတယ်။

အများနဲ့မတူတဲ့ idea နဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ပေါ် (attractive)ဖြစ်အောင် ရေးသားနိုင်တဲ့ မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ပင်ကိုယ်စွမ်းရည်ကို အားကျမိပါတယ်။ နောက်ထွက်ရှိလာမဲ့ စာအုပ်တွေမှာလည်း ဘဝအသိပညာ တိုးတက်စေမဲ့ စာအုပ်များကို အလျဉ်းသင့်သလို ထုတ်ဝေပေးဖို့ တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ စာအုပ်များကို အစဉ်အမြဲအားပေးမှာပါ။

စာပေလောကမှာ ဒီထက်မက တိုးတက်အောင် မြင်ပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း :

BURMESE CLASSIC

စေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအစီအစဉ်

'ဆုမြတ်' လို့ပဲ ခေါ်ခွင့်ပြုနော်... ။ မင်းကို အရမ်းလေးစားတယ်။ အရမ်းလည်း ချီးကျူးမိတယ်။ စာအုပ်တွေ မထွက်ခင် ကြော်ငြာတွေ ထွက်ကတည်းက မျှော်လင့်နေခဲ့တာ... ပထမဆုံး စာအုပ်လေးကို ဖတ်ခွင့်ရပြီး အရမ်းကြိုက်ခဲ့မိလို့ သူငယ်ချင်းတွေ မဖတ်ဖြစ်လိုက်မှာ စိုးလို့ အရမ်းကောင်းတယ်... ဖတ်ကြည့်... ဖတ်ပြီး မကြိုက်ရင် တို့ကို ကြိုက်သလိုပြောဆိုပြီး ဖတ်ခိုင်းခဲ့တာ။ 'မင်း'တို့ကို ကြော်ငြာခတော့ ပေးရမှာနော်... ။ ပထမစာအုပ်ရယ်၊ ဒုတိယစာအုပ်ရယ် (၂)အုပ်စလုံး ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို ဖတ်ရတာ ရင်ထဲ တစ်ခုခုကျန်ခဲ့သလိုပဲ။ ဘယ်သူတွေဆီကိုမှ အခုလို စာမရေးဘူးလို့ အမှားပါရင် သည်းခံနော်။

ဒီထက်မက အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ဆုမြတ်မွန်မွန်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေလို့...

စည်သူအောင်
အမှတ်(၁၄၉) ဝဝန်ကျွန်းသာ၊
(၄)လမ်း၊ ပုသိမ်မြို့၊
ဧရာဝတီတိုင်း

လှိုင်ထွေးအေး(ခ)မလွမ်းပို
အမှတ် ၈/၁၆၉၊ ပန်းခင်း(၁)
ရွာကောက်ရမ်း၊ ပျဉ်းမနားမြို့၊
နေပြည်တော်။

စေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအဓိအခဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါတယ်။ ဇင်က မော်လမြိုင်ကပါ။ မမွန်ရဲ့ 'မျက်နှက်ဝန်းရဲ့ မေတ္တာတံချူ' ရယ် 'ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့်အတ္တနန်းတော်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု နှစ်အုပ်စလုံးကို ဖတ်ပြီးတော့ မမွန်နဲ့ ခင်ချင်လို့ စာရေး လိုက်တာပါ။ မမွန်ကို ဇင် ချီးကျူးလေးစားပါတယ်။ မမွန်ရဲ့ဝတ္ထုနှစ်အုပ်လုံးဟာ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့တာလေးတွေ တအားကောင်းတယ်။ 'ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့် အတ္တနန်း တော်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးကို ဇင် တော်တော်ကြိုက်သွား တယ်။ ဇင်ကလေ အဲဒီလို တစ်ဦးတည်းသောသားတွေ ကို အမေတွေက တအားကြီးချစ်ကြ(over)ဖြစ်လွန်း တာတွေကို မကြိုက်ဘူး။ မမွန်ရဲ့ဝတ္ထုထဲကလိုပဲ ချစ် တော့ချစ်တယ်။ မချုပ်ချယ်ဘူး။ နေရာတကာလိုက်မပါ ဘူး။ နားလည်ပေးတယ်။ ဒီလိုလေးတွေပဲ ကြိုက်တာ။ ဇင်က အခုဆို ကျောင်းပြီးသွားပြီ။ အသက်က(၁၉)ပေါ့။ ဒီအရွယ်က အလုပ်လည်းလုပ်မရ၊ ကျောင်းပြီးသွားပြီ ဆိုတော့ ဖတ်စရာကလည်းမရှိတော့။ အဲဒါကြောင့် ဝတ္ထုတွေကိုပဲ အသစ်ထွက်ရင် ပြေးပြေးငှားနေရတယ်။ အခုတော့ မမွန်ရဲ့ဝတ္ထုလေးတွေကို စောင့်စောင့် ဖတ် နေရတယ်။

စေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအဓိအခဉ်

မဆုမြတ်မွန်မွန်

မမ ကိုယ်စိတ်(၂)ပါး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။ စာအုပ်တွေ စထွက်လာတော့ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်မိပါတယ်။ စာ အရေးအသားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့လူငယ်သဘာဝ အသုံးအနှုန်းတွေကို သုံးထားတာတွေကို တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော့်မှာမည်က ထွေးမောင်မောင်ကျော် လို့ခေါ် တယ်။ အသက်က ၁၈ နှစ် မပြည့်သေးဘူး။ ပညာ အရည်အချင်းက ဥပဒေပထမနှစ် ကျောင်းသားပါ။ ပထမစာအုပ်ထဲက နောက်ဆုံးစာမျက်နှာက လူတစ် ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုချစ်လာအောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ဆွဲ ဆောင်ခွင့်ရှိပေမဲ့ တစ်ဖက်သား မချစ်ခွင့်လည်း သူ့မှာ အပြည့်အဝရှိတယ်။ အဲဒီစာသားမှာ အချစ်ဖြစ်ပေါ်လာ အောင် ဆွဲဆောင်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား။ ငြင်း ခွင့်ရှိတယ်ဆိုပေမဲ့ ဆွဲဆောင်တတ်ရင် ချစ်မယ်ဆိုတာ သေချာပါ့မလား။ အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးပြင်ယူလို့ ငရပေ မဲ့ အချစ်ဖြစ်လာဖို့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာတွေ ချူဖို့ကြိုးစား ရင်တော့ ရကောင်းရနိုင်တယ် ဆိုတဲ့ စာသား မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ သံယောဇဉ်တို့ ရှိပြီဆိုတာနဲ့ အချစ်ဖြစ်လာဖို့ လွယ်သွားပြီလား။ ကျွန်တော်ထင်တာက အချစ်က သက် သက်၊ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ သံယောဇဉ်တို့ကတော့ One Group ဖြစ်လိမ့်မယ်။ မမ စာအုပ်ထွက်လာပြီ ဆိုကတည်းက စာအုပ်လုပြီး ငှားရတော့တယ်။

ထွေးမောင်မော်ကျော်
အမှတ် (၈/၃၃၄)
တောရကျောင်းနောက်လမ်း။
အမှတ်(၄)ရပ်ကွက်၊ မြတ်ဗြူ၊ ကရင်ပြည်နယ်။

မဝင်ပွင့်
မော်လမြိုင်မြို့

စေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအစဉ်

အစ်မ ဆုမြတ်မွန်မွန်

ညီမတို့က အစ်မရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တွေပါ...။
စာအုပ်နှစ်အုပ်လုံးက အရမ်းဖတ်လို့ကောင်းပါတယ်။
ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့တာ အရမ်းဆွဲဆောင်မှုရှိပါတယ်။ ဇာတ်
လမ်းက အရမ်းကောင်းပြီး ဇာတ်သိမ်းပိုင်းမှာ ဆန့်
တင်ငင်ကြီးဆိုတော့ ဖတ်ရတာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး
ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းဟာ ညားလား မညားလား
ဆိုတာ မသိရတော့ သိပ်ကျေနပ်မှုမရှိသလိုပဲ။ ရှင်းရှင်း
လေး ရေးသားပေးစေလိုပါတယ်လို့ အကြံပြုပါရစေ။
နောက်ထပ်ထွက်ခဲ့စာအုပ်ရဲ့ဇာတ်သိမ်းကောင်းကောင်း
ကို မျှော်နေမှာပါ။

ညီမတို့က အစ်မရဲ့ ထာဝရစာဖတ်ပရိသတ်ပါ...။

မနွေးလဲ့အောင်
အမှတ် (၇၉)၊ ဈေးပိုင်းလမ်း(၂၀)
ပဲခူး။

စေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအစဉ်

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်

ကျွန်တော်က ဆရာမရဲ့ပရိသတ်တစ်ဦးပါ။ ကျွန်
တော်က အခု ဒုတိယနှစ်(သင်္ချာ) ဖြေထားပါတယ်။
ဆရာမက အသစ်ဆိုပေမဲ့ ဆရာမရဲ့အရေးအသားတွေ
က အရမ်းကောင်းပါတယ်။ အောင်မြင်မှာပါ။ ပြောမဲ့
သာ ပြောရတာ အခုလည်းအောင်မြင်နေတာပါ။ နောင်
လည်း အောင်မြင်မှု တည်တံ့ခိုင်မာပါစေလို့ ဆုတောင်း
ပေးနေပါတယ်။ ဆရာမရဲ့အောင်မြင်မှုကို အမြဲတမ်း
မြင်စေချင်တဲ့ ပရိသတ်တစ်ဦး...။

ထာဝရအောင်မြင်ပါစေ...

မြင့်မြင့်သိန်း
'ရျို'အမျိုးသမီးဆောင်
ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးရှေ့
မိတ္ထီလာမြို့။

ခေတ်နာစာပေ၏အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန် ခင်ဗျား

ကျွန်တော် ဆရာမရဲ့ ပရိသတ်တစ်ယောက်ပါ။ ကြော်ငြာတွေ စာအုပ်ဆိုင်မှာ တွေ့ကတည်းက ဖတ်ချင်ခဲ့တာ သူများငှားနေတာနဲ့ နောက်ကျမှ ဖတ်ရတယ်။ ကျွန်တော် အသေအချာဖတ်ဖြစ်တယ်။ အရေးအသားတွေ တော်တော်ကောင်းတယ်။ အကြောင်းအရာယူပုံ ဇာတ်လမ်းဆင်ပုံ လှတယ်။ ဇာတ်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ အရေးသားကတစ်မျိုးတစ်ဘာသာ ထွက်လာတယ်။ လက်ကကို မချချင်တော့ဘူး။ ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်။ အခုခေတ် လူငယ်တွေနဲ့ လိုက်တယ်။ ကြိုက်ကြမယ်။ ဒီတစ်အုပ်နဲ့တင် ပေါက်ပါတယ်။ ဆရာမရဲ့စာအုပ်ထဲမှာ အခန်းတစ်ခန်းပြီးရင် ပုံလေး ထည့်ပေးတာလည်း ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုပါပဲ။ ဘယ်သူမှ မထည့်ဘူးပါဘူး။ ဆရာမ စိတ်ကူးကောင်းတယ်။ ငှားရတာ လက်တောင်မလည်ဘူး။ ကျွန်တော်က တောင်ကြီးက ပြောင်းလာတဲ့ ဝန်ထမ်းပါ။ ပြောင်းလာတာ မကြာသေးပါဘူး။ လပိုင်းပဲရှိပါသေးတယ်။ ဆရာမရဲ့စာအုပ်တွေ လတိုင်းထွက်ပါ။ ဆရာမက (၁၀)အုပ်တောင် ရေးထားတာ ဆိုတော့ လတိုင်းထွက်မယ် ထင်တယ်။

အောင်ဇော်ဦး
တိုင်းရဲ့မင်းကြီးအိမ်၊
အရာရှိရိပ်သာလမ်း၊ (၃)ရပ်ကွက်၊
ပုသိမ်မြို့။

ခေတ်နာစာပေ၏အမှတ်တရအစီအစဉ်

ဆုမြတ်မွန်မွန်

'မျက်နှက်ဝန်းရဲ့မေတ္တာတံချို' 'ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနှင့် အတ္တနန်းတော်' နှစ်အုပ်စလုံးကို ဖတ်ရတာအရမ်း ကောင်းပါတယ်။ စာအုပ်ထဲမှာ 'တဲ' အင်္ဂလိပ် စကားများကို မထည့်စေချင်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာအုပ်ဖတ်တဲ့ သူတိုင်းက ဘွဲ့ရ၊ ပညာတတ် မပါဘူး။ တချို့က စာဖတ်ဝါသနာပါလို့ဖတ်တာ အတန်းပညာ သိပ်မရှိဘူး။ ဒီတော့ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို မသိဘူးဖြစ်သွားမယ်။ ဆရာလုပ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး နော်...။

ဒီထက်အောင်မြင်ပါစေလို့...

ခင်မင်စွာနဲ့

မချစ်စရာ
တောင်ကြီး

ခေတနာစာပေ၏အမှတ်တရအစီအစဉ်

မဆုမြက်မွန်မွန်

ကျွန်တော်ဟာ မဆုမြတ်မွန်မွန်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ် တစ်ဦးပါ။ ဇာတ်လမ်းလေးတွေက ဘယ်စာရေးဆရာနဲ့ မှ မတူဘဲ တမူထူးခြားလှပါတယ်။ ဇာတ်အိမ်တည် ဆောက်ပုံရော ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကိုပါ အဆက်ဆက်မိ ချိတ်ဆက်နိုင်အောင် ရေးသားနိုင်တဲ့အစွမ်းက ကျွန် တော် မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ပါ။ လုံးချင်းဝတ္ထုစာအုပ် (၂)အုပ်မထွက်ခင် မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ရေးကတည်းက အရေးအသား ခပ်သွက်သွက်နဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေ ကို ဖန်တီးနိုင်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်တော် အသိ အမှတ်ပြုပြီးသားပါ။ ဒုတိယမြောက်လုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ် တဲ့ 'ရင်ခုန်ချစ်ခြင်းနဲ့ အတ္တနန်းတော်'ကို အကြိုက်ဆုံး ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ဝတ္ထုတိုတွေ ကဗျာလေးတွေကို ရေးနေတဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ (ဒီယွန်းအိန်၊ မင်းဥက္ကရ) ဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်တွေနဲ့ စာရေးနေတဲ့ အသစ်တစ် ယောက်ပါ။ ဆရာမ ဆုမြတ်မွန်မွန်တစ်ယောက် ဒီတက် မက အောင်မြင်တဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်နိုင် ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်။

မောင်အောင်နိုင်ဝင်း(ဒီယွန်းအိန်)
အမှတ်(၃)၊ (၂)ရပ်ကွက်၊
ချမ်းမြေ့သာယာလမ်း၊
သာပေါင်းမြို့နယ်၊ ဧရာဝတီတိုင်း။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုဖြစ်စေ ဒီမိုကရေစီအား ဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြား
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြား

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြား
နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

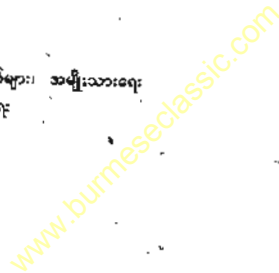
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ဖိုးရိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဓာတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ခိုက်ဖျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဆောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ဆောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး ဘဏ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှု ခွပ်အားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကွင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မိမိ

ကျွန်တော်တို့တွင် ငယ်စဉ်ကတည်းကမှ
 အစပြုကာ သည်နေ့ သည်အချိန်ထိ ကျွန်တော်
 ဆန္ဒရှိသမျှ အရာအားလုံး ဖြစ်ခဲ့တာချည်းပင်။
 မရဘူး၊ မရှိဘူး ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိစေရ။
 ဖေဖေနှင့်မေမေက ကျွန်တော်အလိုရှိသမျှ အရာ

အားလုံးကို ကျွန်တော်တောင်းဆိုစရာကိုမလိုဘဲ ပြည့်စုံ ပေါ့လျှံအောင် ဖန်တီးပေးခဲ့ကြသည်။

ဘဝမှာ အကောင်းဆုံးဆိုတာတွေ၊ အညွန့် အဖူးဆိုတာတွေနှင့် အမြတ်စေ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ကျွန်တော်အနားတွင် လည်း ကျွန်တော်အလိုကို ဖြည့်စွမ်းပေးမည့်သူများ၊ မျက်နှာတစ်ချက်အညှီ မခံသူများ ဒုနဲ့ဒေး အပြည့်ပင်။

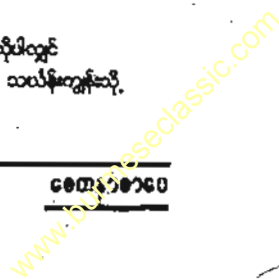
ကျွန်တော်က ဘဝမှာလည်း ပထမဆုံးဟာ ကို အတော်နှစ်ခြိုက် လိုလားသောသူလည်း ဖြစ် နေပြန်သေးရာ ကိုယ်ပိုင် အစွမ်းအစလည်း မနည်းစေရ။ ကျွန်တော်ရဲ့ ထက်မြက်တဲ့ အရည် အချင်း၊ ကြွယ်ဝတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနှင့် အတူ တစ် သက်တာလုံးမှာ လိုတိုင်းတ တတိုင်းရခဲ့ ရသောကြောင့် ဘယ်မိန်းမ တစ်ယောက်ကိုမှ ခေယယချစ်ဖို့လည်း စိတ်မကူးခဲ့ပေ။

ကျွန်တော်လို လူမျိုးအနားမှာ မိန်းကလေး ဝိုင်းဝိုင်း လည်နေခဲ့သော်လည်း တွဲဖို့ ပျော်ဖို့ စိတ်ကူးလည်း မရှိခဲ့။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အချိန်ပေးဖို့ စိတ်ကူးလည်း မရှိသလို ယုယ ကြင်နာချင်သည့်စိတ်လည်း မရှိချေ။

ကျွန်တော်ရဲ့ မျက်နှာကို အရိပ်လို ကြည့် ကာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ သိ နိုင်စွမ်းသော၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြော ပြော အမြဲခေါင်းညှိတ်နာခံကာ ဇနီးမယားတစ် ယောက်၏ အရည်အချင်း ပြည့်ဝစွာ ရှိသော အင်မတန် ကျိုးနွံ ပီပြားသည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်ကို အချိန်တန် လက်ထပ်ရတော့မှာမို့ ကျွန်တော်က အချစ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စား၊ မိန်းမတွေကိုလည်း မြတ်နိုးစရာရယ်လို့ ဘယ် တုန်းကမှ သတ်မှတ် ခဲ့ဖူးခြင်းလည်း မရှိခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

၀၃ ၀၃ ၀၃

ဝေဇန်စာ၊ ထကြွပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ စတင်ထုတ်ဝေခြင်း
ထမှတ် (၁၀၆)၊ သုပတ်လာ (၆) လမ်း၊ သုပတ်လာအိမ်ရာ၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး
ဦးစီးဌာန၊ ဝေပို့နိုင်ပါသည်။

ဂုဏ်သစ္စာ

သူမက လူလူချင်း ညာတာထောက်ထား
မှု၊ တရားမျှတမှုတို့ကို အင်မတန် လိုလားသူဖြစ်
သည်။ ငွေဂုဏ်ကြေးဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တွေဖြင့်
မာနမိုးတက်နေသော လူစားမျိုးတွေကိုလည်း
နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်ရသောသူ မဟုတ်ချေ။

ဒါမျိုး ကြိုလာလျှင်လည်း သင်ခန်းစာ
ကောင်းကောင်းကြီး ပေးတတ်လေ့လည်း ရှိ
လေသည်။ သူမ ကိုယ်တိုင်က ကြေးရတတ်
အသိုင်းအဝန်းက ဖြစ်လင့်ကစား သူမက ငွေ
တွေ ဂုဏ်တွေ ဖုံးလွှမ်းထားသော ရေပေါ်ဆီလူ
တွေကိုလည်း အင်မတန် စိတ်ပျက်လှသော
သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သူမရဲ့ ဘဝမှာ ပညာ၊ ငွေကြေး အစစ
အရာရာ ပြည့်စုံခဲ့သော်ငြားလည်း မိဘရဲ့ မေတ္တာ
တရားကိုတော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက ငတ်မွတ်ခဲ့
ရလေရာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် လေး
စားသောမေတ္တာတရားကိုလည်း အလွန်တန်ဖိုး
ထားခဲ့ပါသည်။

အဲဒီလို တန်ဖိုးထားတတ်အောင်လည်း
သူမရဲ့ဦးလေးလည်းဖြစ်၊ မိဘလည်းဖြစ်၊ ကျေး
ဇူးရှင်လည်း ဖြစ်သော လေးလေးက နားလည်
သိမြင်စေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ လေးလေးရဲ့ ဆုံးမ
စကား တွေကြောင့် သူမဟာ တရားမျှတမှု
ကိုကြိုက်သူ၊ ထက်မြက်ရဲခုံမှုကို ကြိုက်သူနှင့်
အမှန်တရား ဘက်က ရပ်တည်တတ်သူ တစ်

www.burmeseclassic.com

ယောက် ဖြစ်လာရကာ ကိုယ့်မျက်လုံးထဲမှာ
မတရားတာတွေ့လျှင်၊ လူလူချင်း မတူသလို
မတန်သလိုလုပ်လျှင် နည်းနည်းမှ သည်းခံလေ့
ရှိသူ မဟုတ်ဘူးဟု နာမည်ကြီးခဲ့ရလေသည်။

အထူးသဖြင့် မိန်းမတွေကို အသုံးတော်ခံ
ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းလို သဘောထားကာ နေရာမ
ပေးချင်သော ယောက်ျားမျိုးတွေ၊ မာနဂုဏ်
မောက်သော ယောက်ျားမျိုးတွေကို ပို၍ စိတ်
အချဉ်ပေါက်ကာ လှလှပပ ပညာပေးတတ်လေ့
ရှိလေသည်။

၀။ ၀။ ၀။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့ လိုပါလျှင်
အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) ထမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတကုန်သည်၊
ဖေဖို နိုင်ပါသည်။

သုမင်္ဂလာ

ခရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေဟာ အရွယ်ရောက်လာ
ကတည်းက ဘောင်တစ်ခုရဲ့ ပုံစံအတွင်းမှာ
အသားကျပျော်ဝင်လို့ နေခဲ့တာမို့ ခရဲ့စိတ်နှင့်
ခရဲ့ကိုယ်ဆိုတာ သာယံတုန်းကမှ တွဲလျက်ခဏ်း
မရှိခဲ့ပါ။

ခအတွက် ပျော်စရာ ဆိုတာလည်း မရှိ
 ခဲ့၊ ဝမ်းနည်းစရာ ဆိုတာလည်း မရှိခဲ့ရအောင်
 ခဟာ ခံစားချက်မဲ့သော စက်ရုပ်မတစ်ယောက်
 လို့ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်မှူးကိစ္စတွေ၊ မိန်းမတစ်
 ယောက်ရဲ့ တတ်အပ်သော အရည်အချင်းတွေ
 ကြားမှာ နစ်မြုပ်ပျော်ဝင်ကာ ခကိုယ်ခ ဘာမှန်း
 မသိသော ဘာအတွက် အသက်ရှင်နေသော
 မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လေသည်။

အဖေတစ်ခုံ၊ သမီးတစ်ခု ရှင်သန်လာရ
 သော ခရဲ့ဘဝမှာ ဖေဖေထံ၌ ကြောက်မက်ဖွယ်
 သွေးကင်ဆာရောဂါဆိုးကြီး ရှိလာတဲ့အချိန်က
 စပြီး တွေ့နှင့်ဆက်ဝယ်ခဲ့ရသော ဖေဖေရဲ့အသက်
 ရှင်သန်သည့် နောက်ဆုံး အချိန်တွေမှာ ဦးနဲ့
 အန်တီတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေအတွက်၊ ဖေဖေ
 ရဲ့ နောက်ဆံမတင်းလို့သော ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ
 အတွက် ခဟာ ရောင်းတန်းဝင် သတို့သမီး
 လောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာတော့မည် ဆိုတာကို
 ကြိုတင် သိနေခဲ့ပါသည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း ဦးနဲ့အန်တီကို ဖေဖေနဲ့
 မေမေလို့ ပြောင်းလဲ ခေါ်တွင်စေခဲ့ကာ ဇနီး

မယားကောင်းတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်ရှိအပ်တဲ့
 အရည်အချင်းတွေကို အန်တီက လက်ထပ်သင်
 ကြားပေးရင်း နောင်တစ်ချိန်မှာ ခ လက်ကို
 လက်ထပ်ရမည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့
 အနားမှာ သူ့မျက်နှာကို အရိပ်လို ကြည့်လျက်
 သူ ဘာအလိုရှိသည် ဆိုတာကို ပါးစပ်ကထုတ်
 မပြောဘိသိနိုင်သော သူ့အတွက် အသက်ရှင်
 ပေးနေရသော မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ခရဲ့
 ဘဝက ရှင်သန်ခဲ့ရလေသည်။

၇၂ ၇၂ ၇၂

ဝေဖန်စာ၊ ထက်မြဲစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ဝေဖန်လိုပါက
 အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယ်နိုးကျွန်းသို့
 ဝေဖန်နိုင်ပါသည်။

အနီး(၁)

“လေးလေးရေ Breakfast ရပြီ”

နံနက်လင်းလာလျှင် မီးဖိုခန်းထဲမှာ ဂုဏ်ရဲ့အသံ
သေးက စိစိညံ့ညံ့ ထွက်ပေါ်လာတတ်စမြဲပင် ဖြစ်လေသည်။
အသံလေး ကြားပြီးတာနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာဘဲ လေးလေးရဲ့
အသံပြန်အသံကို ပြန်ကြားရပါသည်။ အဲသည့်နောက် သပ်ရပ်စမတ်
အသံကလေး လေးလေးကား ထမင်းစားခန်းသို့ ခပ်မိန့်မိန့် ဝင်

ရောက်လာတတ်သည့်ပုံစံမှာ နံနက်တိုင်း တွေ့နေကျဖြစ်သော မရိုးနိုင်သည့် ဂုဏ်တို့ တူဝရိုးရဲ့ သွင်ပြင် ပုံရိပ်လေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ပြီးသော လေးလေးရဲ့ ရှေ့ကို ဂုဏ်က ထမင်းကြော် ပူပူနွေးနွေးပန်းကန်ကို ချပေးလိုက်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကိုပေးပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ထမင်းကြော် စတင် စားဖို့ ပြင်ဆင်ပါသည်။ လေးလေးက ထမင်းကြော်စားလိုက်၊ ဆတ်သားခြောက်ဖုတ် မြည်းလိုက်ဖြင့် ...

“ဂုဏ်တို့ကတော့ Breakfastကို မရိုးအောင် စီစဉ်နေတော့ ဘာပဲ၊ နံနက်တိုင်း ထလုပ်နေရတာ သမီး ပင်ပန်းပါတယ်၊ ဒေါ်ပြုံး လုပ်ပါစေ”

“မပင်ပန်းပါဘူး လေးလေးရာ၊ တကယ်ဆို ဒေါ်ပြုံး မရှိ ရင်တောင် ရပါတယ်၊ အိမ်အလုပ်တွေလည်း ဂုဏ် လုပ်နိုင် ပါတယ် လေးလေးရဲ့၊ နိုင်ငံခြားမှာဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အိမ်ဖော်ချေးကြီးလို့ မခေါ်နိုင်ဘူး၊ အားလုံး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပဲ လုပ်ကြရတာပဲ ...

အခုရော ဂုဏ်က ဘာပင်ပန်းလို့လဲ၊ ကော်ဖီဖျော် တာလည်း စက်နဲ့ ပေါင်မုန့်မီးကင်တော့လည်း တိုစတာနဲ့ ဘာမှ မပင်ပန်းဘူး၊ ဂုဏ်ကတော့ အခြေအရံတွေနဲ့နေရတာ မကြိုက်ပါဘူး၊ မျက်စိစွပ်တယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ရတာ ပဲ ကြိုက်တယ်”

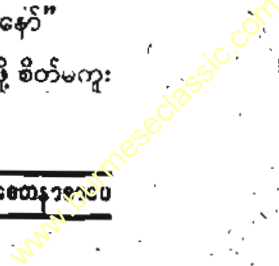
“အေးပါ၊ ညည်းလေးကတော့ နာမည်နဲ့လူနဲ့ တလွဲဖြစ်ပါ ပေတယ်”

လေးလေးရဲ့ အပြောကို ဂုဏ်က တခစ်ခစ်ရယ်မော တာ နေလေသည်။ လေးလေးရော ဂုဏ်ရောဟာ ခြွေရုံသင်းပင်း နှစ်ပုံတစ်ပင်ဖြင့် ကိုယ့်ဝေယျာဝစ္စတွေကို သူများတစ်ယောက်က ဆက်က လိုက်လုပ်ပေးနေသည့် အဖြစ်တွေကို နည်းနည်းမှ နှလုံးကြည့်ချေ။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် တာဝန်ယူချင်ကြသော လူစား တွေ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဂုဏ်ဘာသာ ဂုဏ်ဆိုလျှင် အိမ်မှာ ဘယ်လူပိုတစ်ဦး သောက်မှ ခေါ်မထားချင်သော်လည်း လေးလေးက ဇွတ်တိုက် နှောကြောင့် အိမ်ဝေယျာဝစ္စနှင့် ထမင်းချက်သည့် ဒေါ်ပြုံးရယ်၊ အပိုင်တစ်ဦးရယ်ပဲ ရှိလေသည်။ လေးလေးရဲ့ ကားကို ဖောင်းသော ဘာကတော့ မနက်လာ ညနေပြန်မို့ အိမ်မှာ လူလေးဦးသာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ရှိလှပါသည်။

“ဒီနေ့ အိမ်ကနေ နည်းနည်းနောက်ကျပြီးမှ ထွက်မယ် လေးလေးရော၊ သန္တာဆီ ပစ္စည်းတွေ ပို့စရာရှိလို့၊ စာတိုက် ထိုးက အပြန်မှပဲ ရုံးရှေ့ ဝင်လာခဲ့တော့မယ်နော်”

“အေးပါကွာ၊ သမီးလည်း ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ စိတ်မကူး တော့ဘူးလား”

“လောလောဆယ်တော့ မတက်ချင်ပါဘူး လေးလေးရယ်၊ ဂုဏ် သွားရင် လေးလေး တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာ၊ လေးလေးကို စိတ်မချပါဘူး”

“လေးလေးရဲ့ ကျန်းမာရေးကို စိတ်မချတာလား၊ လူကို စိတ်မချတာလား”

“အားလုံးပဲ ... အားလုံးပဲ”

ဂုဏ်စကားကို လေးလေးက သဘောတကျနှင့် ရယ်မောနေပါသည်။ လေးလေးက အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် နုပျိုချောမောသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်ထောင်မရှိ၊ ကြွယ်ဝချမ်းသာလှသော လေးလေးကို လက်တွဲချင်သော မိန်းမတွေ မရှားသော်လည်း လေးလေးက တူမလေးကိုသာ အဖော်ပြုရင်း တစ်သက်လုံး အေးအေးဆေးဆေး သည်အတိုင်းပဲ နေသွားချင်တယ်ဟု ဖွင့်ဟပြောပြထား၍ ဂုဏ်က လေးလေးကို စိတ်မပူပါ။

အကယ်၍ လေးလေး အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်လည်း တားမြစ်စရာ မရှိပါ။ တစ်သက်လုံး ဂုဏ်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်လာသော လေးလေးရဲ့ မေတ္တာ စေတနာတွေဟာ အင်မတန် နက်ရှိုင်းလှတာကို ဂုဏ် သိနေပြီးခဲ့သား ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ဂုဏ်က ဘွဲ့လွန်ဆက်တက်ဖို့လည်း စိတ်မဝင်စားလှပါ။ ဂုဏ် ဆေးကျောင်းတက်ခဲ့တာသည်

လေးလေးရဲ့ ဆန္ဒအရဖြစ်ပြီး ဂုဏ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း လေးလေးရဲ့ ကျန်းမာရေးကို အနီးကပ်ပြုစု စောင့်ရှောက်ချင်သည့် စိတ်တစ်ခုတည်းကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း လေးလေးက ဂုဏ်ရဲ့ ပညာတွေကို နှမြောလှကာ စာတော်သော ဂုဏ်ကို FRCS ဆက်တက်ဖို့ အမြဲတိုက်တွန်းတတ်တာ ဖြစ်လေသည်။ ဂုဏ်က တော့ လေးလေးရဲ့ အနားမှာနေရင်း ကိုယ်လည်း နားလည်တတ် တွမ်းသော ဆေးကုမ္ပဏီကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ရောက်ကူညီ ဆေးကား အေးချမ်းသော လက်ရှိဘဝလေးကိုပဲ နှစ်ခြိုက်ပျော်ရွှင်နေ သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ ... ဂုဏ်ရေ အေးအေးဆေးဆေးသာလုပ်၊ လေးလေး သွားတော့မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တာ့တာ လေးလေးရေ”

ဂုဏ်က လေးလေးရဲ့ လက်မောင်းကို တွဲခိုတ်ကာ အားပေါ်ထိ လိုက်ပို့ပေးပါသည်။ ကားမောင်းသော ကိုဝင်းနိုင်ကို သည်း ဂရုတစိုက်မောင်းဖို့ မမေ့မလျော့ မှာရတာလည်း ဂုဏ်ရဲ့ အလုပ်တစ်ခု။ ဂုဏ်နှင့် လေးလေးတွင် ဂုဏ်က လူကြီးပြန်ဖြစ် တာ လေးလေးက ကလေး ဖြစ်နေလေသည်။

လေးလေး စီးသွားသောကား ထွက်သွားတော့မှ ဂုဏ်လည်း အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်လာရလေသည်။ လန်ဒန်မှာ ဘွဲ့လွန်

ဆက်တက်နေသော ဂုဏ်ရဲ့ သူငယ်ချင်း သန္တာထံ အစားအစာ အကြော်အလှော်များ ပို့ပေးရမှာမို့ ဂုဏ် ရုံးနောက်ကျရပါဦးမည်။

ဂုဏ်နှင့် သန္တာကား ဆယ်တန်းနှစ်မှ စကာ ဆေး ကျောင်းပြီးသည့် အထိ အတွဲညီလျက် အင်မတန် ချစ်ခင်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်း များ ဖြစ်ကြပါသည်။ သန္တာက ကျောင်းလိုက်တက်ဖို့ ဂုဏ်ကို ခေါ်သော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးတွေကြောင့် ဂုဏ် မတက် ဖြစ်ခဲ့သော်ငြား ချစ်ရတဲ့သန္တာနှင့် အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ဘဲ ဂုဏ်ရဲ့ လက်ရာ ဘာလချောင်ကြော်၊ ငါးခြောက်မှုကြော်၊ သရက်သီးသနပ်တွေကို နှစ်သက်လွန်းသော သန္တာကို တစ်လခြား တစ်ခါ လောက် ပို့ပေးရလေသည်။

သည်တစ်ခါမှာတော့ ဂုဏ်အတွက် ဆန်းကြယ်လာ မည့်အပြစ်တစ်ခု ခတ္တူလာတော့မှာကို မရိပ်စားမိသေးဘဲ ဂုဏ်က ရေမိုးချိုးကာ ဆေးအေးဆေးဆေး အလှပြင် နေခဲ့ပါသည်။

ဆရာတော်၊ ဆရာမတော်၊ ဝိတ်ဆရာတော်များ၊ ဝေဒနာပညာရှင်တို့၊
တမတ် (၁၀၆)၊ ဂုဏ်ထူး (၆) ဝမ်း၊ သုတေသနပညာရှင်များ၊ ဆယ်စုအဖွဲ့ချုပ်တို့၊
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ခခ အဆင်သင့် ထုတ်ပေးထားသော အဝတ်အစား တို့ကိုမြင်လျှင် သူ့စိတ်ထဲ ချက်ချင်း ဘဝင်ကျသွားပါသည်။ သည်နေ့ ရာသီဥတုဟာ ပူမဲ့သဘောမျိုး ရှိတာမို့ ခခ ရွေးပေး ထားသော အင်္ကျီမှာ အဖြူရောင်ပေါ်တွင် အနက်ရောင် ကွမ်းရိုးစင်း ဝါသော 100% cotton ရှုပ်လက်တိုဖြစ်ကာ အသားပျော့ပျော့ သတ္တုလတ်သား ဘောင်းဘီအနက်ရောင် ဖြစ်လေသည်။ ကျေနပ် ခွာဖြင့် သူ ယုဝတ်နေရင်းမှ သူ့ဘဝကိုလည်း သူ တစ်မိမိမိ ကျ ခံမိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့ဘဝတွင် အစစအရာရာ အလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းပေးမည့်သူများ တစ်ပုံတစ်ပင်ရှိသည်ကို သူ အတော်ကြီး ကျေနပ်လေသည်။ စားတာသောက်တာ၊ သွားတာလာတာ၊ ဝတ်တာစားတာ အားလုံးကို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ကာ ဖြည့်ဆည်းပေးမည့်သူတွေ အဆင်သင့်ပင်။ ဒါမျိုးဟာ ရှေးဘဝက ကုသိုလ်ကံကောင်းလွန်းလို့ဟု သူက မှတ်ယူထားပါသည်။ အိမ်မှာ သူ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်သူဆိုတာ မရှိ။

အထူးသဖြင့် နောင်တစ်ချိန်မှာ သူ့ဇနီးဖြစ်လာမည့် ခခေသည် သူ့ အင်မတန် စိတ်တိုင်းကျသော၊ သူ့ လိုချင်သောပုံစံဖြင့် ကွက်တီဝင်သော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ အမြဲတစေ အေးချမ်းသော မျက်နှာထားတစ်ခုဖြင့် သူ ဘာလိုအပ်သလဲဆိုတာကို အချိန်ပြည့်တွေးကာ ဖြည့်ဆည်းပေးနေသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် သူ့အပေါ်မှာ ကျိုးနွံခယတတ်သော အဖြူထည် မိန်းကလေးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

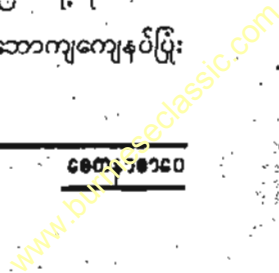
ခခေကို သူ ချစ်လား၊ မချစ်လား ဆိုတာတော့ သူ တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိချေ။ အချစ်ဆိုတာ သူ့အတွက် အရေးလုပ်စရာလိုသော အရာမဟုတ်။ လက်ထပ်ပြီးသွားကြလျှင်လည်း သူ့ဘက်က ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်၏ ဝတ္တရား တာဝန်ကျေပွန်မည်ဖြစ်သလို ခခေဘက်ကလည်း သည်လောက်ကျိုးနွံနေလေရာ သူတို့ကြားမှာ ပြဿနာကြီးငယ်လည်း ဖြစ်လာနိုင်စရာ မရှိချေ။

ဘာလုပ်မှာလဲ သည်အချစ်ဆိုတဲ့ဟာက။ အချစ်ကို အလွန်အမင်း ခုံမင်စူးသွပ်သူတွေရော ဘယ်မှာ အဆင်ပြေကြလို့လဲ။ အဆင်ပြေတာ အင်မတန် ရှားသည်။ ဒါ့ကြောင့် သူက အချစ်ဆိုတာကိုလည်း အယုံအကြည် မရှိခဲ့။ ခခေအပေါ်မှာလည်း တရားတယ် မတရားဘူးဆိုတာထက် သူ့လိုလူမျိုးကို ခခေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသည်မှာ သူ့မအတွက် မဟာဆုထူး တစ်ခုဟုပင် သူက ဆိုချင်သေးလေသည်။

ခခေသည် တစ်သက်လုံး သူ့ဆန္ဒနှင့် လူလုပ်သွားမည့် မိန်းကလေး ဆိုတာနှင့်ပင် သူ့ ကျေနပ်ခဲ့လေသည်။ အဲဒီအတွက် သူ့ လက်ထပ်မည့်ကိစ္စတွင် သူက ခခေကိုချစ်ခြင်း၊ မချစ်ခြင်း၊ ခခေက သူ့ကိုချစ်ခြင်း မချစ်ခြင်းကား အရေးမပါတော့တာ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ အဝတ်အစားလဲအပြီး အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာချိန်မှာဘဲ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေက အဆင်သင့်ရောက်ရှိနေကြပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တာနှင့် ခခေက သူ့ရဲ့ပေါင်ပေါ်မှာ အဝတ်ဖြူတစ်ထည် လာခင်းပေးကာ သူ့အတွက် ကော်ဖီပွဲငေးခြင်း၊ မုန့်ထည့်ပေးခြင်းတို့ကို ဆောင်ရွက်ပေးလေသည်။ မေမေကတော့ ခခေကို သဘောကျကျေနပ်ပြီး ဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ခဏတော့ အရမ်းကို မိန်းကလေး ပီသတာပဲကွယ်၊ မေမေသိပ်ကျေနပ်တယ်၊ သားအတွက်လည်း စိတ်ချကျေနပ်တယ်၊ မေမေကတော့ သားတို့ကို အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေးချင်ပြီ၊ မေမေ မြေးချိုချင်နေပြီ သားရေ”

သူက ခခကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမက မျက်လွှာချကာ အသာငြိမ်သက်နေလေသည်။ ဘာမှဝင်ရောက်ပြောဆိုခြင်း မရှိ။ သူက မေမေ့ကို ကြည့်လိုက်ရင်း

“ခဏနေပါဦးလား မေမေ၊ သားလည်း အလုပ်ကို ဖိဖိစီးစီး လုပ်ချင်သေးလို့ပါ၊ သားရော ခခပါ သိပ်ကြီးကြသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ အေးအေးဆေးဆေး စီစဉ်ကြတာပေါ့၊ ခခရဲ့ ဆန္ဒကရော”

သူက မေးတော့မှ ခခက မျက်လုံးပင့်ကြည့်လာပြီး လျှင် တိုးသက်စွာဖြင့် ...

“ခခကတော့ ကိုမာန်တို့ သဘောအတိုင်းပါပဲ”
“တွေ့တယ်မှလား၊ သူကလည်း သား သဘောပါပဲတဲ့”
“အေးပါ ... အေးပါ၊ သား စိတ်ကြိုက်ပဲပေါ့”

အားလုံးက နောက်ဆုံးတော့ သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်လေသည်။ သူ့အနေဖြင့် တစ်သက်လုံး တွေ့ကြုံသွားရမည့် အိမ်ထောင်ရေးအတွက် အေးအေးဆေးဆေး စီစဉ်ချင်တာလည်းပါသလို လူပျိုလူလွတ်အဝ အရသာကိုလည်း နေလိုသေး၍ ဖြစ်လေသည်။

သူ့အတွက်တော့ ခခနှင့် လက်ထပ်ခြင်းဟာ ထူးခြားလာမည့် ခံစားချက်တစ်ခုလည်း ဖြစ်မနေပါ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝတ္တရားကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သော ခခရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေဟာ လက်ထပ်ပြီးသွားလည်း သည်အတိုင်းစဲလာမှာမို့ ဆန်းသစ်သည့် ခံစားမှုမျိုး ရှိမလာတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

အစစအရာရာ အသားကျ အဆင်ပြေ ချောမွေ့နေ့တော့ သူ့ဘဝ လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက်မျိုးမှ ရောက်မလာနိုင်ဘူးဟု သူ တွက်ထားမိခဲ့တဲ့ အချိန်အထိပေါ့လေ။

မဝနေစား၊ အကြံပြုစား၊ မိတ်ဆက်စားများ ပေးဖို့ လိုပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ ထုမင်္ဂလာတောင်သာ၊ သင်္ဃန်းကျွန်းဆွယ်၊ ဝေဟင်္ဂါနိုင်ငံသည်။

ပစ္စည်းငိုပြီး ပြန်ထွက်လာသော ဂုဏ်ဟာ စကြို
ထောင့်ချိုးတစ်ခု အရောက်မှာတော့ မထင်မှတ်ပါဘဲ လူတစ်ယောက်
နှင့် အင့်ခနဲမြည်အောင် ဝင်တိုက်မိလေရာ ထိုသူ၏လက်ထဲမှ
အထုပ်တွေလည်း အောက်သို့ ဖရိုဖရဲ ပြုတ်ကျကုန်လေသည်။
အားနာစိတ်ဖြင့် ဂုဏ်ကံ ကမန်းကတန်း ကောက်ယူကာ ထိုသူ
လက်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ပေးရင်း ...

“ဆောရီးနော် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူက ဂုဏ်ရဲ့ တောင်းပန်စကားကို တစ်ချက်လေး
မှ အသိအမှတ် ပြုပေးဖော်မရဘဲ ခပ်စိမ်းစိမ်း တစ်ချက်ကြည့်လျက်
အထုပ်တွေကို ဆွဲယူကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။ တောက် ...
ဘယ်လိုလူလဲ။ တောင်းပန်တာကိုတောင် တစ်ချက်လေးမှ အသိ
အမှတ် ပြုပေးဖော်မရတာ ဘာသဘောလဲ။ လူလူချင်း မတူမတန်
သလို လုပ်သွားတာမျိုးကို ဂုဏ်က နည်းနည်းမှ သည်းခံတတ်လေ
ရှိသူ မဟုတ်သဖြင့် သူ့ကို စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း ကျန်နေရစ်လေ
သည်။

နောက်တော့မှ စိတ်ကို အသာလျော့ချကာ ထွက်
လာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဂုဏ်ရဲ့ အသက်အရွယ်နှင့် အရဆိုလျှင် ရင့်
ကျက်သင့်ကောင်း ရင့်ကျက်သင့်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ဂုဏ်က
ဒါတွေကို မှုနေသူ မဟုတ်ချေ။

ကိုယ့်ကို မာရေကျောရေ ဆက်ဆံတာမျိုး၊ ဂရုမစိုက်
တာမျိုးလောက် မုန်းတာမရှိ။ ဒါကြောင့်လည်း လေးလေးက
ဂုဏ်ကိုစိတ်မချတာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။ အတွေးနှင့် စိတ်ကိုလျှော့
ကာ ခပ်အေးအေးလျှောက်လာသော ဂုဏ်ဟာ ကိုယ့်ကားဆီ
အရောက်မှာတော့ အံ့ဩစရာတစ်ခုဖြင့် ထပ်မံကြိုရပါသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ဂုဏ်ရဲ့ကားမှာ ဘေးကနေ ပွတ်ဆွဲခံထားရသဖြင့်
ဆေးအနည်းငယ် ပွန်းနေပါသည်။ ကားမှာ ဘာဒဏ်ရာမှ ဖရှိစေ

အောင် အမြဲတစေ ဂရုတစိုက်ထားတတ်သော သူတစ်ယောက်မို့ ကားဘေးက ပွန်းရာကြီးကို မြင်ရသောအခါ ဂုဏ်အသည်းကို အပ်နှင့်ဆွသလို နာကျင်ရလေသည်။ သည်ကားသည် ဂုဏ်ရဲ့ crazy ဖြစ်သောကားလည်း ဖြစ်လေသည်။

“ကားချင်းက သိပ်ကပ်နေတော့ back အလုပ်မှာ နည်းနည်း ခြစ်မိသွားတာပါ၊ မင်း ကျေနပ်အောင် ကိုယ် ဘာလုပ်ပေး ရမလဲ”

အခုမှ အသံရှင်ကို သေချာကြည့်မိရသည်။ ရုပ်ကို မြင်သောအခါ ဂုဏ်ရဲ့ သွေးတို့ ဖျင်းခနဲ ဆူပွက်သွားရလေသည်။ မမှတ်မိနိုင်စရာအကြောင်း လုံးဝမရှိချေ။ အခုနလေးကတင်မှ ဂုဏ်ရဲ့ တောင်းဝန်စကားကို ဂရုမစိုက်သလိုလို တုံ့ပြန်ခဲ့သော လူ။ မိနစ်ပိုင်းခြားကာ ဂုဏ်ကို စိတ်အနှောက်အယှက်ကြီးစွာ ထပ်ပြန်၍ ပေးပြန်ပြီ။

“ရှင် ဂရုစိုက်ပြီး လုပ်မှပေါ့၊ အခုတော့ သူများကား ပွန်းပဲ့ကုန်ပြီ”

“အဲဒီအတွက် မင်း ကျေနပ်အောင် ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရ မလဲ”

သူ့ရဲ့ လေသံနှင့်ဟန်ပန်ကား ဟိုးအမြင့်မှ လာသလို အထက်စီးဆန်လွန်းလှလေသည်။ ငွေကြေးတတ်နိုင်သူတွေရဲ့ ပုံစံ ပီပီ ဘာပြဿနာပဲ ဖြစ်လာဖြစ်လာ ငွေကြေးနှင့် ဖြေရှင်းသွားမည်

ဆိုသော ပုံစံမျိုးပင်။ သူ့ကို ကြည့်ရင်းမှ ဂုဏ်ခေါင်းထဲမှာ ညစ် ကျယ်ကျယ် အတွေးတစ်ချက်ပေါ်လာကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ရှင်ကားမှာလည်း ဒီလိုအပွန်းမျိုးဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်ရမှ ကျွန်မ ကျေနပ်နိုင်မယ်”

သူ့မျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပင် ညှိုးမှောင်သွားကာ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားဟန်ကို အတိုင်းသား တွေ့ရလေသည်။ ဂုဏ်ရဲ့ မခိုးမခန့် သရော်တော်တော် မျက်နှာပေးကိုလည်း အတော်ကြီး စိတ်အချဉ် ပေါက်သွားဟန်လည်း တူသည်။ မျက်စိနစ်ဖက်ကို ထိလှမတတ် တွန့်ချိုးထားရင်းမှ ...

“မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောနဲ့၊ မင်း ကားအတွက် ကိုယ် ဘယ်လောက်အလျော်ပေးရမလဲ”

သူ့အသံက ထင်ထားတာထက်ကို မာကြောစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အဲဒီခဏအတွင်းမှာပင် ဂုဏ်သည် ဤ သူတစ်ယောက်ကို အတော်ကြီး မုန်းသွားခဲ့သည်ကို ဝန်ခံရပါ သည်။

လူတစ်ဖက်သား အပေါ်မှာ မာနကြီးလွန်းသော သာကျား၊ ဖြစ်လာသော ပြဿနာတစ်ခုအပေါ်မှာ တောင်းပန် ထားထက် ငွေစကား ဆိုတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခွဲခွာ ကြည့်နေမိသည်မှာ အကြာကြီးပင်။ သူကလည်း ဂုဏ်ကို ထိထိနီနီ ကြည့်နေသည်မှာ အကြာကြီး။

အခုချိန်ထိ သူ့ ဂုဏ်ကို တောင်းပန်စကား တစ်ချက် မဆိုသေးချေ။ အမှားလုပ်ထားသော သူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကိုယ့်အမှားကို ဝန်ခံတောင်းပန်ကာ ကျေနပ်အောင် ဆောင်ရွက် ပေးရမည်က သူ့တာဝန်။ သည်တာဝန်ကို နားမလည်ချင်ဟန် ဆောင်ကာ အရာရာကို ငွေနှင့် ဖန်တီးနိုင်သည်ဟု ယူဆသော လူမျိုးတွေကို နားလည်အောင် ပြောရမည်က ကိုယ့်တာဝန်ပဲဟု ယူဆကာ ...

“ရှင် ငွေစကားချည်း ပြောမနေပါနဲ့၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့ crazy ကားရှင်၊ ဘယ်လိုပဲပြင်ပြင် အော်ရီဂျင်နယ်တော့ မဟုတ် တော့တာ အမှန်ပဲ။

ပြီးတော့ ကျွန်မ လိုချင်တာ ငွေ မဟုတ်ဘူး။”

“ဘာလဲ charge လား၊ ရတယ်လေ ဘယ်လောက်ယူမလဲ၊ ကိုယ် ပေးလိုက်မယ်”

ဂုဏ်က ခေါင်းကို အသာခါယမ်းရင်း ...

“မဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ကျွန်မကို တောင်းပန်ပါ၊ အဲဒါပဲ”

သူ့မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် အံ့ဩသွားသလို ရှိလေ သည်။ ပြီးတော့တာနှင့် ချက်ချင်းပင် နီရဲလာကာ ဂုဏ်ကို စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်သည်မှာ တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းမဆိုလျှင် ဖျားသွားနိုင် လောက်သည့် အကြည့်မျိုးတွေပင်။

ဒါပေမဲ့ ဂုဏ်သစ္စာဆိုသော မိန်းမက သည်လောက် အကြည့်တွေများ ဖျားသေးသည်ဟု ပြောလိုက်ချင်သေးသည်။ နေရာတကာမှာ ငွေနှင့်တန်ဖိုးပိုင်းဖြတ်ချင်သော လူတွေကို ပညာ ပေးချင်သည့် ဂုဏ်အတွက်တော့ သည်ပွဲကို သည့်ထက် ပိုမိုချင် သေးသည်လေ။

သူနှင့် ဂုဏ်ဟာ ထင်မှတ်မထားဘဲနဲ့ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် အလျှော့မပေးလိုကြသော ရန်သူတွေလို ရှိနေကြ လေသည်။ ဘယ်ဘဝက ရေစက်ပါလိမ့်။ ဂုဏ်ဟာ သူ့ကို မြင် တာနဲ့ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ရုပ်ရည်ရှိပါလျက် မုန်းကို မုန်းသွားသည်။

ဂုဏ်ကို ပထမတစ်ခါ မတူမတန်သလို လုပ်လျက် ဒုတိယတစ်ခါ ဂုဏ်ကားကို ပျက်စီးစေသည်။ သည်အချိန်ထိ လည်း တောင်းပန်စကားကို မဆိုသေးသော၊ ငွေကို ရှေ့တန်းတင် ပြောဆိုနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဂုဏ် မြင်မြင်ချင်း ဗုန်းလာရပါသည်။

ဂုဏ်ကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အလျှော့ပေးမှာ မဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ဘာသာကို အသေအချာ သိနေလေသည်။

“ဆောရီးပဲ၊ ကိုယ် မင်းကို မတောင်းပန်နိုင်ဘူး၊ ဒီအတွက် မင်း ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ်”

သူက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို အသာတွန့်ကာ ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာကို ကုတ်ဆွဲပစ်ချင်စိတ်မှာ ထိုအချိန်က ရင်နှင့်အမျှ

မဆန့်ပေ။ ထိုယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မုန်းသွားလိုက်တာမှ ပြောဖွယ်မရှိပေ။ မျက်နှာမှာ လှုံ့တက်လာသော ခါးသီးမုန်းတီးခြင်းတွေကို မျိုချ ဖိုတ်ချပစ်လိုက်ကာ ခပ်မဲ့မဲ့ အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါကတော့ ရှင့်သဘောပါပဲ၊ ရှင့်-သွား နိုင်ပြီ၊ အလျော်လည်း ပေးစရာမလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရှင့်တစ်ခု လောက်တော့ မှတ်သွားလိုက်ပါ၊ လောကမှာ သူ့အလှည့် ကိုယ့်အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ ရှင့်အလှည့်ရောက်ရင်လည်း ခုလိုပဲ ကျွန်မ ပြုံးသလို ပြုံးနိုင်အောင် ကြိုးစားထား”

သူက ဂုဏ်စကားကို အရေးမစိုက်သည့်အလား ခပ်မဲ့မဲ့ပင် တုံ့ပြန်ကာ သူ့ကားပေါ်သို့ တက်လျက် မောင်းထွက် သွားလေသည်။

ကျန်နေရစ်သည့် ဂုဏ်ကတော့ ထွက်ခွာသွားသည့် ကားကို မျက်လုံးထဲမှာ စွဲအောင်မှတ်ရင်း ကားနံပါတ်ကိုလည်း ရင်ထဲ အသည်းထဲရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ သေချာသိမ်းဆည်းထား ရင်း အခဲမကျေစွာ ကျန်နေရစ်ခဲ့လေသည်။

ဂုဏ်ရဲ့ ရာဇဝင်မှာ ဒါမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ သေးချေ။ ကိုယ်ကလည်း တစ်ဖက်သားကို ဘာမှမစော်ကားရပါ ဘဲနှင့် ကိုယ့်ကို စော်ကားသွားသော ယဉ်ကျေးမှုမရှိသော လူတစ် ယောက်ကို သည့်အတိုင်းတော့ လုံးဝကြည့်နေမှာ မဟုတ်ချေ။

ဂုဏ်ရဲ့ ပင်ကို စိတ်ဓာတ်ကကို ကိုယ့်ရှေ့မှာ ခေတရားတာတွေ့လျှင် ကြားထဲက ဝင်ပါတတ်သောသူတစ်ဦး ဖြစ်လေရာ ကိုယ့်ကို သည်မဲ့မဲ့ ချိုးသွားတာမျိုးကိုမူကား အတော် တြီးနာကျင်ကာ ထိုသူ့ကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး ပြန်လည် သောပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

ဂုဏ်ဆိုသော မိန်းမဟာ ဘာကိုမှ ဂရုစိုက်တတ်တဲ့ ဒီန်းမ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိစေရမယ်။ ပြီးတော့ ဂုဏ် ခံစားရ သလိုမျိုးလည်း ခံစားစေရမယ်။ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ မမေ့နိုင် သေးတဲ့ အချိန်လောက်ပေါ့။

၀။ ၀။ ၀။

ဝေဒနီစာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ အဆိုလိုပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမဂ်လာ (၆) လမ်း၊ သုမဂ်လာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတကျွန်းဆို့ အဖွဲ့နိုင်ပါသည်။

အခန်း(၂)

တစ်နေ့က ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ကာ တန့်န့် ဖြစ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်။ ဘယ်လိုမှ အခဲမကျေနိုင်ဘဲ အစိုင်အခဲတစ်ခုအဖြစ် ဖွဲ့တည်နေပေပြီ။ သူ့ကို မှတ်သားလောက်အောင် ပညာပေးပြီးမှပင် ဂုဏ် အသက် ချောင်မှာဖြစ်သဖြင့် ဂုဏ်သည် သူ့ကို လက်တုံ့ပြန်နိုင်ဖို့ အစွဲအရေးကို အမျိုးမျိုး ကြံစည်စိတ်ကူးကာ နေပါသည်။

ဂုဏ် တွေ့ကြုံရသမျှတွေကို နားလည်ခံစားပေးတတ်သော လေးလေးကတော့ ...

“သမီးရယ် ကိုယ်လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကရုဏာ တရား ထားစမ်းပါ။ သမီး ကြည့်ရတာ စိတ်လိုက်မာန်ပါနဲ့ သွေးတကြွကြွနဲ့ ...

ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ မြင်ရတာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာနော်”

“အိုး ... လေးလေးကလည်း ကိုယ့်ကို စော်ကားသွားတဲ့လူကို ဒီလိုပဲ လက်ဝိုက်ကြည့်နေရမှလား၊ ဂုဏ်ကတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အခဲမကျေနိုင်ဘူး ...

ကျေမှာစိုးလို့ ကားတောင် ဘော်ဒီမထုဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ထားတယ်၊ ဒါမှ မြင်တိုင်း နာကြည်းအောင်လို့၊ တစ်နေ့နေ့မှာ သူ့ကားလည်း ဒီလိုပဲ ပွန်းစေရမယ်၊ စုတ်ပြတ်စေရမယ်၊ သူ့ကားက လင်ခရုဆာကြီး ဆိုတော့ ပိုရှယ်မှာပေါ့ ဟီး ... ဟီး”

လေးလေးကတော့ ဂုဏ်ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချ

ဟယ် ...

“သံသရာ မရှည်ပါစေနဲ့လား ဂုဏ်ရယ်၊ ကိုယ်က မိန်းကလေးနော်၊ အဲလို အငြိုးထားတာတွေ၊ လက်စားချေတာတွေက မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မကောင်းပါဘူးကွာ”

www.burmeseclassic.com

“အမလေး ... မိန်းကလေးလည်း လူပဲ၊ အစွမ်းအစ ရှိတာပဲ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ တရားဥပဒေရှိတယ်၊ အမျိုးသမီးရေးရာ ရှိတယ် ...”

ဘာမှ မကြောက်ဘူး၊ ဂုဏ်ကို ဒီလိုလာလုပ်လို့ ဘယ်တုန်းက ရဖူးလို့လဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးက နောက်လည်း ဒါမျိုးလုပ်နေမှာပဲ”

လေးလေးက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘူးဆိုသော ပုံစံနှင့်ပင် ဂုဏ်ကို အရှုံးပေးသွားပုံ ရလေသည်။ ဂုဏ်ကတော့ သွားရင်းလာရင်းများ အသည်ကားနှင့် အသည်လူကို တွေ့မလားဟု ရှာဖွေမိတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ ကားမောင်းရင်လည်း မျက်လုံးက အငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့်မို့ ဘရိတ်ဆွဲရတာလည်း ခဏခဏ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်က ယုံကို ယုံကြည်သည်။ တစ်နေ့နေ့မှာ မာနကြီးလွန်းသော၊ ငွေဂုဏ်မောက်မာလွန်းသော ထိုလူကို ဂုဏ် ပြန်ကိုတွေ့မည်ဆိုတာ လုံးဝကို ယုံကြည်ခဲ့လေ၏။

တကယ်ကိုပင် ဂုဏ် မျှော်လင့်သလို သူ့ကို ဂုဏ် ပြန်တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ တွေ့မယ်တွေ့တော့လည်း တကယ်ကို မမျှော်လင့်သော အချိန်အခါမှာ ပြန်တွေ့ခဲ့ရတာပင်။ သူ့လိုလူမျိုး တစ်ယောက်ကို အထက်တန်းလွှာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဆုံစည်းခွင့် ရနိုင်ချေရှိသည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့သော်လည်း သည်လောက်မြန်

မြန် ဆုံမယ်တော့ ထင်မထားခဲ့ပေ။ ဆယ်ရက်အကြာမှာ သူ့ကို ပြန်တွေ့ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

အဲသည်ညက လေးလေး ဧည့်ခံပွဲတစ်ပွဲ တက်စရာ ရှိသောည ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်တကယ်တမ်းကျတော့ နေ့ခင်းက အုန်းထမင်း သွားစားမိသော လေးလေးကား ညနေ အရောက်မှာ ခေါင်းမထူနိုင်တော့ချေ။ ဂုဏ်က လေးလေးကို ပရက်ရှာချိန်ပေးကာ သွေးကျအောင် ကုသပေးလျက် ...

“လေးလေးကတော့လေ ကိုယ်နဲ့ မတည့်မှန်းသိရက်နဲ့ စားတာပဲ၊ တကယ် ကလေးကျနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို ဒင်နာ သွားလို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဖုန်းဆက်ပြီးတော့သာ တောင်းပန်လိုက်တော့”

“မဆက်တော့ပါဘူးကွာ၊ ဂုဏ်ပဲ သွားလိုက်ပါ။”
“ဟာ ... မသွားချင်ပါဘူး၊ ဂုဏ်က ဘယ်တုန်းက ဒါမျိုး တွေ့သွားလို့လဲ၊ သွားချင်ဘူး”

တကယ်ပင် ဂုဏ်က ပွဲတွေဘာတွေ သိပ်တက်လေ့ မရှိချေ။ အင်မတန်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးကာ မျက်နှာနာရမည့်ပွဲမျိုး ဘာ ခဏတစ်ဖြုတ် သွားလျက် တော်ရုံတန်ရုံပွဲတွေကို ဂုဏ် နှင်လေသည်။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘဲ ရယ်ပြ၊ ပြုံးပြရသည့် အလုပ်တွေ သဘာလည်း မပါ၊ ပါးညောင်းသည်ဟုဆိုကာ ဘယ်တုန်းကမှ လေးလေးမရှိချေ။

“သွားလိုက်ပါ ဂုဏ်ရာ၊ လေးလေးကိုယ်စားပေါ့၊ လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက်တွေဆိုတော့ မကောင်းပါဘူး၊ လေးလေး နေမ
ကောင်းဘူးဆိုတော့ ဂုဏ် တက်ရမှာပေါ့”

နောက်ဆုံးမှာ လေးလေး ဂျီကျတာကြောင့်ပင်
ဂုဏ် သွားရဖို့ အကြောင်းဖန်လာတော့တာ ဖြစ်လေသည်။ စိတ်
မပါ လက်မပါနှင့်ပင် ထွက်လာခဲ့သော ဂုဏ်ဟာ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပ
ရာ ခြံထဲကို ကားအဝင်မှာပင် အသည်းထဲ၊ နှလုံးသားထဲ စွဲထင်
မှတ်မိနေကာ အမှန်းကြီး မှန်းနေခဲ့သော လင်ခရူဆာကားကြီးကို
တန်းခနဲ မြင်မိလေသည်။

မှားနိုင်စရာတော့ မရှိ။ ပုံစံ၊ အရောင်၊ နောက်
အလွတ်ရနေသည့် နံပါတ်။ ဘာမှမလွဲချေ။ ချက်ချင်းပင် အခုနက
ထိုင်းမှိုင်းနေသော စိတ်တို့ကား သွေးတွေတဆူဆူ ဖြစ်လာတော့
လျက် ဂုဏ်ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာလည်း အလင်းတန်းတွေ လျှပ်စီးလက်
သလို တဖျပ်ဖျပ် ပြေးသွားပါသည်။

ကားကို ပါကင်ထိုးပြီး ကားပေါ်က ဆင်းလာနေစဉ်
မှာပင် ဂုဏ်အနားကို ဧည့်ခံပွဲ၏ ကြိုဆိုရေး တာဝန်ခံတစ်ဦး
အပြေးအလွှား ရောက်လာလေသည်။

“ဂုဏ်သစ္စာ ကြွပါခင်ဗျာ၊ တစ်ယောက်တည်းလား
အန်ကယ်ကျော်နိုင်ရော မပါဘူးလား”

ပွဲတွေ သိပ်တက်လေ့မရှိသော ဂုဏ်ကိုတွေ့ရတာ
ထိုသူက အတော်ထူးဆန်းဟန်ဖြင့် အထူးတလည်ပင် ဖော်ရွေပျူငှာ
လွန်းနေလေသည်။ ဂုဏ်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် ...

“လေးလေး ပရက်ရှာတက်နေလို့ အနားယူ ကျန်နေရစ်ခဲ့
ရတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မပဲ လာလိုက်တာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ခုလို မအားတဲ့ကြားက လာတာ
ဝမ်းသာပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကြွပါ ... ကြွပါ”

ထိုသူ၏အနောက်မှ ဂုဏ်က လိုက်ပါလာရင်း
ဝတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။ ဂုဏ်အရပ်က
အရှည်ကြီးမို့ အားလုံးကို ဝေခနဲ ကြည့်လိုက်လျှင် မြင်သာပါ
သည်။

ဂုဏ်ကို ပြဿနာရှာသွားသောကား မှန်သော်ငြား
ဆိုသူနှင့် အတိအကျ ပြန်တွေ့မှာကိုဖြစ်မှာမို့ ဂုဏ်က သူ့ကို
အသည်းအသန် ရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဧည့်ခံပွဲကျင်းပသည့်
နိတ်ဆွေကြီးကို သွားရောက်နှုတ်ဆက်ပြီးသောအခါ ကြိုဆိုရေး
အဖွဲ့ဝင်က ဂုဏ်ကို နေရာချပေးဖို့ စီစဉ်တာကို ဂုဏ်က ...

“ကျွန်မကို ထောင့်ကျကျစားပွဲပဲ စီစဉ်ပေးပါ၊ တစ်ယောက်
တည်းပဲ နေချင်လို့ပါ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါ ခင်ဗျာ”

ထိုသူက ဂုဏ်အကြောင်းကိုသိစွာဖြင့် ထောင့်နား ကျကျစားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေရာချပေးသွားလေသည်။ ထိုနေရာက ပွဲတစ်ခုလုံးကို ကိုယ်စိတ်တိုင်းကျ အေးအေးဆေးဆေး ရှုစားခွင့်ရှုသော နေရာဖြစ်သဖြင့် ဂုဏ် စိတ်တိုင်းကျ ငေးခွင့်ရလေ သည်။

ဂုဏ်က အချို့ရည်တစ်ခွက်၊ အသားကင်မျိုးစုံဖြင့် မြည်းစမ်းကာ ပွဲခင်းတစ်ခုလုံးကို တစ်ဝိုင်းချင်းကြည့်ရှင်း ဂုဏ်ရဲ့ ရန်သူတော်ကြီးကို ရှာဖွေနေလေသည်။

သိပ်မကြာပါချေ။ သူ့ကို ဂုဏ် မြင်သွားပါသည်။ အနက်ရောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဖြင့် အတော်လေး ခန့်ညားနေ သော သူ့ရုပ်သွင်မှာ မာနတရားတွေ ဟပ်နေတာကို အဝေးကပင် အထင်းသား မြင်ရလေ၏။

သည်အတိုင်းဆိုလျှင် အတော်ကြည့် ကောင်းချော မောသည့် ယောက်ျားတစ်ဦးဟု သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း သူ့ရဲ့မောက်မာမှုကြောင့် သူ့မျက်နှာဟာ နှစ်သက်ဖွယ်တစ်စက်မှ မရှိဟု ဂုဏ်က မှတ်ချက်ချမိလေသည်။ သူ့ကို တွေ့မြင်သွားပြီးပြီမို့ သူ့ရဲ့ပြန်ချိန်ကိုစောင့်ကာ ဂုဏ်ရဲ့အကြံအစည်ကို အကောင်အထည် ဖော်ဖို့သာ ကျန်တော့လေသည်။

အဲသည်အချိန်မှာပင် နောက်ထပ် စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုကို ဂုဏ် ထပ်တွေ့တာ ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ဘေးမှာ အဖြူရောင်

ဝတ်စုံဖြင့် ငြိမ်သက်မျက်လွှာချနေသော မိန်းကလေးတစ်ဦး။ ဆံထုံးခပ်ပုံပုံလေးထုံးလျက် ရှင်းသန့်ကြည်မြဲကာ မိန်းကလေးရဲ့ မျက်နှာဟာ အေးဆေးတည်ငြိမ် လွန်းလှပါသည်။ သူမ အေးဆေးပုံ မျိုးဟာ ပင်ကိုယ်စီအေရထက် သည်လိုပွဲတွေကို စိတ်ကျဉ်းကြပ် သည့် အရိပ်သဏ္ဍာန်ကြောင့်ဆိုတာ လူကခတ်ခတ်လှသော ဂုဏ်က ရိပ်မိနေသည်။

ဂုဏ်ကိုယ်တိုင်က ထောင့်ကျကျ လူသူရှင်းသော စားပွဲမှာမို့ရယ်၊ တစ်ဦးတည်း သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်ရကာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကလည်း Casual wear ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် စိတ်မကျဉ်းကျပ်တော့သော်ငြား ထိုမိန်းကလေးကတော့ဖြင့် လူ လယ်ကောင်စားပွဲဝိုင်းမှာ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနှင့် ထိုင်နေရခြင်း ကြောင့် သူမမျက်နှာဟာ ဘယ်လိုပဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းစေဦးတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုကို ခံစားနေရသည်ဆိုတာကို ဂုဏ်က ကိုယ်ချင်း ဘစိတ်ဖြင့် သိနေလေသည်။

ဘေးနားက ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချကာ ထည်ဝါလွန်းသည့်သွင်ပြင်တွေ ဟပ်နေ သော မျက်နှာတစ်ခုနှင့်ဆန့်ကျင်စွာ ထိုမိန်းကလေးကတော့ ထား ရာနေ စေရာသွားရမည့်သဏ္ဍာန်တွေ ထင်ဟပ်နေတာကို ဂုဏ်သည် ဘယ်လို အာရုံခံတွေဖြင့် သိမှန်းမသိ သိနေကာ ထိုမိန်းကလေး တို့တော့ မြင်မြင်ချင်းမှာပင် အတော်ကံရုဏာသက်သွားပါသည်။

ဂုဏ် အကဲခတ်နေတုန်းမှာပင် သူက ဧည့်ခံပွဲရှင်များကို နှုတ်ဆက်နေပေပြီ။ ချက်ချင်းပင် ဂုဏ်က ထိုင်ရာမှထကာ ကားပေါ်တက်လျက် အသင့်စောင့်စား နေလိုက်ပါသည်။ သူနှင့် မိန်းကလေးကတော့ ဧည့်ခံပွဲထဲမှ ယှဉ်တွဲကာ ပြန်ထွက်လာချေပြီ။ သူ့မျက်နှာက လောကကြီးတစ်ခုလုံးရဲ့ ပြည့်စုံခြင်း မှန်သမျှကို သူတစ်ဦးတည်း အပိုင်စားရထားသည့် မျက်နှာမျိုးဖြင့် မော်ထန်ကာ နေလေ၏။

ဘေးမှ မိန်းကလေးကတော့ လက်ရှိအခြေအနေမှာ သာယာပုံလည်းမရ၊ သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုသာ ကြည့်နေရဟန်ဖြင့် ရှိလေ၏။ အင်း ... သူ့ဘေးမှာ သည်လောက်ကျိုးနွံတဲ့ မိန်းကလေးရှိလို့ ကျန်တဲ့မိန်းမတွေကို လူမထင်ချင်တာလား၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ရှင် ဂုဏ်သစ္စာရဲ့အကြောင်းကို သည်ညသိရတော့မယ်။

သူတို့ကား ထွက်သွားပြီးတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂုဏ်ရဲ့ကားကိုလည်း မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်းကျဉ်းလေးထဲတွင် သူ့ကားကို ဂုဏ်က မရ၊ရအောင် ကျောက်တက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကားကို ဘရိတ်တအားဆွဲကာ ကျွဲခနဲမြည်အောင် ရပ်လိုက်သည်။

သူ့ကား ထိုးရပ် သွားပြီးမှာပင် ဂုဏ်ကလည်း ကားစက်ကိုရပ်ကာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

လမ်းမီးတိုင်၏ အလင်းရောင်အောက်မှာ သူ ဒေါသတကြီး လျှောက်လာပုံကို ဂုဏ်က ကားတံခါးကိုမိုလျက် လက်ပိုက်ကာ ခပ်အေးအေးပင် စောင့်နေလိုက်ပါသည်။ နီးရဲကာ ပေါက်ကွဲလုမတတ်ဖြစ်နေသော သူ့နောက်မှ အဖြူရောင် မိန်းကလေးကတော့ စိုးရိမ်သည့် မျက်နှာထားဖြင့် အပြေးအလွှား လိုက်လာရှာသည်။

ဂုဏ်အနီးတွင် သူ ရောက်လာပုံက လေပွေတစ်ခု ဓမ္မယမ်းလိုက်သလို ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ရှိလွန်းလှလေသည်။ ဂုဏ်ကို စေ့စေ့ကြည့်သော မျက်လုံးများမှာ မီးဝင်းဝင်းတောက်ကာ နေသည်။

“မင်း ကားကို ဘယ်လိုလုပ်မောင်းတာလဲ”

သူက ဒေါသကြီးနေသလောက် ဂုဏ်ကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။ ဆံပင်တွေကို တစ်ချက်ပင့်တင်လိုက်ရင်းကနေ ...

“ရှင် မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ရှင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

စကားပြန်ပြောတော့မှပင် သူ ဂုဏ်ကို မှတ်မိသွားပုံ ရပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ အံ့သြခြင်းတွေ ထင်သွားတော့လျက် ဂုဏ်ကို ပိုမိုစူးစိုက် ကြည့်လာပြီးတော့လျှင် ...

“ဪ ... မင်းကိုး၊ ဘာလဲ မင်းက လက်စားချေတာလား”

“နိုး ... နိုး အဲဒီလောက် မမြင့်သေးပါဘူး၊ လက်တုံ့ပြန်တာ”

“မင်း တော်တော်ယုတ်မှာတဲ့ မိန်းမပဲ၊ မင်း ကားကို ငါ တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ မင်း ကျေနပ်သလောက် ငါ လျော်ပေးမယ် ပြောခဲ့တာပဲ ...

ဒီလိုလုပ်တာ မင်း သိပ်အောက်တန်းကျတယ်၊ နောက်ဆုံး အသက်အန္တရာယ်ကိုပါ ထိခိုက်နိုင်တယ်”

သူ့စကားတွေကြောင့် ဂုဏ် ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်

သွားရင်း ...

“ရှင်ကရော ဘယ်လောက်အဆင့်အတန်းရှိလို့လဲ၊ နေရာ တိုင်းမှာ ငွေရှိရုံနဲ့ ပြီးမယ်ထင်လား၊ ရှင် ချမ်းသာတာ ကျွန်မက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ...

ရှင်ဘာသာ မတော်တဆပဲဖြစ်ဖြစ် တမင်ပဲလုပ်လုပ် ထိခိုက်ပြီးသွားခဲ့ပြီ၊ ရှင်အမှားကို ရှင် တောင်းပန်ရမှာပေါ့၊ ကျွန်မ လိုချင်တာ ငွေ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်အမှားအတွက် တောင်းပန်မှု၊ ဒါကို ရှင် မပေးနိုင်တော့ ကျွန်မလည်း လုပ်ချင်ရာလုပ်တယ်၊ ကဲ ... ရှင် ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“မင်း ...”

ဂုဏ်စကားတွေကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ နီရဲစုတ်ပြတ် သွားတော့လျက် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ဂုဏ်ကို သတ်တော့မလို ကြည့်နေလေသည်။ ဂုဏ်ကလည်း အကြည့်မဖယ်။ နှစ်ဦးသားကြားတွင် အမုန်းလှိုင်းတွေကား တစ်စိစိစိစိ စီးဝင်ပျံ့နှံ့

လျက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အခဲမကျေစွာ နာကြည်းကြ လေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဖြူရောင် မိန်းကလေးက သူနှင့် ဂုဏ်ကြားကို ဝင်ရောက်လာ၍ ...

“တော်ပါတော့ ကိုမာန်ရယ်၊ ဒီက အစ်မကိုလည်း ခ တောင်း ပန်ပါတယ်၊ ကျေအေးလိုက်ကြပါတော့နော်”

“ခခ ဘေးဖယ်နေစမ်း၊ ဝင်မပါနဲ့။”

သူ့ရဲ့ ကျားဟိန်းသလို အသံကြောင့် ခဆိုသော မိန်းကလေးက ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရှာလေသည်။ ကြည့်စမ်း ... မိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျ အနိုင်ကျင့်လိုက်တာ။ မုန်းစရာ အင်မတန်ကောင်းသောလူ။ မိန်းကလေးမှာ သူ့ဒေါသကို လန့်သည့် စိတ်ဖြင့် မျက်နှာမှာ သွေးမရှိတော့လောက်အောင် ဖြူလျော်ကာ လာလေသည်။

ဂုဏ်သည် ချက်ချင်းပင် သူမကို တော်တော်သနား သွားရသည်။ သူ့နဲ့ သည်မိန်းကလေးဟာ ဘယ်လိုများ ပတ်သက် ပါလိမ့်။ မောင်နှမလည်း မဖြစ်နိုင်၊ သမီးရည်းစား ချစ်သူတွေ သည်း ဟုတ်ပုံမရစွာဖြင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကြောက်ရွံ့နေ သန့်ရှိသော မိန်းကလေးကို ကြီးစွာသနားသည့်စိတ်နှင့်ပင် ဂုဏ် ချစ်ဝန်းတို့ အရောင်ဖြောင့်သွားရလေသည်။ ဂုဏ်နဲ့သူမဟာ ဘယ် ဘဝက ရေစက်များလဲကွယ်။

www.burmeseclassic.com

“ရှင် ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် ကျွန်မ သွားမယ်”
“နေဦး၊ မင်းနဲ့ငါ ကျေပြီလို့ သဘောထားလိုက်တယ်၊
ဒါပေမဲ့ မင်း နောက်ထပ် ငါနဲ့ မတွေ့မိအောင် နေပါ”
“အိုး ... ကြောက်လိုက်တာနော်၊ ကျွန်မက ဘာကိစ္စ
ရှင်နဲ့ မတွေ့အောင် နေရမှာလဲ၊ ရှင်က ဘာဖို့လို့လဲ၊ တွေ့
ခဲ့ရင်ကော ကျွန်မက ကြောက်မယ် ထင်လား ...

ဟား ... ဟား လုံးဝပဲ၊ ဒီနေ့အဖြစ်ဟာ lesson ၀
ရှိသေးတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်၊ ကျွန်မက ဘယ်သူ့
ကိုမှ ဂရုစိုက်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူး နားလည်လား”

ဂုဏ်ရဲ့ စကားအဆုံးသတ်မှာ သူ့ရဲ့တက်ခေါက်သံ
တစ်ချက်က ခပ်ပြင်းပြင်းပင် ထွက်ပေါ်လာသည်။ အဲသည်အခိုက်
မှာဘဲ အကြည့်တို့က ခဆိုသော မိန်းကလေးထံ ရောက်သွားပါ
သည်။

ပိုင်းစက်ရွန်းလဲ့နေသော မျက်ဝန်းတို့ဟာ ကိုဘီလူး
ကို ကြောက်သည့်စိတ်ဖြင့် အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြစ်တာရှေး
ကားတိုက်မလို ဖြစ်သွားခဲ့သည့်အတွက် ကြောက်စိတ်ရသွားတာရှေး
ပေါင်းကာ မျက်ရည်ကြည်များတောင် ရစ်သိုင်းနေလေသည်။
ဂုဏ်က သူမရဲ့လက်လေးတွေကို ညင်သာစွာ ဆွဲယူလိုက်တဲ့
အခိုက်မှာ လက်များလေးတွေဟာ ကြောက်စိတ်ဖြင့် အေးစက်နေ
လေသည်။

“အရမ်းလန့်သွားရင် တို့ မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ်၊
ခွင့်လွှတ်ပါ”

သူမက ဂုဏ်ကို အထူးအဆန်း မြင်ရဟန်ဖြင့် ငေး
ကြောင်ကာ ကြည့်နေပါသည်။ ဂုဏ်ရဲ့ အားပေးပွားကို ငေးကြည့်
နေတဲ့ အပြုံးမှာတော့ သူမရဲ့မျက်နှာမှာ အရိပ်တစ်မျိုး ဖြတ်ပြေး
သွားဟန်ဖြင့် ဂုဏ်တို့နှစ်ဦးသားကြား နားလည်မှုရခါနီး ဆဲဆဲ
မှာပင် သူမရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဖျတ်ခနဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲခေါ်
သွားခြင်း ခံသွားရပါသည်။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲခေါ်ရာနောက်ကို
ပါသွားရှာသော သူမက ဂုဏ်ကို သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ ကား
ပေါ်ပါသွားသည်။

ဂုဏ်က လက်ချောင်းလေးများကို အသာလှုပ်ခတ်ပြ
နှုတ်ဆက်ရင်းမှနေ ရင်ထဲက အစိုင်အခဲတစ်ခု ကျေပျက်သွားရ
သည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာ ကျန်နေရစ်သော်ငြား ခ ဆိုသော
ထရုဏာသက်ဖွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်
နှုတ်ထင်ထင် စွဲကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

သူမလည်း အဲသည်လိုပဲ ဖြစ်မှာပါ။

၇၂ ၇၂ ၇၂

သည်အချိန်မှာ တစ်ခုခုကို နစ်နစ်နာနာ လုပ်ပစ်ချင် စိတ်သည် သူ့ ရင်ကို များစွာကြီးစိုးလျက်ရှိသည်။ သွေးကြောတွေ ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း ခံစားပူလောင်နေလျက်ရှိကာ မေါက်ထွက်မလား ပင် မှတ်ရလေသည်။ ညက ကားကို တော့တော်သတိကြီးစွာမောင်း လျက် ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုစိန်းမကို စိစိညက်ညက် ကြေကာ အမှုန့်ဖြစ်သွားအောင် ချေပစ်ချင်လှလေသည်။ သူ့ဘဝမှာ ဘယ်

သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ သည်လိုစိန်ခေါ်တာမျိုး၊ သရော်မော် ကား လုပ်တာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့။ အများက လေးစားအား သျှကာ တရိုတသေ နေရာပေး ဆက်ဆံခဲ့တာချည်းပင်။ သူ့ မိဘ ခဲ့့ဝုဏ်၊ သူ့ ရဲ့အရည်အချင်း ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု အရှိန်တွေကြောင့် အားလုံးဟာ သူ့ကိုဆိုလျှင် မျက်နှာတစ်ချက် မညိုရလေအောင် ဝရစိုက်ခဲ့ကြတာချည်း။

သူကလည်း သူ့မာနနှင့် သိက္ခာကို ဘယ်တုန်းကမှ အစွန်းအထင်း ခံခဲ့တာမဟုတ်။ ဒါ့ကြောင့် ထိုမိန်းမ၏ ရင့်သီး နိုင်းပျမှုသည် သူ့ကို ခေါင်းသွေးတွေ တဒုတ် ဒုတ် ထိုးအောင်ပင် မိစီးနှိပ်စက်လျက် ရှိလေသည်။

ဤမျှ ရင့်သီးရိုင်းပျသောမိန်းမမျိုး သူ့တစ်သက်တာ မှာ မတွေ့ဖူးသေးချေ။ မိန်းကလေးတွေသည် သူ့ကိုတွေ့လျှင် အသိသာသာတစ်မျိုး၊ မသိမသာတစ်မျိုး အရေးပေး ဆက်ဆံခဲ့ ကြတာချည်း။ သူကတော့ အရေးပေးပေး မပေးပေး စိတ်ကို ခင်စားခဲ့တာဖြစ်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို တောင်းပန် ခယဖို့ ဆိုတာ သူ့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးထဲ ထည့်ခဲ့သောအရာ မဟုတ်ချေ။ အားပျက်စီးသွားခြင်းအတွက် တန်ရာတန်ကြေးမကစွာ ပေးလျော် ချင် ရရဲ့သားနဲ့ တောင်းပန်မှလေး ဘာလေး စကားကြီး စကား ချယ် ဆိုလာသော သူမကို စတွေ့ကတည်းကမှ မြင်ပြင်းကတ်

www.burmeseclassic.com

လှပေရာ အခုလို လက်စားချေ တုံ့ပြန်သွားမှုအပေါ်တွင် သူ့အကြံ
အကျယ် နာကျင်ခံပြင်းရလေသည်။

“ကိုမာန် နွားနို့ ရပါပြီ”

သေးဆေးညင်သာသော အသံတစ်သံကြားမှပင် သူ
စိတ်တွေက လက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကို ပြန်လည်ကပ်ငြိလာပါသည်။ ခခေ
နွားနို့ဖန်ခွက်ကို စာကြည့်စားပွဲပေါ်တင်ကာ ပြန်လှည့်ထွက်
အပြင်မှာပင် ...

“နေဦး ခခေ”

ခခေက သူ့ဘက်ပြန်လှည့်ကာ သူ့ကို တုံ့ပြန်ကြား
လာသည်။ ရှည်လျားနက်မှောင်သော ခါးထိရောက်သည့် ဆံနွား
တွေကို သိုးမွေးကွင်းတစ်ကွင်းဖြင့် သေသေသပ်သပ် စည်းနှောင်
ထားကာ မြန်မာအင်္ကျီ အပွင့်နပ်နပ် ဝမ်းဆက်လေးဖြင့် အ
သပြင့် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသော မိန်းကလေးဟာ နောင်တစ်ချိန်
သူ့ဇနီး ဖြစ်လာမည့်သူ ဖြစ်သည်။

အချက်အပြုတ် ကျွမ်းကျင်သည့်ဘက်မှာရော၊ အ
ထိန်းသိမ်းသည့်ဘက်မှာရော ပြောစရာမရှိအောင် တော်လွန်းသော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တာမို့ သူမနှင့် လက်ထပ်လျှင် ချမ်းသာ
ရမည်မှန်း သူသိလေသည်။ ဟိုမိန်းမရဲ့ မောက်မာရိုင်းစိုင်းမှု
မြင်တွေ့လာရတော့မှ ခခေဟာ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်သလဲဆိုတာ
သူ ပိုသိလာရသည်။

အရာရာမှာ သူ့ စိတ်ကြိုက်၊ သူ့သဘောအတိုင်း
ခေါင်းညိတ်ခိုင်းမည့် မိန်းမမျိုးသည် အခုခေတ်ထဲမှာ အတော်ရှားပါး
သွားပြီ ဖြစ်သည်။ ခခေသည်တောင် သူ့ဖခင်ရဲ့ မှာတမ်းစကားများ၊
ဖေဖေနှင့်မေမေတို့အပေါ် တင်နေသော ကျေးဇူးကြေးတရားတွေ
ကြောင့် သူ့အပေါ်မှာ နားလည်လိုက်လျောမှန်း သူ သိပါသည်။

“ကိုမာန် ဘာပြောမလို့လဲ”

အတွေးထဲ ပြန်လည်နစ်သွားပြန်သော သူက ခေါင်း
တစ်ချက် ဆတ်လိုက်ရင်း ...

“မနေ့ညက ကိစ္စကို မေမေ့ကို ပြန်ပြောပြသေးလား”

“မပြောပြပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခကိုတော့ မေးတယ်၊ ကိုမာန်
မှာထားတဲ့အတိုင်းပဲ မတော်တဆ ဖြစ်တာလို့ပဲ ပြောဆိုက်
တယ်”

“အင်း ... ကောင်းတယ်၊ မတော်တဆပဲ ထားပါတော့လေ”

“ကိုမာန်နဲ့ သူနဲ့က ဟိုးအရင်ကတည်းက သိကြလို့လား”

“မသိပါဘူးကွာ၊ ဒီမိန်းမအကြောင်း မမေးစမ်းပါနဲ့၊ ဒီမိန်းမ
တော်တော်ရိုင်းတယ်၊ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းမျိုးက မွေး
လာသလဲ မဲသိပါဘူး”

“သူ့ကြည့်ရတာ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်ထဲကပါပဲ ကိုမာန်
ရဲ့၊ သဘောကောင်းမဲ့ ပုံစံလည်း ပေါ်ပါတယ်၊ ကိုမာန်နဲ့
ဘာပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးလဲဟင်”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးနဲ့ ဆုံမှန်းကို မသိပါဘူး၊ မိုက်တီမိုက်ကန်း နိုင်လိုက်တာ”

“သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ အရိပ်တွေတော့ ခဲ တွေ့လိုက်ရသားပဲ”

“ကဲ ... ကဲ တော်ပြီ၊ ဒီမိန်းမအကြောင်း ဒီလောက်ဆွေးနွေးနေဖို့ မလိုဘူး၊ ခဲလည်း ဒီအကြောင်း ခေါင်းထဲကထုတ်ပစ်လိုက်တော့၊ ကိုယ်လည်း မေ့ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီလား”

အဖြစ်သနစ်တွေကို ရေရေရာရာ ရှင်းပြဖို့ စိတ်ကူးမရှိသော ကိုမာန့်အနားကနေ ခဲက အသာထွက်လာခဲ့ရလေသည်။ ကိုမာန့်က အဲသည်လိုပင်။ ဘယ်တုန်းကမှ ခဲရဲ့ဆန္ဒတွေ၊ သဘောထားတွေကို အလေးထားရယ်လို့ မရှိ။ သူ့ ဖြစ်ချင်တာတွေကိုသာ ရှေ့တန်းတင်တတ်သောသူ တစ်ယောက်ပင်ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကျင်လည်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မွေးဖွားသည့် အချိန်မှစကာ သည်နေ့ သည်အချိန်ထိ သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်းသာ ဖြစ်စေခဲ့တာမို့ ကိုမာန့်က သူ့တစ်ပါးဆန္ဒကို အလေးမထားတတ်တာဖြစ်သည်။

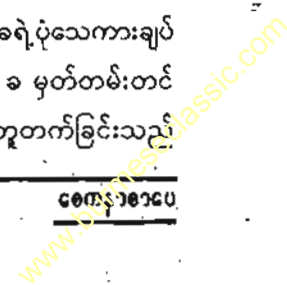
သည်လိုလူမျိုးတစ်ယောက်ကို တစ်သက်လုံး လက်တွဲသွားဖို့ကိစ္စသည် ခဲအတွက် အင်မတန် စဉ်းစားရမည့်ကိစ္စဖြစ်သော်လည်း ခဲမှာ ငြင်းပယ်စရာ အခွင့်အလမ်း မရှိခဲ့။ အားကိုးရာမဲ့သော ဘဝတစ်ခုမှာ မိန်းမသားတစ်ဦးတည်း ဒုက္ခရောက်ရ

မည် အဖြစ်ထက်စာလျှင် ဦးနဲ့အန်တီတို့၏ အေးမြသော အရိပ်အောက်မှာ ခိုလှုံရသည့်ဘဝက အများကြီးလုံခြုံနေ့ထွေးရသည်မို့ လက်ရှိအခြေအနေကို ခဲ ကျေနပ်ရပါမည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ သည်အိမ်ထဲမှာပင် အချိန်ကုန်ရကာ ကိုမာန့် ဝတ္တရားတွေကို ဆောင်ရွက်ပေးနေရင်း ကိုမာန့်အတွက် အသက်ရှင်နေရသည့်ဘဝကို ခဲ မလိုလားသော်ငြား စဉ်းစားမနေချင်တော့။ ခဲအတွက် အေးမြသော အရိပ်တစ်ခုအတွက် ခဲက ထိုက်တန်သော ပေးဆပ်မှုဟုပဲ သတ်မှတ်ရလေသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ့်ဘဝကို စွန့်စားပစ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ချင်သည့် သတ္တိလေးတွေ ပေါ်လာတတ်ပေမယ့် ခဲရဲ့ခြေလှမ်းတွေ နှောင့်နှေးသွားခဲ့ရပြန်လေသည်။ ခဲကို စိတ်ချလက်ချ အပ်နှံကာ အသေဖြောင့်သွားရှာသော ဖေဖေရယ်၊ သဖေ မဆုံးမိ နောက်ဆုံးအချိန်တွေကို ဆွဲဆန်နိုင်သမျှ ဆွဲဆန်ကာ ကုသပေးခဲ့ရာသော ဦးနဲ့အန်တီတို့၏ ကျေးဇူးတွေရယ်ကို ဆောက်ထားပြန်ညှာမိသောအခါ ခဲသည် တွေဝေမိန်းမောခြင်းတွေနှင့် ငြိမ်သက်ကျသွားခဲ့ရပြန်လေသည်။ ခဲ ဘဝက သည်လိုပဲဖြစ်ဖို့ အနိလာတာ ထင်ပါရဲ့။

အမြဲတစေ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိတဲ့ ခဲရဲ့ပုံသေကားချပ်အထဲမှာ မထင်မှတ်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကိုတော့ ခဲ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ မနေ့က ဇန့်ခံပွဲကို ကိုမာန့်နှင့် အတူတူတက်ခြင်းသည်

ခကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပွဲထုတ်ခြင်းဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။ ခ သဘော ခ ဆန္ဒအရဆိုလျှင် ဘယ်လူတွေနှင့်မှကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်ချင်စိတ် မရှိသော်လည်း မလွဲသာ မရှောင်သာ၍ ခ လိုက်ပါ သွားခဲ့ရတာပင်။

လူတွေကြားထဲ နေချင်စိတ် မရှိသော ခက မြန် မြန်ပြန်ပါစေ ဆုတောင်းနေရကာ ကိုမာန် ပြန်မှပင် စိတ်ချမ်းသာ ရတာဖြစ်သည်။ စိတ်ချမ်းသာမယ်မှ မကြံသေးဘဲ ခတို့ရဲ့ ကျားကို အရှိန်ပြင်းပြင်း ပွတ်ဆွဲသွားသောကားကြောင့် ဝရန်းသွန်းကား ဖြစ်သွားချိန်မှာ အတော့်ကို လန့်ဖျပ်သွားရတာပင်။

ပြီးတော့ ထင်မှတ်မထားတာတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ် လာသည်။ ကိုမာန်ကို ရန်စသွားသော မိန်းမသည် ထိမထင် မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ခပ်မိုက်မိုက် ရှိလှသည်ကို ကြောက်လန့်သည့် ကြားမှ ခ မှတ်မိနေသေး သည်။

ကျောလယ်ခန့်လောက်ရှိမည့် ခပ်ဖြိုင်ဖြိုင် ဝဲဖြာကျ နေသော ဆံနွယ်တွေဝေလျက် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီရှည်ကို စမတ်ကျကျဝတ်ထားသော ကားတံခါးကို မှီရပ်ကာ ကိုမာန် လျှောက်လာတာကို ခပ်အေးအေး လက်ပိုက်ကြည့်နေသောပုံစံက ခ မျက်စိထဲကကို မထွက်သေးချေ။

ကိုမာန်ကို ရင်ဆိုင်ပြန်ပြောရဲသော စကားတွေကို လည်း ခက စိတ်ထဲမှနေ၍ ကျိတ်သဘော ကျနေမိလေသည်။

တော်ရဲရင့်သော မိန်းမပေပဲ။ တော်ရဲတန်ရဲ မိန်းကလေး နီယောက် လန့်သွားနိုင်သော ကိုမာန်ရဲ့ ဒေါသတွေကို ခပ် အေး တဲ့ပြန်ပုံတွေကို ခက ရင်မှာ မှတ်တမ်းတင်မိလေသည်။ ခကို ကြည့်ရတာ အမှန်တရားတစ်ခုကို ကြည့်မြင်ရပုံမျိုးနှင့် သည်။ ခကို တောင်းပန်စကားဆိုသွားသော မျက်ဝန်းထဲတွင် ခက တရားရိပ်ကို တွေ့ရှိမိကာ သူမကို ရိုင်းစိုင်းသော မိန်းမ နီယောက်အဖြစ် မမြင်မိချေ။

ခဉ်မရှိသော ရဲရင့်ခြင်း၊ ပြတ်သားခြင်း၊ ထက်မြက် တို့ကို သူမထံမှာ အတိုင်းသား တွေ့မြင်ရလေသည်။ မဟုတ် ထုတ်သည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး မကျေနပ်လျှင် လက်တုံ့ပြန်တတ် သော စိတ်ဓာတ်မျိုး အပြည့်ရှိပုံရသော ဂျစ်ကန်ကန် သူမကို ကြောင့် ခ အမှတ်တရ ရှိနေရပါသလဲ။

သေချာတာ တစ်ခုကတော့ အားလုံးအလိုလိုက် ခြောက်ဆောင်ကြရသော ကိုမာန်လို လူစားမျိုးကို တစ်စက်လေးမှ တစ်ဟန်မပြသော၊ ငွေကြေးတွေကို ထည့်မတွက်တတ်သော ချေးဆန်းဆန်း မိန်းမတစ်ယောက် ကို ခ အထင်ကြီးမိသွားခြင်း တောင်တာ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၃)

သုံးဦးသား ဆုံစည်းခဲ့ကြပြီး နောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးမှ ထပ်မံမဆုံဖြစ်ခဲ့တော့သော်ငြား ကာလအတန်ကြာနောက်မှာတော့ ခန့်ဂုဏ်တို့ကား တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထပ်မံဆုံစည်းခဲ့ကြပါသည်။

ခအတွက်တော့ ထိုအမျိုးသမီးနှင့် ဆုံတွေ့မှုသည် အမှန်တကယ်ကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကံတရားက ဆုံစည်းပေးခြင်း

ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူရပေမည်။ ခက အပြင်သွားလာသောသူလည်း မဟုတ်၊ တစ်လနေလို့ တစ်ခါအပြင် သွားတတ်သူ မဟုတ်သော လူတစ်ယောက်အဖို့ သည်နေရာ သည်အချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံလာခြင်းသည် ကံတရားက ခနှင့်သူမကို တမင်ကို ဆုံစည်းစေခဲ့တာ ဖြစ်သည်လေ။

အိမ်အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းတွေကို ပထမဆုံး အကြိမ် စထွက်ဝယ်သော ခသည် City Mart ထဲအရောက်မှာ ပထမပိုင်းတော့ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့်ပင်။ နောက်တော့ လှပဆန်းပြားသော ပစ္စည်းတွေရဲ့ ဆွဲဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားသော ခရဲ့ တွန်းလှည်းထဲမှာ ပစ္စည်းတွေ မို့မောက်လာတော့သည်။

သည်တော့မှ cash လုပ်ဖို့ သတိဝင်လာတော့ကာ ပစ္စည်းဝယ်တာကို ဘရိုတ်အုပ်လျက် cashier ထံမှာ တန်းစီရပါသည်။ ခရဲ့ အလှည့်ရောက်မှာတော့ ဝန်ထမ်းကောင်မလေးက စာရွက်ကမ်းပေးလာရင်း ...

“ဒီမှာပါ အစ်မ”

“အင် ... ကိုးထောင့်ရှစ်ရာနဲ့ငါးဆယ်၊ ခဏလေးနော်”

အဲသည်မှာပင် ခ မျက်လုံးပြူးရတော့တာ ဖြစ်သည်။ ဖိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ နှစ်ရာတန်၊ ငါးရာတန် ဆယ်ရွက်ပင် မပြည့်။ အမေ ပေးလိုက်သော ဖိုက်ဆံတွေက သည့်ထက်မကချေ။

ဘယ်လို ဖြစ်တာပါလဲ။ နားထင်နားရင်းတွေ ပူလာကာ ရှက်လာသော ခသည် ဖျတ်ခနဲပင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို သွားသတိရလေသည်။ မေမေ ဈေးသုံးဖို့ပေးသော ပိုက်ဆံတွေကို စာအုပ်ထဲမှာမေ့၍ ညှပ်ထားမိခဲ့ချေပြီ။ ခ ပါလာသောပိုက်ဆံသည် နှစ်ထောင်ကျော်မျှသာ ရှိမည်။ ဘယ်လိုမှ လုပ်မရတော့။

ချက်ချင်းပင် စိမ့်တက်လာသော ချွေးတွေကိုသုတ်ရင်း ကုရာကယ်ရာမဲ့ စိတ်ညစ်နေစဉ်မှာပင် ခရဲ့ပခုံးကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဖျစ်ညစ်လိုက်သောလက်ကြောင့် ဆတ်ခနဲ တုန်သွားရလေသည်။

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ခ ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားခဲ့သည့် သူမ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ သူမက ခရဲ့အဖြစ်ကို နားလည်ရိပ်စားမိစွာဖြင့် အပြုံးတစ်ချက် ပြုံးပြလိုက်ကာ ဘောက်ချာစာရွက်လေးကို ဆွဲယူကြည့်လျက် cash လုပ်ပေးလေသည်။ ပြီးတော့မှ သူမ ပစ္စည်းတွေအတွက် သပ်သပ်ပေးချေသည်။ အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါမှ ခရဲ့အထုပ်ကို ကမ်းပေးလာရင်း

“ယူလေ၊ တော်ကြာ ပစ္စည်းပါမလာဘဲ ပြန်သွားရင် ကိုယကွက မာန်မဲနေဦးမယ်”

သူမ ဆိုလိုတာ ကိုမာန်ကိုမှန်း ခ တန်း၍ သိလေသည်။ သူလည်းပဲ အဲသည့်အဖြစ်အပျက်ကို မှတ်မိနေတုန်းပဲပေါ့။ အင်းလေ ဒါမျိုးဆိုတာ မေ့သွားတဲ့အရာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ မှတ်မိလိုက် ခကို ကူညီတာပဲပေါ့။

ခက သူ လှမ်းပေးသော ပစ္စည်းထုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်

“ဟို ... ခ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပိုက်ဆံကို ခ ဘယ်လို ပြန်ပေးရမလဲဟင်”

“ဘယ်လိုပေးချင်လို့လဲ၊ Bank က လွှဲချင်လို့လား”

“ရှင်”

သူ့စကားကို ခက မျက်လုံးဝိုင်းသွားတာကို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေသည်။ သည်လိုရယ်မောလိုက်တော့ သူမ အတော်လှမှန်း ခ ပိုသတိထားမိသွားရပါသည်။

သူမရဲ့ လှပပုံမျိုးဟာ ရဲရဲရင့်ရင့်ရှိလှကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်ရှိသောသဏ္ဍာန်၊ ထက်မြက်သော အသွင်တွေဟပ်နေ၍ ပို၍ ကြည့်ကောင်းနေခြင်းဖြစ်မည်ဟု သူမ ခလေသည်။

“ခမမှာ အချိန်ရတယ်မှလား”

“အင်း ... ရပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဆို ကော်ဖီသောက်ဖို့ ဖိတ်ပါရစေ၊ ရတယ်မှလား”

မိန်းမချင်းကိုပင် ညှို့အတ်အပြည့်ရှိသော သူမ အတော်သို့ ခလည်း ပါသွားခဲ့ပါသည်။ အေးဆေးကာ အဆင့်အတန်း နှင့်လှသော ကော်ဖီဆိုင်လေးထဲက ထောင့်ကျကျစားပွဲမှာထိုင်ရင်း သူမက ခအတွက် သောက်လို့ အဆင်ပြေမည့် ကော်ဖီတစ်ခွက်

မှာပေးပါသည်။ ကော်ဖီတွေ ရောက်လာသောအခါ သူမက ကော်ဖီကို တစ်ကျိုက်မော့ရင်း ...

“ဟိုတစ်နေ့က တော်တော်လန့်သွားလား”

“အင်း ... အရမ်းကြောက်သွားတာပဲ”

“ဟား ... ဟား မင်းမှာသာ heart ရှိရင် attack ရသွား နိုင်တယ်နော်၊ ဆော့ရီးကွာ၊ အရမ်းတောင်းပန်တယ်”

“ရပါတယ်၊ ဟို ... ဒီက”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ တို့နာမည်က ဂုဏ်သစ္စာတဲ့၊ ခကတော့ ခပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

သူမကို ခကို ပြုံးစိုက်၍ ကြည့်မေးပုံမှာ အစ်မတစ် ယောက်က ညီမတစ်ယောက်ကို ချစ်စနိုး စသလိုမျိုး နွေးထွေး ရင်းနှီးမှုအပြည့် ပါရှိလေသည်။ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ခသည် သူမကိုမြင်တာနှင့် လုံခြုံမှု၊ အားတစ်ခု ရသလိုမျိုး ပြည့်ဝသွား ကာ ပျော်လည်း ပျော်ရွှင်ရလေသည်။ ခအတွက်တော့ သူမရဲ့ ပြောဆိုလှုပ်ရှားပုံတိုင်းဟာ လိုက်လံ၍ ငေးမောချင်စရာချည်းပေ။

“ခနာမည် အပြည့်အစုံကတော့ သူမျိုးခပါ၊ ဒီက မဂုဏ် သစ္စာထက် ဆိုရင်တော့ ငယ်မယ် ထင်တယ်နော်”

“အင်း ... ငယ်မှာပေါ့၊ တို့က ဆမ်တီဆဲဗင်း ဘွန်းလေ”

“ဪ ... ခထက် သုံးနှစ်ကြီးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မထင်စ ဘူးနော်၊ ခနဲ့ရွယ်တူလို့ပဲ”

“ရော် ... မြောက်ပြန်ပြီ၊ ကော်ဖီက တို့တိုက်မှာပါ၊ ဒါထက် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ careless ပဲ”

“ခ အမှားပါ၊ မေမေ ပိုက်ဆံပေးတာကို မေ့ကျန်ခဲ့တာ လေး၊ တော်သေးတာပေါ့၊ မဂုဏ်သစ္စာနဲ့ တွေ့ပေလို့ပဲ”

“အမလေး ... မင်းအစား မောလိုက်တာကွာ၊ တိုတိုပဲ ခေါ်ပါ”

“ဒါဆို မသစ္စာလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်၊ မသစ္စာရဲ့ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုပြန်ပေးရမလဲဟင်”

“ရပါတယ်၊ မင်း အဆင်ပြေသလိုပဲပေါ့”

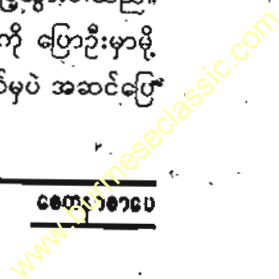
“ခ ဘယ်ကိုလာပေးရမလဲဟင်”

“လာပေးချင်လဲ ပေးပေါ့၊ တို့ နေတာ ကိုးမိုင်မှာ”

“ဟို ... ခ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပေးခိုင်းလည်း ဖြစ် တယ်မလားဟင်”

“ရပါတယ် အရေးမကြီးပါဘူးကွာ၊ မပေးခိုင်းလည်း ရတယ်၊ ဟိုတစ်နေ့က ကိစ္စအတွက် တို့က မင်းကို အရမ်းအားနာ နေတာ ဒါကြောင့် အကြွေးပြန်ဆပ်တယ်လို့ပဲ သဘောထား တယ်၊ ဒီပိုက်ဆံကိစ္စကို ခေါင်းထဲ မထားပါနဲ့ ဟုတ်ပြီလား”

သူမ စကားကြောင့် စိတ်ထဲ ချမ်းမြေ့သွားပါသည်။ သိလျှင် နမောနမဲ့ နိုင်သည်ဟုဆိုကာ ခကို ပြောဦးမှာဖို့ ညီအတွက်လည်း စိတ်ပူရပြန်သေးကာ နောက်မှပဲ အဆင်ပြေ လို့ ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ခသည် မြင်တာနှင့် ပညာတတ်ဆန်မှန်း သိသာကာ သဘောထားပြည့်ဝမည့်ပုံရသော မသစ္စာကို အထူးပင် ခင်မင်သွား ရလေသည်။ သည်လိုလူမျိုးနှင့်မှ ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့သော ကိုမာန်နှင့် အကြောင်းကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကာ မေးကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။

“ဒါနဲ့ ... မသစ္စာကို ခ တစ်ခုလောက် မေးလို့ရမလား ဟင်”

“မေးလေ၊ ယူ့ဘရာသားနဲ့ ပြဿနာကိုလား။”

ထွင်းဖောက်သိမြင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိပြန်သော မသစ္စာ ကို ခက ခေါင်းညိတ်ပြသောအခါ သူက ကိုမာန်နှင့် စတွေ့ခဲ့ပုံ အစ ပြဿနာ ဖြစ်ပုံအထိ ရှင်းပြပါသည်။ နားထောင်ရင်း သူ့ကိုမာန်ရဲ့အတ္တနှင့် မာနတွေကိုလည်း ပိုမြင်လာရလေသည်။

“တို့က အဲဒီလို လူလူချင်း ငွေနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်တာမျိုး မတူမတန်သလို လုပ်တာမျိုး သိပ်မုန်းတာ၊ ဘယ်သူ့မှ အလုပ်မခံဘူး၊ တို့ကို လာလုပ်ခဲ့ရင်လည်း ပြန်လုပ်ရ မင်းဘရာသားက သိပ်မောက်မာတယ်၊ တို့တော့ သူ့က lesson ပြန်ပေးပြီးမှပဲ နေသာထိုင်သာ ရှိသွားတော့တာပဲ”

“ခကတော့လေ အဲဒီတုန်းက လန့်တာရော၊ ကိုမာန်ဒေါသ ကို ကြောက်တာရောနဲ့ တုန်နေတာပဲ၊ မသစ္စာက လှ မကြောက်ဘူးနော်၊ တကယ်ပဲ”

“ဘာဆိုင်လို့ ကြောက်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်မှာ လူလူချင်းကြောက် တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ လေးစားမှုနဲ့ စာနာထောက်ထား မှုပဲ ရှိတယ်”

“ခတော့ အဲဒီညကတင် မသစ္စာရဲ့သတ္တိကို သိပ်သဘော ကျသွားတာပဲ”

“ဟုတ်လား၊ တို့က 'Rocker'ပေါ့လေ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား”

နှစ်ဦးသား ပြိုင်တူရယ်မောလိုက်ကြသည့် အဲဒီ တခဏမှာတော့ ခနှင့် ဂုဏ်သစ္စာသည် နှစ်ပေါင်းများစွာက ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသူတွေပမာ ခင်မင်သွားခဲ့ကြပါသည်။ ဘထူးသဖြင့် ခက ရဲရင့်ပြတ်သားကာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ဂုဏ်သစ္စာကို ပို၍ခင်မင်သွားလေသည်။

ခ ကျင်လည်ရသော ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရိုကျိုးရခြင်း တွေ၊ ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေ၊ စည်းတွေ၊ ဘောင်တွေသာ များလျက် ခရဲ့ဘဝအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ ဘာမှရေရေရာရာ မသိချေ။ ဂုဏ်သစ္စာနှင့် စကားပြောစဉ်မှာတော့ လွတ်လပ်ခြင်း အရသာကို မြည်းစမ်းဖူး လျက် ပျော်ရွှင်မှုကို ခံစားရပါသည်။

“ခနဲ့ မသစ္စာနဲ့က သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်”

“အမ်းပေါ့၊ ခမှာ သူငယ်ချင်း မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး မသစ္စာရယ်၊ မသစ္စာက ခရဲ့ပထမဆုံး အပေါင်း အသင်းပါပဲ၊ မသစ္စာနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ခ ဝမ်းသာ ပါတယ်”

ဂုဏ်သည် ပြောရင်းမှနေ အသံတွေ တိမ်ဝင်သွားကာ ခံစားချက်တစ်မျိုး ဖြတ်ပြေးသွားသော ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို နားလည်သဘောပေါက်လေသည်။ သူ့မှာလည်း ခံစားချက် အတိတ်တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပဲ။ သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ အားငယ်ရိပ်တွေ၊ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်တွေ ဂုဏ် တွေ့နေရလေသည်။

ဒါတွေကိုသိကာ သူမလေးကို အားပေးချင်သော်ငြား လည်း ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က စိတ်လိုလက်ရ ဖွင့်ခဲ့ပြောလာသော အချိန်ကိုပဲ ဂုဏ် မျှော်လင့်လေသည်။ သူ့မှာ ဘာခံစားချက်တွေရှိ မှန်း ဂုဏ် မသိရသေးသော်ငြား သူမကို အားပေးမြှင့်တင်ဖို့အတွက် ဂုဏ်က အဆင်သင့် ရှိနေလေသည်။

“တို့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ခမှာ ဘာအကူအညီပဲလိုလို တို့ကို သတိရလိုက်ပါ၊ ရော့ ... ဒါ တို့ကတ်”

မသစ္စာ ကမ်းပေးလာသော ရွှေရောင်ကတ်ပြားလေး ကို ခက အိတ်ထဲမှာ သေချာသိမ်းထည့်ရင်း မသစ္စာကို ပြုံးပြလိုက် ပါသည်။ မသစ္စာက ခရဲ့လက်ကလေးကို ဆွဲယူဖျစ်ညစ်လိုက်သော အခါ ခတို့နှစ်ဦးကြား ပိုမိုနွေးထွေးသွားလေသည်။ ခထံသို့ အား

အင်တွေ စီးဝင်လာသလို ခံစားရသည်။ ကော်ဖီဆိုင်မှ ထွက်လာ သောအခါ မသစ္စာက ...

“တို့ လိုက်ပို့ပေးရမလား”

“ရပါတယ်၊ ခ Taxi ငှားပြန်မယ်၊ သွားတော့မယ်နော်”

“အင်း ... ကောင်းပြီ၊ အဆင်ပြေပါစေနော်”

Taxi ကားပေါ်ပါသွားသော ကောင်မလေးကို လက် ပြကျန်ခဲ့ရင်း ဂုဏ်ရင်ထဲမှာလည်း အတွေးတစ်စ ကျန်နေရစ်ခဲ့လေ သည်။ အတ္တကြီးကြီး၊ မာနကြီးကြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်ပတ်သက်နေရသော မိန်းကလေးတစ်ဦးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ် လို့ခံစားချက်မျိုးတွေ ရှိနေသလဲ၊ သူမရဲ့ဘဝကရော ဘယ်လိုဘဝ ချီးလဲဆိုတာ ဂုဏ် စိတ်ဝင်စားမိလှပါသည်။ အထူးသဖြင့် အား ငယ်ရိပ်ဆင်နေသော ခခရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေရဲ့ သမိုင်းကိုပေါ့။

ဂုဏ် မုန်းသော၊ အမြင်ကတ်လှသော ယောက်ျား
တစ်ယောက်နှင့် နောက်ထပ်ဆုံတွေ့ ပတ်သက်မှုသည် အနည်းငယ်
တော့ ကမောက်ကမ နိုင်ခဲ့နေပါသည်။ အဲသည်နေ့သည် လူငယ်
အများစု စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ရင်ခုန်စွာ တက်ကြွပျော်ရွှင်စွာ
စောင့်စားခဲ့ကြသော Valentine's Day ပင် ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်အတွက်
တော့ သည်လိုနေ့မျိုးဟာ ကိုယ်နှင့်မသက်ဆိုင်သလို၊ အသက်
အရွယ်ကလည်း ဒါမျိုးတွေ သိပ်အာရုံမထားတော့သော အသက်
အရွယ် ရောက်နေပြီမို့ ဘာနေ့မှန်းပင် မသိတော့ပါ။

နေ့ခင်းပိုင်း ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေတာကို သူငယ်
ချင်းသိရိက ကော်ဖီသောက်ဖို့ ဖုန်းဆက်ချိန်းသဖြင့် ဂုဏ်တို့နှစ်ဦး
သား ကော်ဖီဆိုင်ရောက်မှပင် Valentine's အပြင်အဆင်တွေ
မြင်တော့မှ သည်နေ့ဟာ ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ရက် ချစ်သူများနေ့
နန်း အာရုံထားမိကြလေသည်။ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ခုလုံး ချစ်သူတွေ
ဖြင့်သာ ပြည့်နေလေသည်။

“ဟယ် ... သီရိရယ် couple တွေ ချည်းပဲဟယ်၊ တို့က
ကြားထဲက ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ ပြန်ထွက်ရအောင်ဟာ”

“ဟာ ... နင်ကလည်း ဝင်ပြီးမှ မကောင်းပါဘူး၊ ဘာဖြစ်
လဲ၊ နင်နဲ့ငါနဲ့လဲ couple ပဲပေါ့ ... လာ”

သီရိကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ထောင့်စွန်းက
မျှော့မှာ ဝင်ထိုင်လေသည်။ ဆေးရုံကလာတာမို့ ဗိုက်ဆာနေသော
အိမ်ကတော့ အစားအသောက်တွေကိုပဲ ခပ်မြန်မြန်မှာလျက် ရှိ
သည်။ ဂုဏ်ကတော့ ဟိုဟိုသည်သည် ငေးရင်းမှနေ အတွဲတွေကို
ညွှန်ကာ ကိုယ်က ဘာမှမဆိုင်သော သူကြီးလိုဖြစ်ကာ ကိုယ့်ဘာ
အလည်း ရယ်ချင်လေသည်။

အင်း ... စုံတွဲလေးတွေကတော့ အချစ်ဓာတ်အပြည့်
ဖြင့် ပျော်ရွှင်နေလိုက်ကြတာ။ အချစ်ဆိုသော အရာကိုကား ဂုဏ်
ဘာ သည်နေ့အထိ ဘာမှန်း မသိသေးချေ။ ဒါပေမဲ့ သူက
အဲဒီသိမ်မွေ့သည့် ခံစားချက်တစ်ခု ဆိုတာတော့ ဂုဏ် သိသည်။

အချစ်မှာ ငွေကြေးတွေ၊ အတ္တတွေ၊ မာနတွေ မလိုအပ်ဟုလည်း ထင်မြင်ပါသည်။ အချစ်ကို အချစ်ပဲ သီးသန့် ခံစားကြည့်ချင်စေသည်။ သည်အသက် သည်အရွယ်အထိ အချစ်ဆိုတာ မခံစားသော လူတစ်ယောက်အတွက် အချစ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဆီကို ဘယ်စုံပုံစံမျိုးဖြင့် ရောက်လာမလဲ ဆိုတာကိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ စဉ်းစားသိချင်လှသည်။

အချစ်ဆိုတာ လေပြည်လိုပင် ရောက်မှန်းမသိရော လာတတ်လေသည်။ ဂုဏ်တို့ စားသောက်နေကြတုန်းမှာပဲ ထိုအချိန်မှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးက အစီအစဉ်တစ်ခုကို ကြေညာလေသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီးတော့ ခဏလောက် နားထောင်ပေးပါရအောင် ဒီနေ့ဟာ ဖေဖော်ဝါရီ (၁၄) ရက် Valentine's Day ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ချစ်သူများနေ့ အမှတ်တရအတွက် ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အစီအစဉ်လေးတစ်ခု အားလုံးပါဝင် ဆင်နွှဲကြဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ အစီအစဉ် နှစ်မျိုး ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ ...

ပထမအစီအစဉ်ကတော့ ချစ်သူစုံတွဲတွေအတွက် မဲဖောက်ပေးမဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်ပြီး၊ ဒုတိယအစီအစဉ်ကတော့ single တွေအတွက် မဲဖောက်ပေးမဲ့ အစီအစဉ် ဖြစ်ပါတယ်။ မဲနံပါတ်ကို အမျိုးသားနဲ့ အမျိုးသမီး ယှဉ်တွဲစီစဉ်ထားတာလက်ဆောင်တူ ယှဉ်ယူကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

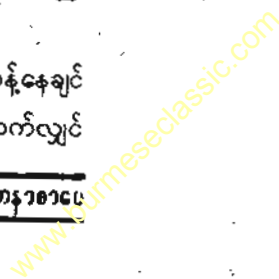
ဒီထက်လဲ နောင်အရှည်မှာ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လာဖို့လဲ မျှော်လင့်ပါတယ်။ သီးသန့်လာပြီး couple ဖြစ်သွားတဲ့ စုံတွဲတွေထဲကမှ ပရိသတ်ရဲ့ မဲဆန္ဒနဲ့ လိုက်ဖက်အညီဆုံးစုံတွဲကို အထူးစုံတွဲအဖြစ် ရွေးချယ်သွားပြီး Special Gift Set ပေးဦးမှာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ ... အားလုံး ကျေနပ်ကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ကြေညာသံ အဆုံးမှာတော့ လက်ခုပ်သံတွေ ညံ့သွားသည်။ ဂုဏ်က စားသောက်မပျက်သော သီရိကိုကြည့်ကာ ...

“သီရိ ဘယ်နဲ့လုပ်ကြမလဲ၊ ငါတို့ပါ ပါရဦးမှာပေါ့”
“ဘာဖြစ်လဲ၊ ကံကောင်းရင် Special gift တောင် ရဦးမှာ၊ အမလေး ... ဒီနေ့ ဒီဆိုင်ကို လာစားမိတာ မှန်သွားပြီ၊ Amazing ဖြစ်လိုက်တာနော်”
“သီရိတို့ကတော့ တကယ်ပဲ”

သီရိက အပျော်သမားမို့ ကျေနပ်နေဟန်ရှိသော်လည်း တော့ဖြင့် ကိုယ်နှင့် ဘယ်သူကျမလည်းဆိုတာ တွေးကာ နေရလေသည်။ ဂုဏ်က သည်လိုမျိုးတွေ ဝါသနာလည်း မရှိတတ်။

လူတွေနှင့် အေးအေးဆေးဆေး တသီးတသန့်နေချင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ လူတွေကြားထဲရောက်လျှင်

လည်း ချောင်ကျကျ သီးသန့်တစ်နေရာမှာ ခပ်ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်ကာ အားလုံးကို ငေးမောကြည့်နေချင်သော လူတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ချစ်သူတွေကို မဲဖောက်ပေးရာမှာ စုံတွဲသုံးဦး ပေါက်သွားပါသည်။ ကျန်သည့် စုံတွဲများကိုတော့ ချောကလင် တွဲ လက်ဆောင်ဝေပေးနေတာကို တွေ့ရလေသည်။ ပြီးသွားသည့် အခါမှာတော့ ဂုဏ်တို့လို သီးသန့်သမားတွေအတွက် ရောက်လေလေသည်။

မဲမပေါက်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရင်း မဲခွဲက်သောသူ မှာ ဂုဏ်ပဲရှိမည် ထင်သည်။ သိပ်မကြာပါချေ။ နံပါတ်တွေနဲ့ တွဲကြည့်သောအခါ ပထမဆုံး မဲပေါက်သူမှာ ဂုဏ်နှင့်ယောက်ျား တစ်ဦး ဖြစ်နေလေသည်။

“တောဘယ်တုးမှ ကိုမိုးမာန်နဲ့ တောဘယ်တန်းမှ မဂုဏ်သစ္စာ တို့ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မတ်တတ်လေ ရပ်ပြပေးပါ”

ပရိသတ်ကလည်း လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းဖြာ သွယ်သွယ်လည်းဆိုတာကို ပို၍စိတ်ဝင်စားကြလေသည်။ အများ စုမှာ ချစ်သူစုံတွဲတွေဖြစ်ကာ ကျန်သောသူတွေကလည်း သူငယ် ချင်းအုပ်စုလိုက် ပျော်ပျော်ပါးပါး လာရောက်ဆင်နွှဲသောသူများ လူငယ်အများစုနှင့် ပျော်တတ်သော လူလတ်ပိုင်းတွေချည်းပဲ တဟေးဟေး တဝါးဝါးအသံတွေ ညံ့နေရပါသည်။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် မလွဲမရှောင်သာ ထရပ်လိုက်ရန်သာ ဂုဏ်သည် မလှမ်းမကမ်းစားပွဲမှ ကိုယ့်လိုပင် မတ်တတ်ရပ်လိုက် သောသူကိုမြင်လျှင် အတော်ကြီးကို အံ့ဩသွားရကာ စိတ်ဓာတ် လည်း အကြီးအကျယ် ကျဆင်းသွားရလေသည်။

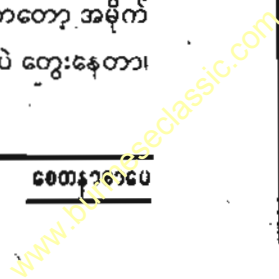
ဘယ်လို ကံကြမ္မာမျိုးပါလိမ့်။ ကံဇာတ်ဆရာသည် သည်လောက်တော့ ဂုဏ်ကို နောက်ပြောင်ကျီစယ်ဖို့ မကောင်း ပါချေ။ သည်လောက်များပြားလှသော လူတွေထဲမှာမှ သည်နေရာ သည်အချိန်မှာ သည်လူနှင့် သည်လိုက်စုံစည်းဖို့ပါလာသော ဂုဏ်ရဲ့ကံကိုက ဆိုးလွန်းသည်ဟု သတ်မှတ်ရတော့ပေမည်။

သူ့မျက်နှာကလည်း ဂုဏ်ကို မြင်သည့်အခါ သရဲ သဘက်နှင့် တွေ့သည့်အလား ပျက်ယွင်းသွားလိုက်တာမှ ပြင်ကို မရတော့ချေ။

ဘာမှမသိရှာသည့် ပရိသတ်ကတော့ သဘောတွေ အကျကြီးကျလျက် ဂုဏ်တို့နှစ်ဦးကို လိုက်ဖက်လှချည်ရဲ့ဆိုကာ ထက်ခုပ်ပင် ထပ်တီးပေးလိုက်သေးသည်။

နောက်ထပ် စုံတွဲတစ်တွဲ ထပ်ရွေးမှာမို့ ပြန်ထိုင်နေ ဘုန်းမှာပင် ဂုဏ်က ...

“စိတ်ညစ်တာပဲ သီရိရယ်၊ အဲဒါ ငါပြောတဲ့ လူပဲဟဲ့”
“ဟင် ... တကယ်လား ကြည့်စမ်း ... ပုံစံကတော့ အမိုက် စားပဲနော်၊ ငါကတော့ နင်တော့ ကော်တာပဲ တွေးနေတာ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မသိဘူး၊ ငါတော့ ပြန်ချင်တာပဲ သိတယ်”

“ဟာ ... အဲလိုတော့ လုပ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဆိုင်ကိုလည်း အားနာစရာကောင်းတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ငါ ထင်တယ်၊ နင်တို့အတွဲပဲ Special gift ရမှာပဲ”

“ဟာ ... တော်စမ်းပါ၊ စိတ်ပျက်ရတဲ့အထဲ”

“စိတ်မပျက်နဲ့ မိဂုဏ်ရေ၊ ရှင်တို့နှစ်ယောက်က အရမ်းကို လိုက်ဖက်တာပဲ သိလား၊ ကြည့်နေ၊ အားလုံးက ရှင်တို့ကိုပဲ မဲပေးကြမှာ ...

ကျုပ်က ထိပ်ဆုံးကပေါ့ ဟဲ့ ... ဟဲ့”

ဂုဏ်က သီရိရဲ့ပေါင်ကို လိမ်ဆွဲပစ်ရင်းကနေ သည်လူနှင့် ဘယ်လိုမျက်နှာချင်း ဆိုင်ရပဲ၊ မလဲ ဆိုတာကိုပါ အကြံထုတ်နေရလေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ဘာကိုမှ မမူသည့်အလား ခပ်တင်းတင်း နေရုံပဲရှိသည်။ ဂုဏ်က မှားခဲ့တာမဟုတ်။ ပြီးတော့ ရုံးခဲ့တာလည်း မဟုတ်။ သည်တော့ မျက်နှာကိုမော်ကား နေဖို့ပဲရှိလေသည်။

တွေးပြီးတာနှင့် ချက်ချင်းပင် ဂုဏ်ပုံစံက ပြောင်းသွားကာ ဂုဏ်ရဲ့ အရင်ပုံစံအတိုင်း ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်သည့် ထိမထင်မျက်နှာ ပြန်ဖြစ်သွားလေသည်။

သီရိ မှန်းထားသလိုပင် အလိုက်ဖက်ဆုံး စုံတွဲဆုကိုလည်း ဂုဏ်တို့နှစ်ဦးပင် ရရှိသွားပါသည်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်း

အဖို့ ရှေ့ထွက်ကြသည့် အခါမှာတော့ ဂုဏ်တို့နှစ်ဦးသား ဆုံကို ဆုံရတော့လေသည်။ ဂုဏ်က ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ကြသလိုပင် သူ့ကို ခပ်ပြုံးကြည့်လျက်ရှိသည်ကို သူက မကျေနပ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ...

“မင်းနဲ့များ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံရတယ်လို့”

“ဘယ်သူကရော ဆုံချင်နေတာ မှတ်လို့၊ လူကြားသူကြား ထဲမှာ ရှင် စကားပြောတာ ဆင်ခြင်ပါ”

“ဘာကို ဆင်ခြင်ရမှာလဲ”

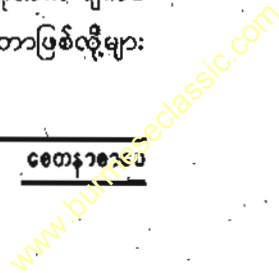
သူ ဘုတောတာကို ဂုဏ်က မသိဟန်ဆောင်ရင်း ...

“ရှင်ကား ဘော်ဒီ ထုပြီးပြီလား”

“မင်း ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲ၊ ဒီလောက်ထိ မျက်နှာပြောင် လိုက်တိုက်နေဖို့ မကောင်းဘူး”

“ဟာ ... ဟာ၊ ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ နာတာများ ဆတ်ဆတ်ကို ခါနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ရှင်ရဲ့အတ္တဘောစိတ်ဓာတ်ကြီး ပျောက်သွားပြီလား”

သူက ဖြစ်နိုင်လျှင် ဂုဏ်ကို အရေခွံနွှာပစ်ချင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကြည့်လာပြီးနောက် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မျက်နှာအသွားလေသည်။ ဂုဏ်တို့ ကျိတ်ကျိတ်စကားများနေတာကို ဂုဏ်က အထူးအဆန်းဟန်ဖြင့်ငေးကာ နေတာမို့ ဂုဏ်က မျက်စိကလေးစက် အသာမှိတ်ပြလိုက်သေးသည်။ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့များလဲ ကလိချင်နေမှန်းကို မသိချေ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သော်ငြား ဤမျှသန်ပြန်
အတတ်ကျလွန်းသော သူတစ်ယောက်ကို အတော်
ချင်လေသည်။

သူ့ကြည့်ရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ အတော်
ကရိုနိုက်မည့် ပုံစံမျိုး၊ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့လျက် ဤမျှသပ်ရပ်လွန်း
နေကာ မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အခြောက်တိုက်
ဘဝင်မြင့်သော ယောက်ျားမျိုးကို ဂုဏ် စိတ်ထဲ တော်တော်အဆည်း
ယားကာ ကြည့်လိုက် မရချေ။

ဂုဏ်တို့နှစ်ဦးကို ဆိုင်မှ Skin Care Set တစ်စုံစီ
ချီးမြှင့်လေသည်။ သူ့အတွက်တော့ For Men ဖြစ်သည်။ ကော်ဖီ
ဆိုင်ရဲ့ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ Valentine's အစီအစဉ်အတွက် အလှကုန်
ကုမ္ပဏီမှ sponsor လုပ်ထားတာမို့ ကြော်ငြာကဏ္ဍမှာ ဆောင်းပါး
ထည့်ဖို့အတွက် ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့် တောင်းလေသည်။ ကိုယ်တစ်ဦး
တည်း မဟုတ်ဘဲ တခြားစုံတွဲတွေလည်းပါတာမို့ ဂုဏ်က ခွင့်ပြု
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဒါကို သူက ဂုဏ်အနားသို့ ကပ်လာရင်း ...

“ဘာလို့ ခွင့်ပြုလိုက်ရတာလဲကွာ ရုပ်ရုပ်ယှက်ယှက်၊
ဒါကြီးက မဂ္ဂဇင်းထဲ ပါလာလိမ့်ဦးမယ်၊ မင်းက မိန်းကလေး
ဖြစ်ပြီး အရင်ငြင်းမှပေါ့”

“ဘာလို့ ငြင်းရမှာလဲ၊ သူတို့တွေ ဒီလောက် request
လုပ်နေတဲ့ဟာကို၊ ရှင် ငြင်းချင်ရင် ရှင့်ဘာသာ ငြင်းပေါ့”

လာလာချည်သေးရဲ့တော်။ ငြင်းတာတောင် ဂုဏ်ကို
အရင်ငြင်းစေချင်သော အံ့ဖွယ်ယောက်ျားပါပဲလား။ လက်ဆောင်
ပစ္စည်းတွေကျတော့ သူလည်း မယူဘဲနေမှာ မဟုတ်။ အတော်
မှန်းစရာကောင်းသော ယောက်ျားကို ဂုဏ်က မျက်စောင်းတစ်ချက်
ထိုးလိုက်ရင်း ဓာတ်ပုံရိုက်မှာမို့ မျက်နှာကို Cream Puff ထပ်ရိုက်နေ
လေသည်။

ဒါကို သူက မျက်မှောင်တကြုတ်ကြုတ်ဖြင့်ကြည့်ရင်း
မကျေနပ်နိုင်သေး။ အင်း ... သည်လိုလူမျိုးနဲ့ တစ်အိမ်တည်းနေရ
ရှာတဲ့ ခခေတော့ အင်မတန် သနားစရာ ကောင်းနေဦးတော့မှာပဲ။

အလွန်ဇီဝကြောင်ကာ ဂျိုးကြောင်များမည့် ရုပ်ဟု
ဂုဏ်ကတော့ မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါမှ နှုတ်ဆက်ကာ ဂုဏ်
တို့တစ်တွေ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ Gift Set ခြင်း
ကြီးကို ကိုင်ဆောင်လာသော ဂုဏ်ကို သိရိက မနာလိုဟန်ဖြင့်
ဖျုပ်ကြည့်ရင်း ...

“ဟေ့ ... အဲဒီဟာကြီးက ငါလည်း တစ်ဝက်ဆိုင်တယ်နော်၊
ငါခေါ်လို့ နင် ပါလာရတာ၊ ဟွန်း ... မိန်းမက အလုပ်

ဆွေ ငြိမ်းနေတာ၊ ရှင်လူကြီးက အမိတော့ အမိသားပဲ၊
ရင်နဲ့နှုတ် အတိပဲဟေ့”

“ထိုဟိုကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ်ပဲဟေ့၊ မနာလိုမရှိနဲ့၊ ဟိုဟာနဲ့တော့
မစနဲ့ဟေ့၊ ဒီလောက် မာနကြီးတဲ့ ယောက်ျားမျိုးတော့
ဂုဏ်တို့က စိတ်မကူးသေးပဲ”

“အပြောမကြီးနဲ့နော်၊ ဒီမာနလေးကိုပဲ ကြွေသွားရင် ဘယ်
နဲ့လုပ်မလဲ”

“ကြည့်နေပါ မပြောတော့ဘူး”

ဂုဏ် ကားပေါ်တက်ခါနီးမှာဘဲ သူတို့လည်း ဆိုင်
ထဲမှ ထွက်လာကြလေသည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဦးသား
အကြည့်ချင်း သွားဆုံကြပြီး ပြိုင်တူလိုလို အကြည့်လွှဲပစ်ကြကာ
ဂုဏ်က ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။ အင်း...
ကြိုကြဖန်ဖန် ဆုံရလေတဲ့ ကံကြမ္မာရယ်။ သူနှင့်ရော၊ သူနဲ့ပတ်
သက်တဲ့ လူတွေနဲ့ရော ဘာကြောင့်များ လာလာပြီး ဆုံစည်းနေရ
တာလဲ။

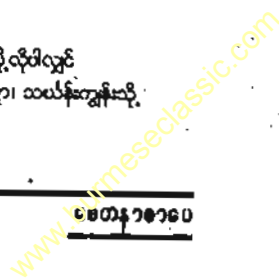
ရှားထွက်လာစဉ်မှာ ဂုဏ်က ကားမှန်ထဲကနေပြီး
ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သေးသည်။ သူက လက်ဆောင်ရလာသော
Gift Set ခြင်းကို သူ့သူငယ်ချင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးတာ မြင်လိုက်
ရသောအခါ သူ့ကို အတော်ချဉ်သွားရလေသည်။

အဲလောက်တောင် မာနခိုက်ကာ ဘဝင်ရှားသောလူမျိုး
ဂုဏ် မတွေ့ဖူးသေးချေ။ သူ တစ်ပါး၏ စေတနာကို အသိအမှတ်
မပြုတတ်သော လူကို နောက်တစ်ခါကျရင် ကောင်းကောင်းနှိပ်
ကွပ်မည်ဟု ဂုဏ်က ဆုံးဖြတ်ချက်အား တိတိပပကြီးကိုချလျက်
သူ့ကို မေတ္တာတွေ များများပို့မိနေလျက်သား ရှိနေပါသည်။

ဇနီး ဇနီး ဇနီး

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ဖေဖိုလိုပါလျှင်
အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတကျွန်းသို့
ဖေဖိုနိုင်ပါသည်။

အမြင်ကတ်ဖွယ်ကောင်းသော ထောင့်မကျိုးသည့် ဆောင်းကြားကြားမိန်းမကို သူ ဘာကြောင့် သတိရသွားတတ်သလဲ ဆိုတာကို တွေးမိတိုင်း ပထမဦးစွာ မကျေနပ်ရသောသူမှာ သူမကိုပဲ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့လျှင်သာ သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်ပေ။ တကယ်ဆို ထိုမိန်းမကို ခေါင်းထဲမှနေ၍ အပြီးတိုင် ထုတ်ပစ်ရန်ရမည်လေ။

ထိုမိန်းမကား သူ့ကိုစိတ်အနှောင့်အယှက်ကြီးစွာပေးခဲ့သော သူတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့သတ္တိပြောင်

မြောက်မှကို အသိအမှတ် မပြုဘဲနှင့်လည်း မနေနိုင်ချေ။ နက်မှောင်စွန်းလက်သည့် မျက်ဝန်းတွေသည် အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်ကာ ခဲ့ရင့်သည့်အရိပ်တွေ ပြည့်နက်လျက်ရှိတာကို တွေ့ရလေသည်။

အဲဒါကိုပဲ တစ်ဖက်က သူ မကျေနပ်နိုင်တာဖြစ်သည်။ မိန်းကလေးမှန်လျှင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ နို့တာကိုသဘောကျတတ်သော သူ့အဖို့တော့ သူမရဲ့အသွင်သဏ္ဍာန်သည် မျက်လုံးထဲ တစ်စက်မှကို ထောင့်မကျိုးတာပင် ဖြစ်လေသည်။

အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်း နို့လောက်မည့်ပုံ ရတာကိုပင် ရင့်ကျက်ပုံ မရသေးဘဲ ထစ်ခနဲရှိသွေးဆူနေတတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ့ရဲ့မသိစိတ်ကတော့ ထန်လျက် သိစိတ်ကတော့ ကြည့်လို့ကိုမရတာ ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကားကို ကားချင်းယှဉ်လျက် ဖြတ်ကျော်တက်သွားကာ ဘေးတိုက်ပွတ်ဆွဲသွားပုံကို မျက်လုံးထဲကကို မထွက်ချေ။

တကယ့်ကို မိုက်တိမိုက်ကန်း စွန့်စားပုံသော မိန်းမပင်။ တော်တန်ရုံ ကားမောင်းတတ်သော အရည်အချင်း မဟုတ်မှန်း ထည်း သူရိပ်စားမိပါသည်။ ပထမတော့ ဘယ်ကောင်လဲ၊ သူ့သေအိမ်သေ ချပစ်မယ်ဆိုသော ဒေါသဖြင့် ကားပေါ်မှ မောင်းတင်ဆင်းလာခဲ့ရာမှ ဒေါသတစ်စက် မှမရှိဘဲ သူ့ကို ခပ်အေးအေး တတ်ပိုက်ကြည့်နေသော မိန်းမကို မြင်သောအခါ အနည်းငယ် ခြေသည်မှအပ သူမမှန်း မမှတ်မိ သေးချေ။

သူမ စကားပြောတော့မှ သူ အသေအချာ မှတ်
 သွားတာဖြစ်သည်။ ဘေးက ခခကတော့ သူ ဒေါသကို ကြောက်
 စိတ်ဖြင့် တုန်နေသော်လည်း သူမက တစ်စက်လေးမှ ကြောက်ဟာ
 မရှိချေ။ သူ့ကို ပြန်ပြောလိုက်သည့် စကားတွေကလည်း ပြော
 သားလိုက်တာမှ ဟိုဘက်တောင် လွန်ထွက်နေသေးသည်။ သူမနှု
 ပြန်မဆုံ ဖြစ်တော့ဘူးဟု ထင်ထားမိခဲ့ကာ တမင်မေ့ပစ်ထားခဲ့ကာ
 တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် Valentine's Day မှာတောင် ပြန်ဆုံရသေးသတဲ့

ပြီးတော့ ပိုပြီး အံ့ဩစရာကောင်းလှစွာနဲ့ သူနဲ့သူမ
 အလိုက်ဖက်ဆုံး စုံတွဲဆုံတွဲတောင် ရသတဲ့လေ။ သူငယ်ချင်းတွေ
 ပြောတာတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် တကယ်စုံတွဲ ဖြစ်သင့်တယ်
 လေ။ အဲသည်နေ့ကမှ သူမကို သူ သေချာသတိထားမိတာ ဖြစ်
 ပါသည်။

ချောကလက်ဖျော့ရောင် ဝတ်စုံဟာ ကော်လာပြ
 ပြား လက်ပြတ်အင်္ကျီဖြစ်ကာ အတော်သပ်ရပ် စမတ်ကျလေသည်။
 အထူးသဖြင့် အသားအရေ ကြည်စင်လှပလွန်းသော သူမနှု
 အတော်လိုက်ဖက်ပါသည်။ မျက်ခုံးနှင့်မျက်လုံးဟာ သူမရဲ့ မျက်
 ပေါ်မှာ အထင်အရှားဆုံး အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပင်။

ထက်မြက်ရဲရင့်သည့် မျက်ခုံး ထူထူ တန်းတန်း
 အောက်မှ မျက်လုံးတွေသည် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် အထူး
 သီးသန့် ရှိနေသည်။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သူနှင့် သူမ

ဥဿနာကို မသိသောသူတွေမို့ သူ့ကို ဇာတ်လမ်းစဖို့ တိုက်တွန်း
 ဩသည်။ သူတို့က သူ့ရဲ့ အိမ်စိမ့်သော အိမ်ထောင်ရေးကို
 ဆဘောမကျသည့်သူများ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီကောင်တွေ ပြောသော
 အချစ်ဆိုတာကိုလည်း သူ အယုံအကြည် မရှိချေ။ သူ့အတွက်
 အရာရာကို ဖြည့်ဆည်းပေးမည့် မိန်းမတစ်ယောက် ရှိနေသည့်
 အတွက် အချစ်က မလိုအပ်တော့ဘူးဟု ယူဆလေသည်။

“သားရေ ညနေကျရင် အားမလားကွယ်”

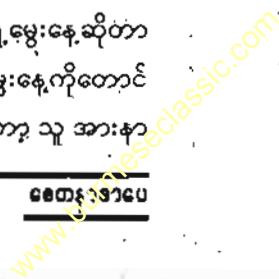
“ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ၊ သား အားပါတယ်”

သူ ရုံးသွားခါနီးမှာပင် မေမေက ကားနားထိုင်လိုက်
 ပြီး မေးတာဖြစ်သည်။ သူ့အိတ်ကို ခခက ရှေ့ခန်းထဲကဘေးခုံ
 သွားထည့်ပေးပြီးသည့်နောက် မေမေနောက်မှာ ခပ်ရိုရို ရပ်
 ပါသည်။

“ဒီနေ့ ခခ မွေးနေ့လေ၊ အဲဒါ သား အားရင် ညဘက်
 ဘုရားပို့ပေးဖို့ ပြောမလို့ပါ၊ ပြီးတော့ သားတို့ အပြင်မှာပဲ
 ထမင်းစားကြပေါ့”

“အို ... ဘုရားဆို ရပါပြီ မေမေ၊ ခ အပြင်မှာ မစားချင်ပါ
 ဘူး၊ အိမ်မှာပဲ မိသားစု ဖွယ်ဖွယ်ရာရာစားဖို့ စိမ့်ပါ့မယ်နော်”

မေမေ ပြောမှပင် သည်နေ့ဟာ ခရဲ့မွေးနေ့ဆိုတာ
 သိလေသည်။ ကိုယ့်ခန်းလောင်တစ်ဦးရဲ့ မွေးနေ့ကိုတောင်
 မသိထားချေ။ အဲသည့်အတွက် ခခအပေါ်မှာတော့ သူ အားနာ

စိတ် ဝင်သွားရပါသည်။ သူ့မွေးနေ့တုန်းကဆိုလျှင် မနက်ခင်း အိပ်ရာထထခြင်း အခန်းထဲမှာ သူ ကြိုက်သည့် စံပယ်ပန်းဖြူတွေ မွေးနေ့အောင် ထိုးလေးထားခဲ့ကာ နိုးထသည့်အချိန်မှာ စိတ်ကို အကြည်လင် အလန်းဆန်းဆုံး ဖြစ်စေခဲ့တာကို မှတ်မိနေသေးသည်။ နောက် မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ခရဲ့ ဟန်းမိတ်ဆွယ်တာတံတီး ထည်။

ခသည် သူ့အတွက် အစစအရာရာ ဖြည့်ဆည်းပေး နိုင်လွန်းသော မိန်းကလေးပဲ ဖြစ်သည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ တစ်နှစ်မှာ တစ်ခါကြိုရတဲ့ ခရဲ့ မွေးနေ့က ထူးထူးခြားခြားလေးတော့ ဖြစ်ဖို့လိုတာပေါ့။ ညနေက အဆင်သင့် လုပ်ထားနော်”

“ကဲ ... သွားပြီ မေမေ”

ခသည် လက်ပြန်ဆက်ကာ ကားမောင်းထွက် သွားသော ကိုမာန်ကို ငေးကျန်ကြည့်နေရစ်ခဲ့ကာ ရင်ထဲမှာ ဝမ်း နည်းစိတ်သည်လည်း လှိုက်တက်လာခဲ့လေသည်။ ခ မွေးနေ့မှာ ခ ပေဖေကို သိပ်သတိရမိသည်။ ဖေဖေ ရှိစဉ်အခါက သားအစ နှစ်ဦးသား မနက်ပိုင်း အစောကြီး ဘုရားတက်ကြသည်။ နောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြသည်။

ဂီတ ဝါသနာပါသော ဖေဖေက ခကို ကိုအံ့ကြီး စန္ဒရားချစ်ဆွေ အစရှိသော သူတို့ရဲ့ သီချင်းတွေ ကာရာအိုထေ

ဆိုပြသေးသည်။ နောက် ခ အတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် လိုက် သယ်ပေးသည်။ ညနေစာကိုတော့ ခတို့ စားသောက်ဆိုင်မှာ အမင်းသွားစားကြပါသည်။

ဖေဖေကား ကိုမာန်တို့ မိဘတွေထံမှာ အလုပ်လုပ် ဘာမို့ ဖေဖေရဲ့လခဟာ ခတို့ သားအဖနှစ်ဦး အတွက်တော့ ဆုံးလောက်ကိုက်ညီခဲ့ပါသည်။ ကုမ္ပဏီတွေ မပေါ်ခင်ကတည်းက အဖေက ကိုမာန်ဖေဖေရဲ့ ပွဲရုံမန်နေဂျာ လူယုံဖြစ်ခဲ့တာမို့ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် အကျိုးပြုကြသော အလုပ်ရှင်နှင့် ဝန်ထမ်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

အဖေတစ်ခု၊ သမီးတစ်ခုဘဝမှာ ခနှင့်ဖေဖေသည် ပြည့်စုံ အချမ်းသာကြီး မဟုတ်ပါဘဲ အေးအေးဆေးဆေး မပူ မဝင်တော့ နေခဲ့ရပါသည်။ ခတို့ဘဝလေးမှာ မေတ္တာတွေ၊ အကြင်နာတွေ ထုံမွမ်းလျက် ပြည့်စုံသာယာခဲ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ကြံ့မြာတရားသည် ဖေဖေအပေါ်မှာ ရက်စက်ခဲ့သောအခါ ခ သူ့မှာ အဲသည်အချိန်ကစပြီး အပျော်တွေ ဆုတ်သုဉ်းသွားခဲ့တာ ဖြစ်တော့သည်။

ဖေဖေရဲ့သူဌေး အန်ကယ်မိုးဦးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ကိုမာန်ကို လက်ထပ်ရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက် ထင်ဖူးချေ။ ဖေဖေ မဆုံးမီ ခကို အထပ်ထပ် နားချခဲ့သော ချားကြောင့် ခ ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရပါသည်။ အမှန်ဆိုလျှင် ခ

သည် ဖေဖေ ခေါင်းချခဲ့သော ခတို့ရဲ့ အိမ်လေးမှာသာနေလျက် ဘဝကို ရင်ဆိုင်ချင်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။

ခဘဝကို ခဘာသာ ရပ်တည် လှုပ်ရှားချင်စိတ် အပြည့်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ နောက်တော့ ခ မငြင်း နိုင်ခဲ့သော ကျေးဇူးတရားများကြောင့် ခဘဝသည် ကိုမာန်အတွက် သီးသန့်ဖြစ်ခဲ့ရသော ဘဝတစ်ခုအဖြစ် ရှင်သန်ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။

လူတကာက အရေးပေး လေးစားကျသော ကိုမာန် တို့ မိသားစု၏ ချွေးမလောင်း၊ ကိုမာန်၏ ဇနီးလောင်းအဖြစ် ရွေးဘုရား ငွေဘုံပေါ်မှာ ခ ပျော်နေမည် ထင်ကြပါမည်။ ခ ဘဝမှာ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိဟု ထင်ကြပေမည်။ တကယ်တမ်းမှာ ခ မပျော်နိုင်ခဲ့တာ၊ ခ ဘဝကို အားမလို အားမရ ဖြစ်ရတာ၊ ဝမ်း နည်းကြေကွဲမှုတွေကို ဖုံးဖိထားရတာ လူတွေ သိမှာ မဟုတ်။

ခ သည် အိမ်ထဲမှာပဲနေကာ အိမ်အလုပ်တွေနှင့်ပင် ဘဝကို ပျင်းရိစွာ ဖြတ်သန်းသွားချင်သော မိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ပါချေ။ ခေတ်နှင့်အညီယှဉ်ကာ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက် မှန်ကန်ချက်တွေဖြင့် ဘဝကို ရင်ဆိုင်ချင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါ သည်။

ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးတွေ တောက်ပြောင်ကာ ကိုယ် ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်တွေနှင့် လက်ဖြာနေချင်ခဲ့သောမိန်းမ ဖြစ်ချင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ယုံကြည်ချက်တွေနှင့် ဝိုင်

ချသော ခ နှစ်ကြိမ်သာ ဆုံခဲ့ဖူးသည့် ဂုဏ်သစ္စာလို မိန်းမမျိုး ခ ဖြစ်ချင်ခဲ့ပါသည်။

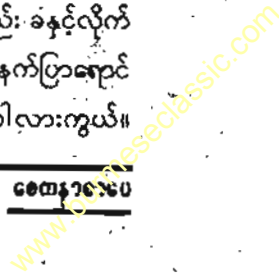
ခ ကိုမာန်ကို မချစ်ပါ။ ကိုမာန်လည်း ခကို ချစ် မိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ အချစ်မပါသော ခတို့နှစ်ဦးရဲ့ကြားမှာ နား အညံ့မှုရှိမှ အဆင်ပြေမှာမို့ အများဆုံး နားလည်ပေးဆပ်ရမည့်သူ ခ သာလျှင်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ခ မွေးနေ့ တစ်နေ့လုံး ခ ဖေဖေကိုသာ သတိရနေ လေသည်။ ညနေစောင်းရောက်မှပင် ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ကာ ကိုမာန်ကို စောင့်နေပါသည်။ ခါးထိရှည်သော ခရဲ့ဆံပင်တွေကို ထက်သိုလှန်ကာ ကလစ်လှလှတစ်ချောင်းတွယ်၍ သည်အတိုင်း ရှိစေသည်။ ဘုရားတက်မှာမို့ မြန်မာဆန်ဆန်ချုပ်ထားသော ခမယ်ဝတ်စုံ အပြာရောင်ကိုပဲ ရွေးချယ်ဝတ်ဆင် ထားလေသည်။ ကိုမာန် ပြန်ရောက်လာသောအခါ ခကို တစ်ချက်မျှသာကြည့်ရင်း...

“ခ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား၊ ခဏနော်၊ ကိုယ် ရေချိုးလိုက် ဦးမယ်”

“ရပါတယ် ကိုမာန်၊ ဆေးဆေးဆေးဆေးသာ လုပ်ပါ”

မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် ကြာသောအခါ ကိုမာန်က ခပြင်ဆင်ပြီး ရောက်လာပါသည်။ သူသည်လည်း ခနှင့်လိုက် ခညီတွေဖြစ်အောင် စတစ်အင်္ကျီဖြူ၊ ပိုးတွဲပုဆိုး နက်ဖြာရောင် ခနဲ့ညားနေသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ မနေပါလားကွယ်။

မိန်းကလေးတွေအလယ်မှာ ရေပန်းစားလှတဲ့လူချောကိုမိုးမာန်ကို ခက လုံးဝရင်မခုန်ဘူးဆိုလျှင် သူများတွေက ခကို ဘယ်လိုမိန်းမလို့ ယူဆကြမှာပါလိမ့်၊ မဆိုင်ဘူးလေကွယ်။ အချစ်ဆိုတာ ငွေကြေးတွေ၊ အောင်မြင်မှုတွေ၊ ရုပ်ရည်တွေနှင့် ဘာတစ်ခုမှ မသက်ဆိုင်တဲ့ အင်မတန် နက်ရှိုင်းတဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုပါ။

လူတွေက ဒါတွေကို ရောထွေးပစ်ကြလို့သာ အချစ်ဟာ နာမည်ဆိုးနဲ့ကျော်ကြားသွားရတာပေါ့။ တကယ်တော့ ခရဲ့ရင်ထဲမှာလည်း အချစ်ဆိုတာ အသေအချာကို ရှိခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ သည်အချစ်က။

“သွားစို့လေ ခ”

ခရဲ့အတွေးလေး အတိတ်မှာ မရောက်တရောက် ရှိနေစဉ်မှာပဲ ကိုမာန်ခေါ်သံကြောင့် အဝေးသို့ လွင့်သွားခဲ့ရလေသည်။ အင်းလေ ... ဒီအချိန်မှာ ခတို့ဟာ ဘဝတွေ ခြားသွားခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ခ မျှော်လင့်ထားတာတွေ၊ ခ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်တော့ပြီပဲ။

ကိုမာန်ကား ခ ကားပေါ်ရောက်ပြီးတာနှင့် မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဩော် ... ခ လက်ထပ်ရမဲ့ ခရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းဆိုတဲ့ အသိရယ်၊ သူ့ဝတ္တရားတွေကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အသိကလွဲလျှင် ခမှာ သူနဲ့ပက်သက်လို့ ဘာခံစားချက်မှ ရှိမနေပါလားနော်။ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသော ခကို ကိုမာန်က တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“ငြိမ်လှချည်လား ခ၊ သွားရတာ မပျော်ဘူးလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ခ ဖေဖေကို သတိရလို့ပါ”

“ဩော် ... ဒါတော့ ဒါပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ မွေးနေ့မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေးတော့ နေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမာန်”

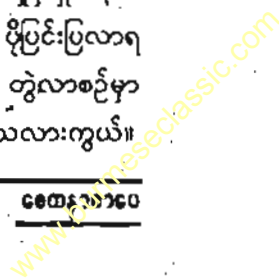
တွေ့တယ်မလား၊ ခ စိတ်နှင့် ခ ဘာများရှိရလို့လဲ။ ဘယ်ဘာသာတွေ့တာ၊ တိတ်ဆိတ်တာ၊ မပြုံးချင်တာတောင် မရေ။ လူတွေက ခကို ကြွယ်ဝတော့မည်ပဲ၊ ကံကောင်းလှချည်ရဲ့ပဲ ဖြစ်ကြမည်။ တကယ်တမ်းတွင် ခသည် ကိုမာန်အတွက် အသက်ရှင်ပေးဖို့ သက်သက်လိုကို ပုံသွင်းခံထားရသည့်။ ခရဲ့စိတ်တွေ အကျဉ်းကျနေသည်ဆိုတာ ခ တစ်ယောက်သာလျှင် သိသော ဦးစွာဖြစ်လေသည်။

“ဘုရားပဲ အရင်တက်ရအောင်နော်၊ ပြီးမှ ထမင်းစားတာပေါ့၊ ခ ဘယ်မှာစားချင်လဲ”

“ကိုမာန် ကြိုက်တာပဲစားပါ၊ ခက ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုလဲ Royal Garden မှာပဲ စားတာပေါ့”

ခကတော့ အင်းမလုပ် အဲမလုပ်ဖြင့် ဒီအတိုင်းပင်။ ကိုမာန်နှင့် ဘုရားအတူတက်စဉ်မှာလည်း ဘာထူးခြားမှုမှ ရှိမနေဘဲ ခရဲ့ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုသာ သတိရစိတ် ပို့ပြင်းပြလာရသည်။ လက်ထပ်ရမဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ တွဲလာစဉ်မှာ အောင် ခရဲ့စိတ်တွေဟာ သူ့ဆီကိုပဲ ဝှံ့လွင့်နေသလားကွယ်။

လူတွေဟာ စိတ်တခြား နေရာတခြား ရှိနေပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကတော့ ကိုယ်မြတ်နိုးရတဲ့ လူဆီမှာပဲ ရစ်ဝဲနေတတ် တယ်ဆိုတာ ခ လက်တွေ့ယုံလေသည်။ ခရဲ့ရင်ထဲက အချစ်သစ် ပင်လေးသည် ဝေဆာပွင့်ဖူးချိန်တောင် မရခဲ့ရှာဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ရ တာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆုတောင်းခွင့်ရလျှင် ခ ဆုတောင်းချင်သည်။ ခရဲ့ ဆန္ဒနှင့်ဘဝ တစ်ထပ်တည်းကျပါစေဟု ...။ အခုတော့ဖြင့် ခ သည် ရှင်လျက်နှင့်ဆွေနေရသော မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့်သာ ရှိလေသည်။

ဘုရားက ဆင်းလာသောအခါ ခတို့ Restaurant မှာ ညစာစားကြပါသည်။ ကိုမာန်ကား စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရာ တွေ ရွေးမှာသော်လည်း ခ ကတော့ဖြင့် စားမဝင်ချေ။ ခ စိတ်ထဲ မှာ ဖေဖေကိုတစ်လှည့်၊ နောက် နွေးထွေးကြင်နာရိပ်တွေ သမ်း နေတတ်သည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကိုတစ်လှည့် သတိရစိတ်တွေ ပြင်းပြကာ နေလေသည်။

အကြည့်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ကို ဖွင့်လှစ်အ ပြနိုင်ဆုံးဟု ဆိုခဲ့လျှင် ခ အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း ကြင်နာတတ်သည့် မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကိုမာန်ရဲ့ ပကတိမျက်ဝန်းတွေကို ခ ခွဲခြားနိုင်စွမ်း ရှိပါသည်။ သူ ခကိုကြည့်သော အကြည့်တွေဟာ ကြင်နာရိပ်သမ်း ကာ ရွန်းမြတောက်ပ နေတတ်သည်။ အချစ်ကို အဲဒီကမှတစ်ဆင့်

ခ ခံစားသိရှိနိုင်လေသည်။ ကိုမာန်ကလည်း သူ့ဟာသူစား၊ ခက လည်း တွေးချင်ရာတွေး စားနေကြကာ လက်ထပ်ရမည့် အလောင်း အလျာနှစ်ဦး မပီသလှစွာသော အေးတိအေးစက် ခတို့ရဲ့စားပွဲကို လှုပ်ခတ်သွားစေမည့် အခြေအနေတစ်ခုကား ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လေ သည်။

“ထမင်းလာစားတာလား ခခ”

အသံကြောင့် မော်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ခ မျှော်လင့်မ ထားသည့် မသစ္စာ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ မသစ္စာကား ငေးယူရ လောက်အောင်ကို ဖရန်ချ် ဆံထုံးခပ်အိအိလေးဖြင့် လှပလွန်းနေကာ ခကို ပြုံးပြုံး စိုက်ကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ လှစ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားစိတ် ကြောင့် ခပင် ယောင်ယမ်းမတ်တတ်ရပ်မိကာ ...

“မသစ္စာ ဘယ်ကလာတာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်းလား”

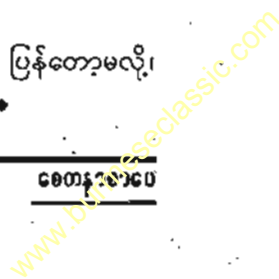
“ဧည့်သည်တွေပါတယ်၊ သူတို့ကို ညစာလိုက်ကျွေးတာ”

“ကြိုကြိုလိုက်လာ၊ ဒီနေ့ ခရဲ့မွေးနေ့လေ၊ မသစ္စာလည်း တစ်ခါတည်း ထမင်းစားသွားပါနော်”

“တို့ စားပြီးပြီ ခရဲ့”

“ဟို ... ဒါဖြင့်လဲ ဂျူစ်တော့ သောက်ပါ၊ ဧည့်သည်တွေ ကရော”

“ဧည့်သည်တွေက ပြန်သွားပြီ၊ တို့လည်း ပြန်တော့မလို့၊ ခခကို မြင်တာနဲ့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ”

“ဪ ... ဒါဖြင့်လည်း နေပါဦး မသစ္စာရယ်”

ကိုမာန်ကတော့ ခန့်မသစ္စာကို ကြည့်ကာ အတော် အံ့အားသင့်နေပုံရစွာ ဘာစကားမှကို မဆိုနိုင်သေးချေ။ နောက်တော့ မှ ခကို ခပ်တည်တည်ကြည့်လာရင်း ...

“ထိုင်မှာဖြင့် ထိုင်လေ ခရဲ့၊ မတ်တတ်ကြီးနဲ့”

“ဟုတ် ... မသစ္စာထိုင်ပါဦးနော်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံတာဆိုတော့လေ”

ဂုဏ်က ကိုယ့်ကို ရိုကျိုးစွာပြောနေသော ကောင် မလေးကို ခင်မင်သော်ငြား ဘေးကနေ မလိုလားသော မျက်နှာ ပိုင်ရှင်လူသားကို အတော်ချဉ်သောစိတ်ဖြင့် သည်နေရာမှာ ထိုင် ချင်စိတ်ကို မရှိတော့ချေ။

သို့သော်လည်း ဂုဏ်ကိုမြင်တော့မှ တက်ကြွရွှင်လန်း သွားကာ ပျော်သွားသော မျက်နှာလေးကို စာနာစိတ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ် ချက်တစ်ခုကို ရဲရဲချကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့မှာ အကျအန ဝင် ထိုင်လိုက်လေသည်။ ဂုဏ် ထိုင်ပြီးသွားသည့် အချိန်မှာပဲ ခက အားနာရိပ်သမ်းသော မျက်နှာလေးဖြင့် ...

“ဟို ... ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါနဲ့နော်၊ ခ မသစ္စာရဲ့ ပိုက်ဆံကို ဒီမှာပဲ ပေးပါရစေ၊ လမ်းကြိုလို့ ပေးတယ်လည်း သဘောမထားပါနဲ့”

“ဪ ... မဟုတ်တာပဲ ထားလိုက်ပါ၊ နောက်လည်း ဆုံရဦးမဲ့စာပဲ၊ နေပါစေ ခခ၊ တို့ မယူသေးဘူး”

“ခ အားနာလို့ပါ၊ မသစ္စာ ဘာသောက်မလဲဟင်”

“တော်ပြီ၊ တို့ အဝစားပြီးသား၊ ဗိုက်ထဲ ဘာမှထပ်ဝင်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဒီနေ့ ခရဲ့ birthday လား၊ နောက်မှပဲ လက်ဆောင်ပေး တော့မယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ခကဖြင့် ဘာမှကျွေးရတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးလေ ခရယ်၊ ဒါက ခင်မင်မှုနဲ့ ဆိုင် တာပါ”

ချစ်ခင်စဖွယ်ကောင်းလွန်းသော မသစ္စာနှင့် စကား ပြောနေရာမှ ခသည် ကိုမာန်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိသွားရမိပါသည်။ ကိုမာန်ကတော့ ဘယ်လိုထင်မည် မသိချေ။ သူနှင့် အခြေအတင် စကားများထားခဲ့သော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ခကား စကားလက် ဆုံ ကျနေသည့်အဖြစ်ကို ကိုမာန် နှစ်ခြိုက်မှာမဟုတ်မှန်း သိသော် ငြား ခ မတတ်နိုင်ပေ။

ကိုယ့်ကိုလည်း လာနှုတ်ဆက်နေသော၊ ကူညီခဲ့ဖူး သော ကိုယ့်ထက်လည်း အခြေအနေတွေ သာလွန်မြင့်မားကာ စိတ်သဘောကောင်းလှသော မသစ္စာကို ခက ခင်မင်လေးစားမိ နေလေပြီ။ ခမှာ သည်လိုစစ်မှန်သည့် မိတ်ဆွေကောင်းရဖို့ဆိုတာ ခလွယ်လှချေ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်စွာ တစ်ယောက်တည်း အသောက်နေသော ကိုမာန်ကို ခက ခေါ်လိုက်ကာ ...

“ကိုမာန် မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ။ ဒါက မဂုဏ်သစ္စာတဲ့”
ကိုမာန်က စားလက်စွန်းနှင့်ခက်ရင်းကို ချပစ်ရင်း
ခကိုပဲ မိမ်းရှု စိုက်ကြည့်လာကာ ...

“ခေ ဦးနှောက်တော့ ကောင်းသေးတယ်မှလား”

“ရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမာန်”

“အဲလောက်ပဲ အရိပ်သုံးပါး နားမလည်ဘူးလား ခခေ
ဒီမိန်းမနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ပြဿနာ ဖြစ်ဖူးကြတာ မသိဘူးလား။
ဒါမှမဟုတ် သိရက်နဲ့ တမင်သက်သက် ဂုဏ်စိုက်ဘူးဆိုတဲ့
ပုံ လုပ်တာလား”

မာကျောခက်ထန်လှသော ကိုမာန်စကားကြောင့်
မျက်နှာတွေ ဖျင်းခနဲပူထူကာ အားနာသွားရသောသူမှာ ခပဲဖြစ်
သည်။ ရင်ထဲမှာလည်း အတော်အောင်မျက် သွားရလေသည်။
ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ရှိနေတုန်း
မှာပဲ မသစ္စာက အပြိုးမပျက်ပင် တုံ့ပြန်လာပါသည်။

“ဪ ... ရှင်က ဒီကိစ္စကို ခထို မမေ့နိုင်သေးဘူးပဲကိုး”

“ဘာကိစ္စ မေ့ရဦးမှာလဲ၊ မင်း လုပ်သွားပုံမျိုး ဘယ်မိန်းမ
မျိုးမှ မလုပ်ဝံ့တဲ့ အလုပ်မျိုးပဲဟာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက
ဘာသဘောနဲ့ ခခနဲ့ ပတ်သက်နေတာလဲ”

“ကျွန်မဘာသာ ဘာသဘောနဲ့ ပတ်သက်ပတ်သက် ရှင်နဲ့
ဘာဆိုင်လဲ”

သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေက အမြင်ကတ်စရာ ကောင်း
လောက်အောင်ကို မှေးစင်းသွားလျက် မခိုးမခန့်ပြီးကာ ...

“ဘာလို့မဆိုင်မှာလဲ၊ ခခေက ငါ့ဇနီးလောင်းပဲလေ၊ နောင်
တစ်ချိန်မှာ ငါ့မိန်းမဖြစ်လာမဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ၊ သူနဲ့
ပတ်သက်သမျှ ငါ မဆိုင်တာ ဘာမှမရှိဘူး၊ နားလည်ပြီ
လား”

သူ့စကားကြောင့် ဂုဏ် ရုတ်တရက် ရှော့ဖြစ်သွား
တာ ဘာပြောရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။ ခခေကို မရည်ရွယ်ဘဲ
ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိစဉ်မှာ မျက်လွှာချ ငြိမ်သက်ကာ တိတ်ဆိတ်
သွားသော ခရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်လေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ မဖော်ပြတတ်
သော ခံစားချက်တစ်မျိုးကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်ရဲ့ အပြိုးမျိုးဖြင့်
နေသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း နားလည်
သလိုရှိသွားကာ ခကိုလည်း သနားခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရသည်။ သူ့ရဲ့
လေသံနှင့် ဟန်ပန်သွင်ပြင်တို့ကား ကိုယ်လက်ထပ်မဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ကို ကြင်နာစွာဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးခြင်းမျိုးထက် တန်ဖိုး
ကြီးကြီး ပေးဝယ်ထားရသော ပစ္စည်းတစ်ခုကို သူ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း
ကြော်ငြာလေဟန် စီးစီးပိုးပိုး ရှိလွန်းလှလေသည်။

ခခရဲ့မျက်နှာလေးမှာ သနားစရာကောင်းလောက်
အောင်ကို ငယ်သွားတော့ကာ စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုနိုင်တော့စွာ
အသာနှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ဂုဏ်သည် ဘာရယ်ကြောင့်မုန်း

မသိ ခဘက်ကနေ၍ သူ့ကို မကျေနပ်နိုင်စိတ်တွေ လှိုက်တက်လာကာ သည်ကိစ္စမှာ ခဟာ မတရားသိမ်းပိုက် ခံထားရသူလို မြင်ယောင်မိတော့လျက် ခဘက်ကနေ အပြည့်အဝ ရပ်တည်ပေးဖို့ စိတ်ကူးသည် တစ်ထိုင်တည်းနှင့်ကို ခိုင်မာပြတ်သားစွာချပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကို ပြင်ယူလိုက်ပြီးသည် နောက် ...

“အဲဒါနဲ့ပဲ ရှင်က ခခရဲ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သွား သတဲ့ရှေ့လား၊ ရှင် ခခကို ဆိုင်ရုံပဲ ဆိုင်သေးတာပါ၊ သူ့ မှာ လွတ်လပ်ခွင့် အပြည့်အဝရှိတယ်”

“ရှိပင်ရှိသော်ငြား အဲဒီလွတ်လပ်ခွင့်ကို ငါ ပိုင်တယ်လေ၊ ရှိတဲ့လွတ်လပ်ခွင့်ဟာလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခု အထိပဲ ရှိသင့်တာ မဟုတ်လား၊ မင်းလို တစ်ဇွတ်ထိုး တဖောက်ကန်း မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ မပတ်သက်ဖို့ တားမြစ်ပိုင်ခွင့် ငါ့မှာ ရှိတယ်လေ”

“ရှင် တော်တော်အမြင်ကျဉ်းမြောင်းပါလား၊ သူ့ဘာသာ သူ ပတ်သက်ချင်တဲ့လူနဲ့ ပတ်သက်ပိုင်ခွင့် သူ့မှာ အပြည့် ရှိတာပဲ၊ ခခက ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အသက်အရွယ် အရ လူလားမြောက်နေပြီ၊ ရှင်သာ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဆို ဒီစကားတွေ ရှင်ပါးစဖိုက ပြောထွက်ဖို့ တောင် မကောင်းဘူး”

“မင်းသာ ဦးနှောက်သုံးစမ်းပါ၊ ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ သူများ ကိစ္စထဲ မင်းကသာ မနေထိုင်တတ်နဲ့ ဝင်ပါနေတာ”

ဂုဏ်တို့နှစ်ဦးရဲ့ စကားတွေဟာ ပြင်းထန်သလောက် ပြင်းထန်လာခဲ့လေသည်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်သူတွေ လို သဘောထားကာ အငြိုးတကြီးကို တိုက်ခိုက်နေကြသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေတာပင်။

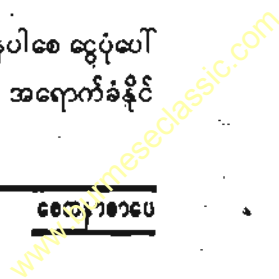
ဘယ်သူ့ဘက်ကမှ စတင်အလျော့ပေးမည့်ပုံ မရတဲ့ ကိုယ်အသာရမည့်အကွက်ကို ချောင်းနေသည့် မှုဆိုးနှင့် သားကောင် တွေလိုပင်။

“တော်ပါတော့ ကိုမာန်ရယ်၊ ခ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီလောက်ထိ မပြောပါနဲ့”

ကြားထဲကနေ ဝင်၍နှုတ်တောင်းပန်တိုးလျှိုးလိုက်သော အသံကြောင့် တလိုက်လိုက်တက်လာသည့် ဒေါသတွေကို ခုတ်က မျိုချပစ်လိုက်လေသည်။

အပြစ်ကင်းစင်ကာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မိန်းမသား အစ်ဦးအပေါ်မှာ ချစ်ခြင်း၊ ကြင်နာခြင်းတို့ကား ဘာတစ်ခုမှ မရှိ အဘဲ အနိုင်ယူ လွှမ်းမိုးခြင်းတွေသာများနေသော ဤယောက်ျားကို ခုတ် ပြိုင်၍မပြောလိုတော့။

ဘယ်လောက်ပဲ ကြီးမြင့်ချမ်းသာနေပါစေ ငွေပုံပေါ် အထိုင်၍ စိတ်ဆင်းရဲနေရမည့်အဖြစ်မျိုး ခခ အရောက်ခံနိုင် အားကွယ်။

ရင်ထဲက စကားတွေကို ဂုဏ်ကား ရင်ထဲမှာပင် သိမ်းဆည်းထားလိုက်တော့ကာ ...

“ဆောရီးပဲ ခ၊ တို့ကြောင့် ခရဲ့မွေးနေ့လေး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားရရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဆက်ထိုင်နေရင် အားလုံးအတွက် မကောင်းဖို့ဘဲ ရှိတော့မယ်။ တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ နောက် ဆုံကြသေးတာပေါ့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ မသစ္စာကိုလည်း ခ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး၊ တို့ နားလည်ပါတယ်။ ခကို တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့ချင်တယ်။ ဘဝမှာ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ ရပ်တည်ရတာ အကောင်းဆုံးပဲ ခခ၊ ဂျာရတုလေချင်းတောင် မတူဘူး၊ ပိုအရသာ ရှိနေတတ်တယ်။ ဒါလေးကိုတော့ ခေါင်းထဲ ထည့်ထား၊ တို့ သွားဦးမယ်”

ခရဲ့ခေါင်းထဲကို စကားတွေ ပစ်သွင်းသွားခဲ့သော မသစ္စာက ခပ်ပြုံးပြုံးပင် နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားပါသည်။ မသစ္စာ သွားရာနောက်ကို ငေးမောလိုက်ပါသွားသူမှာ သောပင်။ ခရဲ့မွေးနေ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာရောက်ဆုံစည်းခဲ့ရသော ခအတွက်တော့ မသစ္စာရဲ့ စကားတွေက အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ပါဝင်နေသလိုလို အဖိုးတန်နေလေသည်။

အရာရာကို ထိုးထွင်းသိနိုင်စွမ်းထုံ မျက်ဝန်းတွေနှင့် မသစ္စာဟာ ခရဲ့ဘဝကို ရိပ်မိနေသလားကွယ်။ ဘာလို့ အဲလောက်

သိနိုင်စွမ်းရှိနေရတာလဲ မသစ္စာရယ်။ ခရဲ့ရင်ထဲကို မြင်သာနိုင်တဲ့ အစွမ်းတွေပဲ ရှိတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခကကို အသက်မပါလွန်းဘာကြောင့်လား။

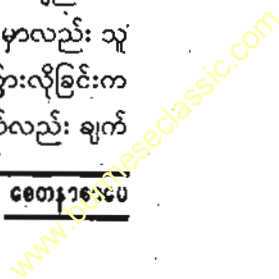
ခလည်း သူများစိတ်နဲ့ လူလုပ်နေရတဲ့ဘဝကို စိတ်ချွတ်ရပါတယ် မသစ္စာရယ်။ ခရဲ့ အစွမ်းအစနဲ့ပဲ ခဘာသာ ရပ်တည်ချင်ပါတယ်။ မသစ္စာ ထွက်သွားပြီးကတည်းက ကျောက်ရုပ်ဆို အသက်မဲ့သွားသော ခကို ကိုမာန်က ခပ်တည်တည် စိုက်ကြည့်လာလျက် ...

“နေပါဦး၊ ခနဲ့ အဲဒီမိန်းမက ဘယ်လိုလုပ် သိကျွမ်းသွားတာလဲ”

“တစ်နေ့က စီးတီးမတ်ခ် သွားရင်းနဲ့ ပြန်ဆုံပြီး သိတာပါ။ ခ ပိုက်ဆံပါမလာတာ၊ cashier ရောက်မှသိလို့ သူက အကူအညီ ဝင်ပေးတာ”

“ခကလည်း အဲလောက်ပဲ ပေါ့ဆရသလားကွာ၊ ဒီမိန်းမနဲ့ ဘာပတ်သက်စရာ အကြောင်းရှိလို့လဲ၊ ပုံစံက ထောင့်မကျိုး အချိုးမပြေနဲ့၊ မပတ်သက်စမ်းပါနဲ့”

ကိုမာန်စကားတွေက ခအတွက် စေတနာထက် ခရဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရေး မကျေနပ်တွေကြောင့်ဆိုတာ အသိသာချည်းပင်။ ခကထပ်ရမည့် ဇနီးလောင်းလို့ ဖွင့်ဟကြော်ငြာစဉ်မှာလည်း သူ့အိုင်သော ပစ္စည်းတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ကြွားလိုခြင်းက မည်မှန်း ခ သိသည်။ အံ့ဩရိပ်သမ်းသွားသော်လည်း ချက်

ချင်းပြင်ဆင်နိုင်စွမ်းရှိကာ နားလည်တတ်ပုံရသော မသစ္စာသလည်း သဘောပေါက်သွားလောက်လေသည်။

ခရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေကြီးစိုးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒါတွေကိုကား ကိုမာန် သိမှာလည်းမဟုတ်ဘူး။ နားလည်ပေးမှာလည်း မဟုတ်။ ဘယ်သူမှ နားလည်ပေးနိုင်မဟုတ်သော ခရဲ့ခံစားချက်တွေပင် ဖြစ်ပါသည်။

“မသစ္စာက ကိုမာန် ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဘာလဲ ... ခကို ဒီမိန်းမ ဘာတွေစည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားလဲ၊ အဲဒါကြောင့် ခကို အပြင်တွေ မသွားစေချင်တာဟာ ဘယ်ကလေးတွေမှန်း မသိတာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး နှယ်မစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“ဒါပါနဲ့ဆို မသစ္စာနဲ့ဆိုတာ သုံးခါပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“အေးလေ ... နောက်ထပ် ဆုံစရာအကြောင်းလည်း မတော့ပါဘူး။ ခက အိမ်ထဲမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး တော့မှာပဲဟာ။ နောက်ကို သူနဲ့ မပတ်သက်စမ်းပါ။ ခရာ၊ ခက ဖြူဖြူစင်စင်လေး၊ ဒီမိန်းမက အကြမ်းပတ်ပတ် ခကို လာပတ်သက်နေတာ မရိုးမသားတော့ ရှိရမယ်”

ကိုမာန်စကားတွေကို ခက လျစ်လျူရှုပစ်လိုက်လေသည်။ အရွယ်ရောက်နေသော ခရဲ့အသိဉာဏ်တွေက လူဆိုးကောင်းတော့ ခွဲခြားနိုင်သည်။ ခအပေါ်မှာ ဖြစ်ချင်တာတစ်မျိုးတည်း သိကာ ကိုယ့်ဆန္ဒတွေအတွက်သာ ဆက်ဆံတတ်သော ကိုမာန်နဲ့

ဤသဖြင့် နွေးထွေးကြင်နာရိပ်သမ်းနေသော မသစ္စာရဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို ခ ဘာသာပြန်၍ ရသည်။

ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ ခရဲ့ရင်ထဲမှာ မသစ္စာကြည့်သွားသော စကားတွေက ခန္ဓာကိုယ်တစ်လျှောက် သွေးနှင့် တွေ့လှည့်ပတ်စီးဆင်းလျက် ရှိနေလေသည်။ ခရဲ့ရင်ထဲမှာ စွန့်ချင်သည့် စိတ်ဓာတ်တွေ ပြည့်လျှံနေသည်။ မာန်စွယ်ချိုးခံထားသလို ငြိမ်သက်အေးကုပ်နေသော ခရဲ့စိတ်တွေသည် မသစ္စာနှင့် တွေ့မူ ဘာကြောင့် ပူနွေးရှိန်းမြဲလာသလည်း မသိချေ။

စံအိမ်ကြီးထဲမှာ ရွှေမင်းသားအပါး၌ ခစားနေရခြင်းဟာ ခသည် လောကကြီးထဲ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပျံဝဲရှင်သန်နေသည့်စိတ်တွေ ပို၍ ပို၍ ပြင်းထန်ယုံကြည်လာခဲ့လေသည်။ ဘာ့ ပျောက်ဆုံးသွားသော ခရဲ့လျှို့ဝှက်အိပ်မက်လေးကိုလည်း မသိမည်မက်ခွင့် ရချင်သေးသည်။ အရာအားလုံး အတွက် ခသည် သန်ချင်သည်။

ခ ဘဝအတွက်ပဲ ခ ရှင်သန်ချင်သည်။ ဘယ်တစ်ဦးက သောက် အတွက်မှ မရှင်သန်လို။ ကျေးဇူးတရားသည် ဘဝအလုံးနှင့် ရင်းအပ်၍ ဆပ်သင့်သောအရာမဟုတ်ဟု ခယူမိအာခါ ခရဲ့ရင်ထဲ အားမာန်တွေက ပျံ့နှံ့စီးဝင်လျက် အသည်းအစားထိ တိုးဝင်နေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၄)

သည်နေ့ဟာ ရုံးပိတ်ရက် ဆန်းဒေးဖြစ်သော်လည်း
ဂုဏ် ရုံးတက်ရပါသည်။ နောက်တစ်ပတ်မှာကျင်းပမည့် ကျွန်ုပ်
နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနားအတွက် လုပ်စရာ အလုပ်လေး
ရှိတာကြောင့်ဖြစ်သည်။ လေးလေးကိုတော့ ဂုဏ်က ညာတာ
အားဖြင့် လိုက်မလာစေဘဲ အနားယူစေခဲ့သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား သမီးရဲ့၊ လေးလေးလည်း လိုက်ခဲ့ပါ့မယ်”

“ရပါတယ်၊ လေးလေးဘာသာ စနုကာ သွားကစားချေ၊
ဂုဏ် လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“အေးလေ ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ သိဟ ရှိတာပဲ၊ တစ်ခုခု
ဆိုရင် သိဟလည်း လုပ်တတ်ပါတယ်”

ကျော်သီဟ ဆိုသော လူငယ်လေးမှာ လေးလေးရဲ့
အထွေထွေဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်လုပ်ရာမှာ သွက်လက်ထက်မြက်
တစ်ဦးဖြစ်ကာ ရိုသေလေးစားတတ်သော သူတစ်ယောက်လည်း
ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချဆက်ဆံတတ်သော လူရည်မွန်
တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

အဖေ မရှိရှာတော့ဘဲ မိခင်ကို လုပ်ကျွေးနေသော
အိမ်ညာတတ် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ကာ ဘဝကို မှန်မှန်ကန်ကန်
အားနေသော မျှော်မှန်းချက် အပြည့်အဝထားသည့် ဤလူငယ်
အားကို လေးလေးရော ဂုဏ်ရောကား အမြဲပင် ချီးကျူးကြရ
တတ်သည်။

Lady First ဖြစ်သော ကျော်သီဟရဲ့ ခွင့်လွှတ်တတ်မှု၊
အလေးတတ်မှုတို့ကိုလည်း ဂုဏ်သည် တိတ်တဆိတ် ချီးကျူး
တတ်ပါသည်။

ရုံးသို့ ဂုဏ် ရောက်သောအခါ သိဟက ရောက်နှင့်
သွား ဖြစ်လေသည်။ လေးလေးရဲ့ အခန်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာ

www.burmeseclassic.com

ဖွင့် အလုပ်လုပ်နေသော သီဟသည် ဂုဏ် ဝင်လာတာကိုတွေ့လျှင် မတ်တတ်ရပ်ကာ နှုတ်ဆက်သည်။

“မမ တစ်ယောက်တည်းလား၊ အန်ကယ်ရော မပါဘူးလား၊ ပရက်ရှာတက်လို့များလား။”

လေးလေးကို ဖခင်တစ်ယောက်လိုပါ ချစ်ခင်သော သီဟက လေးလေးရဲ့ ကျန်းမာရေးကိုလည်း အမြဲပူပင်တတ်သော သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ဆရာဝန်ဖြစ်သော ဂုဏ်ကိုပင် အကား ယောင်ယမ်း မေ့လျော့ကာ ဘယ်လို ဂရုစိုက်သင့်ကြောင်း ပြန်လည်ညွှန်ပြနေသဖြင့် ဂုဏ်က ချစ်စနိုးဖြင့် ခေါင်းခေါက်ချရသော ဤသူငယ်လေးကို သည်တစ်ခါလည်း ပြုံးပြုံးလေးမကြည့်ရင်း ...

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ လေးလေးကို နားခိုင်းထားတာပဲ ဘာလဲ ... သီဟက တို့လာရင် ကြောက်နေတာလား”

သီဟက ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းမှနေ

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်ကယ်များ နေမကောင်းဖြစ်လား၊ ရိမ်လို့ပါ၊ မမနဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်ရတာ ပျော်ပါတယ်”

“အင်း... ပျော်တယ်သာပြောနေ၊ ခုတလော သီဟ ကြည့်တာ သိပ် active မဖြစ်သလိုပဲ၊ ဘာတွေ stress ပီနေလို့ ယူမေမေရော နေကောင်းရဲ့လား။”

“မေမေ နေကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မမရဲ့၊ ဘာလို့လဲ၊ ကျွန်တော့်မှာ stress လဲ မရှိပါဘူး။”

“ဒီအရွယ်မှာ stress မရှိတောင် heart တော့ ရှိမှာပဲ၊ ရိုက် ?”

“ဟာ ... မမတို့ကတော့ လုပ်ဖြိုး ဇွတ်ကိုပဲ”

ဂုဏ်က သီဟကို ငါ သိပြီးသားပါဆိုသော အံ့ဖြိုး ခန်းခနဲ့ စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မလိမ်ချင်စမ်းနဲ့ သီဟ၊ ယူဖန်မလီမှာ ပရောဘလမ် မရှိဘူး၊ ယူလုပ်ငန်းခွင်မှာလည်း အေးချမ်းနေတယ်၊ ဒါဆို ရင် တစ်ချက်တစ်ချက် တွေးငေးသွားတဲ့ ယူရဲ့ မှိုင်တွေခြင်း ဟာ ဒါပဲရှိတော့တာပဲ၊ ဝန်ခံစမ်းပါ”

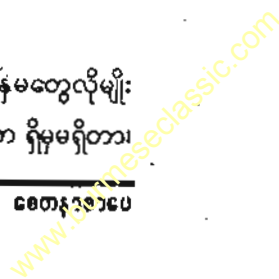
“အင်း ... အင်း ... ထားပါတော့ဗျာ”

“အံ့မယ် ... ဟေ့ ဒီလိုတော့ မရဘူး၊ တို့ ပြောတာ တွက် တိကို မှန်နေတော့တာပဲမှလား။”

သီဟက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ မမက ဂျီအမ်လုပ်နေဖို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ ဗေဒင်ရင်လည်း ဟောစား၊ ဒါမှမဟုတ် ခုံထောက်ပဲ လုပ်ဖို့ ကောင်းတော့တယ်၊ အရမ်းကို တော်တာပဲ၊ တကယ် ပြောတာ”

“ဪ ... သီဟရယ်၊ မင်းနဲ့တို့က မောင်နှမတွေလိုမျိုး ဖြစ်နေပါပြီကွာ၊ တို့မှာလည်း တွယ်တာစရာက ရှိမှမရှိတာ၊

မင်းက တို့ရဲ့ဝန်ထမ်းကောင်းဆိုလည်းဟုတ်၊ မောင်ဆိုလည်း.. ဟုတ်နေတာပဲဟာ ...

မင်း ဘာဖြစ်နေသလဲ တို့ ရိပ်မိတာ မဆန်းပါဘူး တို့တင် မကဘူး၊ လေးလေးပါ သိတယ်”

“ဟူး ... ကျွန်တော်တော့ ဒေါင်းချင်နေပြီ၊ အန်ကယ် ဘာပြောလဲ”

“ဘာမှမပြောဘူး၊ ဒါက naturalပဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ယူကောင်မလေးနဲ့ အဆင်မပြေဘူးလား၊ ယူကောင်မလေးလည်း တို့ မသိပါဘူး”

“ကောင်မလေး မရှိပါဘူး မမရာ”

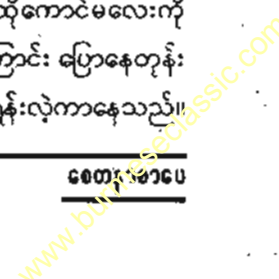
“ဟင် ... ခုနကပဲ ဝန်ခံပြီး ခု ဘာဖြစ်သွားရပြန်တာလဲ မင်းနဲ့တော့ တို့ ခေါင်းကိုက်လာပြီ”

သီဟက မပြောမဖြစ် ပြောတော့မည့်ပုံစံဖြင့် ကွန်ပျူတာကို ဆေ့စ်လုပ်ထားရင်း ဂုဏ်ဘက်သို့ တည်တည်မျက်နှာ မူလိုက်လေသည်။ ပြီးတော့ကာ ချက်ချင်းပင် ဆွေးရိပ်သမ်းသွားသော မျက်လုံးတွေက တစ်စုံတစ်ရာကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ခံစားသွားရသလို ရီစေမိုင်းညှို့ သွားခဲ့သည်။ လန်းဆန်းနေရာကနေ အတိတ်ကို ပြန်လှန်လိုက်တာနှင့် ချက်ချင်းပုံစံပြောင်းသွားသော သီဟရဲ့ သွင်ပြင်ကိုကြည့်လျှင် သူ့ရဲ့ ခံစားချက် အတိမ်အနက်ကို သဘောပေါက်နိုင်ပါသည်။

“သူ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ် သွားလည်ရင်းနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်တော် မြင်မြင်ချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားမိတယ်။ သူ့မျက်နှာလေးက အရမ်းအေးချမ်းတယ်၊ နောက်တော့ သူတို့အိမ်ဘက် အမြဲရောက်ဖြစ်ပါတယ် ...

သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို အသိအမှတ် ပြုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျက်လုံးချင်းတော့ နားလည်နေပြီးသားလို ပြောရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်ကတည်းက အဲဒီရပ်ကွက်ကနေ သူ ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် စုံစမ်းကြည့်တော့ အိမ်ထောင်ကျသွားသလိုလို အိမ်ပြောင်းသွားသလိုလိုနဲ့ ဘာမှရေရေရာရာ မသိရပါဘူးဗျာ၊ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က မန္တလေးမှာ နှစ်လလောက် သွားနေရတဲ့ အချိန်ပေါ့၊ ပြန်လာရင် သူ့ကို ဖွင့်ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်တွေ လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ ရတော့တာပါပဲ”

အဆုံးသတ်မှာ တိမ်ဝင်သွားသော သီဟရဲ့ စကားသံ အဆုံးမှာ အခန်းထဲ၌ တိတ်ဆိတ်သွားတော့လျက် စက္ကန့်တချို့ ကြာမျှ ရှိသွားခဲ့လေသည်။ သီဟသည် ထိုကောင်မလေးကို အတော်ချစ်ပုံ ရလေသည်။ ကောင်မလေးအကြောင်း ပြောနေတုန်း နှာပင် မျက်လုံးတွေက အရည်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ရွန်းလဲ့ကာနေသည်။

နောက်ချက်ချင်းပင် မှိုင်းညှို့ ရိုဝေသွားသော မျက်ဝန်းတွေက သူ့ရဲ့ ခံစားချက်တွေ နက်ရှိုင်းမှန်း သိသာစေသည်။ အချစ်ဆိုတာ အဲသည်လောက်ပဲ တာသွားသလားကွယ်။ လူတွေ လူတွေ အချစ်ကို ရူးသွပ်ခံစားနေကြသည် အကောင်အထည်ဖော် မပြနိုင်သော ထိုအရာကြီးကို ဂုဏ် စိတ်လည်းဝင်စားသလို တွေ့ချင်လှပါသည်။

ခက်တာက အချစ်သည် ရှာဖွေ၍ မရသော အရာတစ်ခု ဖြစ်နေတာကိုပင်။ တစ်သက်မှာ တစ်ခါတော့ တွေ့ဖူးချင်သည်။ ဂုဏ် ကြိုလာရမည့်အချစ်ကို ဂုဏ် အလွန်အမင်း သိချင်လှလေသည်။

ဂုဏ်သည် သိဟရဲ့ အချစ်ဆွေးဇာတ်လမ်းလေးကို ကြားရတာ စိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပင် ...

“သူက မင်းရဲ့ First love လား သိဟ”
“ဟုတ်တယ် မမ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖေဖေ မရှိတော့ ကြီးစားလာခဲ့ရတာ၊ စိတ်ကစားတာတွေ အပျော်ရည်းစားတွေလည်း အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ပါဘူး ...
သူ့ကိုတော့ ကျွန်တော် တကယ်တန်ဖိုးထားခဲ့ပါတယ်”
“မင်းကလည်းကွာ၊ ဘာလို့ စောစောစီးစီး ဖွင့်မပြောခဲ့ရတာလဲ၊ ချစ်နေရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူးလေ၊ ပါးစပ်ကလည်း

ပြောပြဦးမှကိုး၊ IT ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒီလိုနေ့ပုံမျိုးနဲ့ မင်း ကျန်ခဲ့တော့မှာပေါ့”
“ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း မျှော်လင့်မထားခဲ့ဘူးလေ”

ဂုဏ်က သိဟကို သနားကြင်နာစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့ကို မောင်အရင်းတစ်ယောက်လို ဂုဏ်က သံယောဇဉ်ရှိသည်။ စိတ်သဘောထားဖြူစင်သော ဤသူငယ်လေးကို ကြိုတောင်ကြိုခဲ့ပေါ့လာသော အချစ်တွင် ဝမ်းမြောက်စေချင်လေသည်။

“အဲဟို ... မင်းဘော်ဒါကို မေးမြန်း စုံစမ်းကြည့်ပါလား”

သိဟက ခြောက်ကပ်စွာရယ်ကာ ခေါင်းရမ်းပြရင်း “ဒီကောင်က ထွက်သွားပြီ၊ သူ သွားခါနီး ကျွန်တော် မကြာခဏ ရောက်ဖြစ်ရင်းနဲ့ တွေ့တာပါ၊ ပြီးသွားပါပြီ မမရာ၊ ကျွန်တော် မန္တလေးရောက်တုန်း ဒီကောင် ထွက်သွားတာပဲ၊ ဖုန်းနဲ့ပဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ရတာပါ။

ရင်ထဲမှာ မေ့ထားပါပြီ မမရယ်၊ ဒီတစ်သက်တော့ ဖြစ်လာနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ အလုပ်မှာတော့ မထိခိုက်စေရပါဘူး၊ စိတ်ချပါ ...

ကျွန်တော် personal နဲ့ အလုပ် မရောပါဘူး”

“ဟာ ... ဒီသဘောနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်း အတွက် စိတ်မကောင်းလို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောမရပါဘူးလေ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းနဲ့သူ ပြန်ဆုံခွင့် ရှိသေးတာပဲ”
“မမျှော်လင့်ချင်တော့ပါဘူး မမရာ”

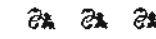
သီဟက မချီတင်ကံပြုံးပြောရင်း ကွန်ပျူတာဘက် ပြန်လှည့်သွားပါသည်။ ဂုဏ်က သီဟကို ငေးနေရင်းမှနေ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ခခကို ဖျတ်ခနဲ သတိသွားရမိလေသည်။ ခခသည် လည်း မြင်တာနှင့် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းသော ဖြူစင်အေးမြသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အစဉ်သဖြင့် အေးချမ်းနေသော မျက်ဝန်းလေးထဲတွင် လောကကြီးကို အရှုံးပေးချင်သည့် အရိပ်တွေ့ခိုအောင်းကာ နေတာကိုလည်း ဂုဏ် သတိပြုမိသည်။

ခခကို သတိရမိလျှင် မုန်းစရာ ကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုလည်း သွားသတိရမိပြန်လေသည်။ သူနှင့်ခခသည် လက်ထပ်မည့်သူတွေတဲ့။ သည်အတိုင်း ဖြစ်ပုံရသည်ဟု မျှော်လင့်ကောင်း မျှော်လင့်ထားခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်း နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရသောအခါ ဂုဏ် မယုံချင်ပေ။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်မြတ်နိုးမှုများ ပါဝင်မနေဘဲ ထိုယောက်ျားကတော့ သူ့ရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာဂုဏ်တွေနှင့် မာန်မာနတွေတက်နေလျက် နံ့နား

က ခခကတော့ စည်းစိမ်လောင်းရိပ်အောက်မှာ စိတ်ရှိတိုင်း ဝေဆာဖူးပွင့်ခွင့် မရနိုင်သော ပန်းလေးတစ်ပွင့်နှင့် တူလေသည်။
အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းသော ထိုယောက်ျား၏ အရိပ်သည် ခခကို အေးမြခြင်းတွေထက် ပို၍ဝေဆာစွာ မပွင့်နိုင်အောင် ထိုးကျနေသော လောင်းရိပ်သစ်ပင်နှင့် ပိုတူသည်ဟု ဂုဏ် ခံစားမိနေသည်။ ဘာပဲပြောပြော မုန်းတီးအမြင်ကတ်သည့် ကြားမှပင် ထိုယောက်ျားမှာ တော်တော်ခန့်ညား ချောမောကြောင်းကိုတော့ တိတ်တဆိတ်လည်း ဝန်ခံထားရပြန်သေးလေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ဝေဖန်လိုပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) ထမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတအဖွဲ့သို့ ဝေဖန်နိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဂျာနယ်ထဲတွင် Valentine's Day တုန်းက ဂုဏ်တို့ နှစ်ယောက်တွဲပုံ ပါလာသောအခါ ဟိုလူက သတင်းမေး၊ ဒီလူက သတင်းမေးဖြင့် ဂုဏ်သည် မဖြေလိုပင် မအားဘဲနေအောင် ရှိရ လေသည်။ အဲသည်နေ့တွင် အလုပ်လုပ်ရခြင်းထက် ဖုန်းဖြေခြင်း က ပိုများနေပေရာ လေးလေးကပင် မျက်စိနောက်လာရတဲ့အထိ ပင် ဖြစ်သည်။

“မယ်ဂုဏ် ဘာတွေလျှောက်လုပ်ထားတာတုံး၊ ညည်းက မိုဒယ်ဂဲလ် လုပ်မလို့လား”

လေးလေးက သူ မျက်စိနောက်လာလျှင် ဂုဏ်ကို မယ်ဂုဏ်ဟု ခေါ်ဝေါ်တတ်လေသည်။ ဂုဏ်က သိရှိနှင့် ဖုန်းပြော နေရင်းမှနေ စကားစ အမြန်ဖြတ်လိုက်တော့ကာ ဖုံးချလိုက်ရ သည်။

“မလုပ်ပါဘူး လေးရယ်၊ အဲဒီနေ့က ဂုဏ်နဲ့သိရိုက အဲဒီ ဆိုင်မှာ ကော်ဖီသွားသောက်ကြတာလေ၊ အဲဒီအစီအစဉ် လုပ်နေမှန်းလည်း မသိပါဘူး၊ အဲဒါနဲ့ မဲနိုက်ကြတော့ အဲဒီလူနဲ့ မဲပေါက်ကြတာပါ၊ ဆိုင်ထဲက လူတွေကလည်း Special Couple ရွေးခိုင်းတော့ ဂုဏ်တို့ကိုပဲ မဲပေးတာနဲ့ လေ”

“သိပါဘူး၊ အဲဒါ ညည်းရဲ့ဘျိုင်းဖရန့်လားလို့”

“အိုး ... သူ့များ မုန်းလွန်းလို့”

ဆေးခါးကြီးသောက်သလို ခါးသီးသွားသော ဂုဏ် ရဲ့ပုံစံကို လေးလေးက မျက်မှန်အောက်ကနေ တအံ့တဩ စိုက် ကြည့်ရင်း ...

“ဟေ ... မုန်းတူနယ်၊ ဒါဆို ဘာလို့တွဲပြီး အရိုက်ခံတုံး”

“ဒါက အဲဒီကုမ္ပဏီက အရမ်း request လုပ်တာကိုး”

“ဪ... အင်း ... အင်း ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဂုဏ် မင်းသမီး လုပ်စားဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“ဘာလို့လဲ လေးလေးရဲ့”

www.burmeseclassic.com

“မုန်းနေတာတောင် ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဂုဏ်ရဲ့ရုပ်က ပြီးနေတယ်၊ မုန်းနေတယ်လို့ ဘယ်သူထင်မှာလဲနော်၊ ဒါ ဟန်ဆောင်ခြင်း အတတ်ပညာ အရမ်းကောင်းလို့ပေါ့”

တမင်ကို ရွံ့ပြောနေမှန်း သိသာနေသော လေးလေးကို ဂုဏ်က မျက်စောင်းတံခွန်ချက် ထိုးပစ်ရင်းကနေ ...

“လေးနော် ဂုဏ်ကို လာစမနေနဲ့၊ ကင်မရာမန်း ပြုံးခိုင်းလို့ပြုံးရတာ၊ ဒီလိုလူမျိုးတော့ ဂုဏ်တို့က ဆယ်သက်တောင် မစဉ်းစားသေးဘူးပဲ”

“ဟော ... ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ အဲဒီကောင်လေးနဲ့ သမီးမှာ ပတ်သက်မှု တစ်ခုခုများ ရှိခဲ့လို့လား”

ဂုဏ်က ရုပ်ဆိုးအောင်ပင် မဲ့ရုံ့ပစ်လိုက်လေသည်။ နေရာတကာမှာ အထက်စီးဆန်ကာ သူတစ်ပါးကို အလွန်လွမ်းမိုး ခြယ်လှယ်ချင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရင်ခုန်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ချေ။ ဂုဏ်ချစ်သူသည် သူတစ်ပါးအပေါ် အင်မတန် ထောက်ထားညှာတာကာ တရားမျှတမှုရှိသော စိတ်ထား ပိုင်ရှင်ဖြစ်ဖို့သာ မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ ဂုဏ်တွေ ရွှေတွေ မလို။ လွမ်းမိုးခြယ်လှယ်မှုတွေ မလို။ တရားသော ချစ်ခြင်းတွေသာ လိုအပ်လှပါသည်။

“မရှိပါဘူး လေးလေးရာ၊ သူက သိပ်မောက်မာတာ၊ သူ့ကိုဖြင့် ဂုဏ် နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်မရပါဘူး၊ ပိုက်ဆံရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ် ထင်နေတာလေ”

“သမီးနဲ့ သူနဲ့က သိကြလို့လား”

“အင်း... တစ်ခါတုန်းကပါ၊ လေးလေးကို ဂုဏ် ပြောပြဖူးပါတယ်၊ ခုဟာ အဲဒီလူပဲပေါ့ လေးလေးရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်း နေပေါ့ကွယ်၊ သိပ်လည်း အာဃာတတွေ ထားမနေပါနဲ့ ဂုဏ်ရယ်၊ ကောင်လေးကြည့်ရတာ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်ထဲကပါပဲ ...

သမီးကလည်း ထစ်ခဲနဲဆို စိတ်က မြန်တာကိုး”

“ဂုဏ်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မတရားမလုပ်ဘူး လေးလေး”

ဂုဏ်တို့ စကားပြောနေစဉ်မှာပဲ သီဟက ဝင်လာခဲ့သည်။ ဂုဏ်ကို ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ကြည့်ရင်းကနေ လေးလေးကို အော်မှတ်ထိုးဖို့ စာရွက်တွေ ကမ်းပေးနေရာမှ ...

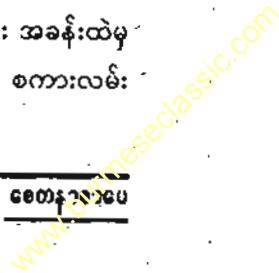
“မမတို့ကတော့ တကယ်လျှိုတယ်နော်၊ ခုမှပဲ သိရတော့တယ်”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

“ညာမနေပါနဲ့ မမရာ၊ အန်ကယ် ကျွန်တော်ပဲ (.....)ရုံးကို သွားလိုက်မယ်နော်”

“အေးကွာ၊ အေး ... အေး”

သီဟက ဂုဏ်ကို မျက်ခုံးပင့်ပြီးပြရင်း အခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်ခွာသွားသည်။ ဂုဏ်က သီဟဘက် စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးရသွားပြီးလျှင် ...

“သီဟအဖြစ်ကလည်း သနားစရာပဲ လေးလေးရဲ့ သိလား၊ သူ့ကောင်မလေးကို ဖွင့်တောင်မပြောလိုက်ရဘူး၊ ကောင်မလေးက အိမ်ပဲပြောင်းသွားသလို၊ အိမ်ထောင်ပဲ ကျသွားသလိုပဲတဲ့၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူက မန္တလေးကို ရုံးခွဲကိစ္စအတွက် နှစ်လ သွားနေရတဲ့ အချိန်လေ”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ဒီကလေးနယ်”

လေးလေးက တကယ်ကိုပင် စာနာကရဏာ သက်သွားဟန်ဖြင့် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားလေသည်။ လေးလေးသည်လည်း သီဟကို သားအရင်း၊ တူအရင်းလို မေတ္တာထားရှိသောသူဖြစ်သည်။ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်နေသော သီဟကိုလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သင့်တော်ရာနှင့် ဖြစ်သွားစေချင်သော ဆန္ဒရှိသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သီဟ ညှိုးညှိုးသွားတတ်တာကို သတိထားမိကာ ဂုဏ်ကို ပြောပြခဲ့သူကလည်း လေးလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ လေးလေးသည် တူမဖြစ်သော ဂုဏ်နှင့် သူ့ရဲ့သားလို အားကိုးရသော သီဟဟိုရဲ့ ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်တွေကို အထူးစိတ်ဝင်စားသောသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသော လေးလေးကို ဂုဏ်က ပခုံးကို အားပေးဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း ...

“ဂုဏ်လည်း နှစ်သိမ့်ထားပါတယ်၊ သီဟကို သူ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဆုံစည်းစေချင်တာ အမှန်ပဲ လေးလေးရယ်”

ဂုဏ်ကို လေးလေးက ပြီးရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ခြိတ်ပြလေသည်။ လေးလေးရဲ့ အပြုံးတွေထဲတွင် နားလည်ခြင်း တွ ပြည့်နှက်စွာ ပါဝင်နေတာကို ဂုဏ် သိသည်။ တကယ်ကိုပင် ဂုဏ်သည် သီဟကိုလည်း သူ့ချစ်သူနှင့် ပေါင်းဖက်စေချင်သလို ထူးထူးခြားခြား ချစ်ခင်မိသွားရသော ခခကိုလည်း လောင်းအောက်မှ ကင်းလွတ်စွာ ပူးပွင့်ခွင့်ရသော ပန်းလေးတစ်ပွင့် ကျန်ကို ဖြစ်စေချင်ခဲ့လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ရတနာဆိုင်ထဲမှ ငွေရှင်းပြီးသည့်နောက် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည့် ဂုဏ်သည် ပထမတော့ မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို တစ်ပတ်လောက်တော့ပတ်ဖို့ စိတ်ကူးကို ခေါင်ထဲမှ ထုတ်ပစ်လိုက်ကာ ကားတန်းဆိပ် ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

မနက်ဖြန်မှာ သီရိမွေးနေ့ရှိတာမို့ ဈေးထဲက အဆိုင်မှာ လော့ကတ်တစ်ခု လာဝယ်တာ ဖြစ်ပါသည်။ Window shopping လုပ်ချင်သော်ငြား တစ်ယောက် တည်း ပျင်းတာကြောင့် လျှောက်ရိုးချင်သည့် စိတ်ကိုဖျောက်ကာ ကားဆီသို့ပြန်လာစဉ်မှာ

နောက်မှ ခြေသံတဖတ်ဖတ်ကို ကြားရပြီးနောက် လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်တာကို ခံလိုက်ရလေသည်။ ဂုဏ် နောက်သို့ ထုညှိအကြည့်မှာ ဝင်းပသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြုံးကြည့်နေသူအစ်ဦး ...။

“ဟယ် ... ခခပါလား။”

ခခက ချစ်စဖွယ်မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းကို သွက်သွက်ညှိတ်ရင်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ မသစ္စာကို မြင်လိုက်လို့ ပြေးလိုက်လာတာ၊ ခတို့က မမျှော်လင့်ဘဲ အမြဲဆိုကြတယ်နော်၊ မသစ္စာက ပြန်တော့မလို့လား။”

“အွင်း ... ပြန်တော့မလို့၊ ခကရော ဘာလာဝယ်တာလဲ”

“ခက အိပ်ရာခင်းအစတွေ၊ ခန်းဆီးတွေချုပ်ဖို့ လာဝယ်တာပါ။”

“ခ အချိန်ရတယ်မလား။”

“ရပါတယ်၊ မသစ္စာကို ခက တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးချင်လို့၊ ဘာစားမလဲဟင်”

ဒီလိုနှင့်ပင် ဂုဏ်နှင့်ခခကား အေးအေးဆေးဆေးရှိအောင်ကော်ဖီဆိုင်ပေါ် တက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထောင့်ကျကျစားပွဲကို ခခဆိုင်ကာ နှစ်ဦးသား ကော်ဖီနှင့်မုန့် မှာပြီးသည့်အခါမှ ခခက ခခထံ ကြည့်လာလျက် ...

www.burmeseclassic.com

“တစ်နေ့က ကိစ္စအတွက် မသစ္စာကို ခ အထူးပဲ တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“မလိုပါဘူးကွာ၊ အဲဒီလူကို အုန်းမစားဘူး၊ ဒါနဲ့ စပ်စုတော့ မထင်နဲ့နော်၊ ခကို ခင်လိုမေးကြည့်တာပါ၊ သူနဲ့ ခ တကယ်ပဲ လက်ထပ်ကြမဲ့ သူတွေလား”

ဂုဏ်ထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် ခရဲ့ မျက်နှာထဲကား သိသာစွာ ညှိုးရိပ်ဆင်သွားလေသည်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ခပ်လေးလေး ခေါင်းငြိမ်ပြသည်။ ဂုဏ်က ခခရဲ့လက်လေး ဆွဲယူဖျစ်ညှစ်ကာ အားပေးလိုက်ရင်း ...

“ခကိုလေ တို့ မြင်မြင်ချင်းပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာက ခင်မင်တရတဲ့ သူတစ်ယောက်လို ခံစားမိတယ်၊ ခလည်းပဲ အဲလိုခံစားမိတယ်ဆိုရင် တို့ကိုလည်း ယုံကြည်တယ်ဆိုရင် ဘာတို့ကို ရင်ဖွင့်နိုင်တယ်၊ အကူအညီတောင်းနိုင်တယ် သိလား”

ခရဲ့ မျက်လုံးတွေက ခုနကထက် အရောင်တွေလဲထဲ ပြီးတော့လျှင် ...

“ခလည်း မသစ္စာကို မြင်မြင်ချင်း အစ်မတစ်ယောက် ထူးထူးခြားခြား တွယ်တာမိတယ်၊ ဒါ အရင်ဘဝက ခတွေ ရေစက်ပါလို့ ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်မယ်၊ တို့သတိထားမိတာ တစ်ခုပြောရရင် ခမျက်လေးက တို့နဲ့တွေ့ရင်တော့ အမြဲလန်းဆန်းနေတယ်၊ ခခြား အချိန်တွေမှာတော့ သိပ် fresh မဖြစ်သလိုပဲနော်”

ခက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးကာ ကော်ဖီကို တစ်ငုံမော့လိုက်ရင်း ...

“ခ ဘဝမှာ အပျော်တွေ ပျောက်ဆုံးခဲ့တာကြာပြီ မသစ္စာရဲ့၊ ပြောရရင် ဖေဖေဆုံးသွားပြီးတဲ့ အချိန်ကစလိုပေါ့”

“အို ... ဟုတ်လား၊ ဆောရီးပဲကွယ်၊ ဒါဆို ခက မေမေနဲ့ နေနေတာပေါ့”

ဒီတစ်ခါလည်း ခက ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းယမ်းရင်းပြောပါသည်။ ခရဲ့အသံလေးတွေက အတိတ်ကိုပြန်လည်လွှမ်းမောဟန်ဖြင့် ဆွေးလျက်နေသည်။ အစဉ်အမြဲ ရိုးသားဖြူစင်သော မျက်ဝန်းတွေထဲတွင် တကယ်ကို အပျော်ရိပ်တွေ ဆုံးပါးပျက်ဆီးနေဟန် တွေ့ရလေသည်။

ပြောပြတော့မည့် ခရဲ့ပုံစံက တစ်ခုခုကို အပြီးသတ် ဆုံးဖြတ်ထားသလိုမျိုး ရှိကာနေသည်။ သူ့ကို စိတ်ဝင်စားကာ ကြည့်လာသော ဂုဏ်ရဲ့မျက်လုံးတွေကို ငေးကြည့်လာရင်း ...

“တကယ်ဆို မသစ္စာနဲ့ ခ တွေ့ကြတာ ငါးခါတောင် မပြည့်သေးဘူးနော်၊ ဒါပေမဲ့ဘာလို့မှန်းမသိဘူး၊ ခ မသစ္စာကို အရမ်းယုံကြည်နေမိတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအချိန်မှာ ခရဲ့ ခံစားချက်တွေကိုလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို အရမ်းရင်ဖွင့်ချင်နေမိတယ်၊ ခ ရင်ထဲမှာလေ ခံစားရလွန်းလို့ မွန်းကျပ်နေပြီ မသစ္စာရဲ့ ...

မေမေက ခ ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဆုံးသွားတာပါ။ ခတို့က အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခတို့သားအဖ အရမ်းပျော်ခဲ့ရတယ်။ ဖေဖေက ကိုမာန်မိဘတွေရဲ့ ဝန်ထမ်းပါ။ ဖေဖေ လူပျိုဘဝထဲက လှစ်လာတာ ဆိုတော့ လူယုံတစ်ပိုင်းပါပဲ ...

ဒီလိုနဲ့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ခတို့သားအစ်ဖရဲ့ ဘဝထဲကို မထင်မှတ်တဲ့ ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါတော့ ဖေဖေမှာ သွေးကင်ဆာရောဂါ ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ။ ဖေဖေရောဂါကို အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့က အားလုံး တာဝန်ယူခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သူတို့ တာဝန်ကျေခဲ့ကြပါတယ် ...

ဖေဖေ မူဆိုးခင်မှာ ခကို အန်တီတို့ဆီ အပ်သွားခဲ့တယ်။ အန်တီကလည်း ခကို ကိုမာန်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ ပြောတော့ ဖေဖေက လိုလိုလားလားပဲ သဘောတူခဲ့ပါတယ်။ ခကိုလည်း တိုက်တွန်းနားချခဲ့တယ်။ ဖေဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ခ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့ပါတယ် ...

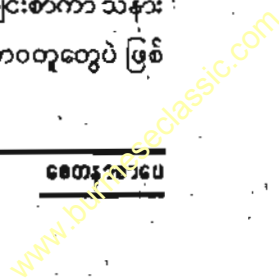
ကိုမာန်တို့က အရမ်းချမ်းသာ ပြည့်စုံကြပါတယ် မသစ္စာရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘဝမှာ ခ မပျော်ဘူး။ ခရဲ့ဘဝကြီးက ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိသလို၊ emptyဖြစ်နေသလို အမြဲခံစားရတယ်။ ကိုမာန်အတွက် လူလုပ်ပေးနေရသလိုဖြစ်တဲ့ ခဘဝကို တစ်နေ့တခြား ပိုစိတ်ပျက်လာတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ခ

ဘဝကို ခဘာသာပဲ ရပ်တည်ချင်တယ်။ ခ ဒီစည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကိုလည်း မမက်မောဘူး။ သူမျိုးခရဲ့ ဘဝကို သူမျိုးခပဲ ပိုင်ချင်တယ်။ ခ ဘဝကို သူများပိုင်တာ မလိုလားဘူး။ အဲဒီလို ခ မဖြစ်ချင်ဘူး မသစ္စာရယ်”

ဂုဏ်က ခခကို အတော်နှစ်ခြိုက် သွားရလေသည်။ ခခရဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးကို ဂုဏ်ကြိုက်သည်။ အခုခေတ် မိန်းကလေးတွေ အံ့မှာ တော်တန်ရဲ့ မရှိနိုင်တော့သော စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြစ်လေသည်။

သူမ လက်ထပ်ရမည့် ခင်ပွန်းလောင်းရဲ့ရုပ်ရည်၊ ခညာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို တစ်စက်လေးမှ မက်မောမှု မရှိသော ရှားပါးအမျိုးသမီးလေးကို ဂုဏ် အထူးပဲ လေးစားသည်။ Personality ကောင်းလှသော ကလေးမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေသည် ကိုယ်တိုင် ရပ်တည်ခွင့် ရရှိမည့် ဘဝအပေါ်ကို အကောင်းဆုံး အညီအောက်သွားနိုင်မည်ဟု ဂုဏ် ယုံကြည်ပါသည်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကို ကိုယ်ရပ်တည်ချင်သော ခခကို ဂုဏ် ချီးလည်း ကျူးလေသည်။

ဂုဏ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အားမကိုး ချင်သော မိန်းမတစ်ယောက်ပီပီ။ ကိုယ့်လို စိတ်မျိုးရှိသော ခခကို အထူးကူညီချင်သည်။ ကိုယ့်ဘဝနှင့်လည်း ကိုယ်ချင်းစာကာ သနားလှလေသည်။ တကယ်တော့ ဂုဏ်နှင့် ခခသည် ဘဝတူတွေပဲ ဖြစ်သည်။ ဘဝချင်းက ဘာမှမခြားနား။

ဂုဏ်က ခခရဲ့ အေးစက်စက်လက်လေးတွေကို ဆု
ယူလိုက်ကာ ဂုဏ်လက်ဖဝါးထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ဆေးရင်း ...

“ဘာမှ စိတ်ပျက်စရာမလိုဘူး ခခ၊ လူဆိုတာ အရာရာထဲ
ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိတာပဲ၊ တကယ်တော့ တို့ဘဝနဲ့ ခခရဲ့ဘဝက
ဘာမှမကွာပါဘူး၊ တို့မှာလည်း မိဘတွေ မရှိကြတော့ပါဘူး”
“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့လေးလေးက တို့ရဲ့ မိဘလိုပါပဲ
လေးလေးရဲ့ ကျေးဇူးတွေကြောင့်သာ တို့လည်း အခုထိ
ရပ်တည်နေနိုင်တာပါ၊ တို့မှာ အားငယ်စိတ်၊ မခံမရဲဖြစ်နေ
စိတ်တွေ ဝင်မလာအောင် လေးလေးကပဲ Guide Line
ပေးခဲ့တာလေ၊ တကယ်တော့ ဘာမှအားငယ်စရာ မလိုပါဘူး
ခခရယ်၊ ဘဝဆိုတာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရတာကိုက အဲဒါက
ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်၊ ဖြစ်နေတာကိုလေ”

ဂုဏ်ရဲ့စကားတွေကို ခခကနားလည်ဟန်ဖြင့် ဆဲ
ညိတ်ရင်း ...

“ခလည်း ဘဝကို ရင်ဆိုင်ချင်တယ်”
“ကောင်းတယ်၊ တို့ အားပေးတယ်၊ ခကို ချီးကျူးတယ်
တို့က အဲဒီလို ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ ကြိုးစားချင်တဲ့ မိန်းကလေး
တွေကို အရမ်းသဘောကျတယ်၊ ဒါနဲ့ ခက ဘာဖြစ်
ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လက်မထပ်ချင်တာလဲ”

ခခရဲ့ မျက်လုံးတွေက လေးနက်တည်ငြိမ်သွားဟန်
ရှိကာ ...

“ခ ကိုမာန့်ကို မချစ်ဘူး”
“မချစ်ဘူး၊ ခက အချစ်ကို နားလည်လို့လား”
“အချစ်ဆိုတာ ဘာမှန်း ခ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ပေမဲ့
ခံစားလို့တော့ရတယ် မသစ္စာရဲ့၊ ခဘဝမှာ ခချစ်သူနဲ့ပဲ ခ
လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ခကတော့လေ ကိုယ့်ရင်ထဲက တန်ဖိုးရှိ
စွာ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အချစ်တစ်ခုကို ဒီအတိုင်းကြီး ပြီးသွားမှာ
မလိုလားဘူး၊ အချစ် ဆိုတာကိုလည်း ခ တွေ့ချင်သေး
တယ်”

“အလိုလေး ... တယ်ဆန်းပြားပါလား”
ဂုဏ်သည် မလှုပ်တလှုပ် ကောင်မလေးထံက ဒီလိုစ
ကားတွေ ကြားရသည့်အတွက် အံ့သြစိတ်နှင့်အတူ နှစ်သက်မှုလည်း
ဖြစ်ရသည်။

အချစ်ဆိုတဲ့အရာဟာ လူသားတွေကို အတော်ကို
လွှမ်းမိုးထားတာပဲလားကွယ်၊ ခခရဲ့ အချစ်ခံယူချက်က ဒီလိုဆိုလျှင်
ဂုဏ်ရဲ့ အချစ်ခံယူချက်ကကော၊ ဂုဏ်မှာ အချစ်နှင့်ပက်သက်လာ
လျှင် ခံယူချက်မရှိတာ သေချာသည်။

“ခ ပြောပုံအရ ဆိုရင် လက်ထပ်ပြီးသွားလည်း ခက
အိမ်ရှင်မ ဘဝနဲ့ပဲ နေရတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ခဘဝက ကိုမာန်အတွက် အသက်ရှင်ပေးနေရ သလိုပဲ။ ခ ဒီဘဝကြီးထဲမှာ မနေချင်ဘူး မသစ္စာရယ်။ ခ မသစ္စာကို အရမ်းအားကျတယ်။ မသစ္စာလိုမျိုး ခ ဖြစ်ချင် တယ်”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ခ သူတို့ကို အားလုပ်ရမှာပဲ။ ဘယ်လိုလဲ၊ ခမှာ ရင်ဆိုင်ရတဲ့ သတ္တိရှိလို့လား။”

“ခ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားပြီးပြီ မသစ္စာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာပြည့်စုံနေပါစေ ခ ဒီဘဝကြီးမှာ မပျော်နိုင်တာ အမှန်ပဲ။ ဘယ်လိုမှ ခပျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သေချာပါတယ် မသစ္စာရယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ခက ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ။”

“ခ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်။ ခအိမ်လေးမှာပဲ ခပြန်နေချင်တယ်။ ပြန်မနေရတောင် ခ အလုပ်တော့ လုပ်ချင်တယ် မသစ္စာရယ်။ ခဘဝက တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ ပြီးနေရတာမျိုး ခ စိတ်ညစ်လှပြီ”

“ဒါဆို ခ သူတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပွင့်ပြောပြလိုက်၊ ပြီးရင် လိုအပ်တဲ့ပြင်ဆင်မှုတွေ စရာမှာပေါ့။ Englishလေး ဘာလေးလေ့လာ၊ ကွန်ပျူတာ ကိုင်တတ်ရမယ်။ ခ အလုပ် လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း တို့ အကူအညီ ပေးနိုင်ပါတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ ခက မသစ္စာရဲ့လက်ကို ဝမ်းသာအား ရုကိုင်ရင်း လေးစားစွာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သလို ခရဲ့ရင်တွင်း နှာလည်း အားမာန်တွေ ဖြတ်စီးဆင်းလာသလို ခံစားလာရပါသည်။ ခရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေသည် မသစ္စာနှင့်တွေ့မှ ပိုမိုပြင်လာခဲ့သလို ခရဲ့ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်းနီးလာသလို ခံစားလာရသည်။ ခ ဘဝစာမျက်နှာသစ်ကို ရင်ခွန်လွန်းလေသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ဖေဖိုလှိုင်လှိုင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမဂ်လာ (၆) လမ်း၊ သုမဂ်လာအိမ်ရာ၊ သာယာဝတီတိုင်း၊ ဖေဖိုလှိုင်သည်။

အရင်ဆုံး စပြောတာကတော့ ခန့် အနီးကပ်ဆုံးလူ ဖြစ်သည့် မေမေကိုပဲ ဖြစ်ပါသည်။ မေမေကတစ်ဆင့် စကားစလျှင် ပို၍လွယ်မည်ဟု တွေးမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပန်းဘိုးထိုးနေသော မေမေမျက်နှာက ကြည်ကြည်လင်လင်ရှိတာမို့ ခက စကားစရန် အနားသို့ တိုးသွားရင်း ...

“မေမေ”

“ဘာလဲ ခခ၊ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ခ သင်တန်းတချို့ တက်ချင်လို့ မေမေ”

ခ စကားကြောင့် မေမေက ခဘက်သို့ လှည့်ကြည့် ဘာပါသည်။

“ဘာတွေလဲ ခခရဲ့၊ ဘာသင်တန်းတွေ တက်ချင်တာလဲ၊ မုန့်လုပ်သင်တန်းလား”

မေမေစကားကို ခက စိတ်ထဲမှပင် နှာခေါင်းအသာရုံ နှိပ်သည်။ သူတို့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ခကို တော်လေးဝဝင်ဖြစ်ဖို့သာ စိတ်ကူးနေကြသည်လား မသိ၊ ယောက်ျားပြုစုနည်း သင်တန်းရှိရင် ဆောင် သွားတက်ခိုင်းမည်ပုံရသည်ဟု ခက ခပ်ချဉ်ချဉ် တွေးပစ် ထိုက်လေသည်။

ခသည် ကြာလေလေ ဒီအိမ်မှာမပျော်ရွှင်လေ ဖြစ် သာရတာကို ကိုယ့်ဘာသာလည်း တစ်နေ့တီခြား နားလည်လာ ခြေ ဖြစ်လေသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ သက်သက်သာ ဖြစ်နေသော ခဘဝကိုလည်း အမြန်ဆုံးလွှတ်မြောက် ချင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မေမေ၊ Accounting တို့၊ ကွန်ပျူတာတို့၊ နောက် English တို့ အဲဒါမျိုးတွေပါ”

မေမေ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က ပင့်တက်သွားရင်းမှ ခ အထူးအဆန်း ငေးကြည့်နေရင်း ...

“ခက ဘာစိတ်ကူးနဲ့ အဲဒါတွေ တက်ချင်ရတာလဲ”

“ခ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါ မေမေ”

“ဟောတော့ ... ခတစ်ယောက် ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်နေရတာလဲကွယ်၊ ခက ဘာအလုပ်လုပ်ချင်တာလဲ၊ ခက ဘာအလုပ်မှလုပ်ဖို့ မလိုအပ်ဘူးလေ၊ တစ်နေ့ သား နဲ့ခ လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေအားလုံးက ခတို့အတွက် ပဲ ဖြစ်မှာလေ ...

ဘာလို့ အပင်ပန်းခဲပြီး လုပ်ချင်နေရတာလဲ ခရယ်၊ ခအလုပ်က ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရုံပဲ မဟုတ်လား၊ ခက ဘာတွေ ပင်ပန်းနေလို့လဲ၊ နောင်တစ်ချိန် ကျရင် ခက မေမေကိုယ်စား ဘာမှမသိ နားမလည်တဲ့ ကိုယ့်အောက်က အလုပ်သမားတွေကို အုပ်ချုပ်ရုံပဲလေ”

ခက ခပ်အေးအေးပင် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ကာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်လေသည်။ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာပဲ ဘာမှမသိနားမ လည်တဲ့ ကိုယ့်အောက်က အလုပ်သမားတွေကို အုပ်ချုပ်ရုံ အိမ် တော်ထိန်းကြီးဘဝကိုပဲ ခက ကျေနပ်နေရမှာလား မေမေရယ်။

ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ တန်းတူ ရင်ပေါင်တန်းနေတဲ့ ခေတ်ကြီးထဲမှာ ခက ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြုစုပေးရုံ၊ အလုပ်သမားတွေကို ကွပ်ကဲပေးရုံနဲ့ပဲ ခဟာ ကံကောင်း လှချည်ရုံလို့ ဆိုနိုင်ပါသလား။

ခကတော့ ရွှေဘုံပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ စံစားရပေစေ၊ ထိုဘဝမျိုးကိုတော့ နည်းနည်းမှ မမက်မောတော့ချေ။ ခဘဝအတွက် တိုးတက်သည့် အသိဉာဏ်တွေကို ဒီထက်မကရချင်သည်။ ဘဝရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ခ သိချင်သည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာမြစ်ဖျားခံကာ အခြေတည် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပကတိချစ်ခြင်းတစ်ခုကိုပဲ ခ လို လားလေသည်။

နှစ်ဦးသား ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့် လက်ထပ်ထားသော အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ခင်ပွန်းနှင့် ဇနီးသည်တို့ အပေးအယူမျှတစွာ နားလည်သည့် အိမ်ထောင်ရေးမျိုးပဲ ခ လိုချင်သည်။ ယောက်ျားမျက် နှာကိုကြည့်ကာ သူ့စိတ်နှင့်လူလုပ် ပေးနေရမည့် ဘဝမျိုးကိုတော့ ခ မလိုလားတာ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ခ အလုပ်လုပ်ချင်တယ်၊ အိမ်မှာနေရ တာ ခ သက်သာမှန်းသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ခဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့သလို ခစားလာရတယ်၊ ခ ကို ခွင့်ပြုပါ”

အလေးအနက် တောင်းဆိုနေသော ခရဲ့အသွင် သဏ္ဍာန်ကြောင့် မေမေ တစ်ခဏမျှ နှုတ်ဆိတ်သွားလေသည်။ ပြီးလျှင် ခကို ကြည့်လာရင်း ...

“ခ ဘယ်လိုစိတ်ကူးတွေများ ပေါက်လာလဲကွယ်၊ အေးလေ ခမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်အခွင့်အရေး ရှိတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မေမေ

www.burmeseclassic.com

မဆုံးဖြတ်ဘူး၊ ခ သားကိုပဲပြောတော့၊ သားက တစ်နေ့
ခရဲ့ခင်ပွန်း ဖြစ်လာမဲ့သူပဲ၊ ပြီးတော့ အများကြီးလည်း
စဉ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်၊ ခ ပြောကြည့်ပေါ့ကွယ်”

မေမေကတော့ စကားကုန်ပြောကာ ထွက်သွား
သည်။ သိပ်ကျေနပ်လှပုံ မပေါ်ပေမဲ့ ဒီလောက်တော့ ခ မမှု
ချေ။ ရှေ့ဆက် ဒီထက်ရင်ဆိုင်စရာတွေ အများကြီးရှိသေးသည့်
အထူးသဖြင့် ကိုမာန်နှင့် ခရင်ဆိုင်ဖို့ သတ္တိမွှေးရပါဦးမည်။

ညနေရောက်သောအခါ ခ မျှော်လင့်ထားသည့်
တိုင်းပင် ကိုမာန်နှင့် ရင်ဆိုင်ရလေသည်။ မေမေ ပြောပြထားပြီး
ဖြစ်၍ ကိုမာန်က အားလုံးသိနှင့်နေပြီးသား ဖြစ်ပုံပေါ်သည့်
တည်သော ကိုမာန်မျက်နှာမှာ ဒီတစ်ခါ ပိုလို့ပင် တည်နေ
သည်။

ပထမဆုံး စတင်ရင်ဆိုင်ရတာမို့ အနည်းငယ်
ချင်သော်လည်း ခက ရဲရင့်စိတ်ကို အပြည့်မွှေးထားလိုက်သည့်
မသစ္စာရဲ့မျက်နှာကို မြင်ယောင်ကာ မသစ္စာရဲ့စကားတွေကို
လည်ကြားယောင်မိသောအခါ မသစ္စာရဲ့အားတွေ ရင်ထဲစီးဝင်
သလို ခံစားလာရလေသည်။

“ခက အလုပ်လုပ်ချင်လို့ဆို”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုမာန်”
“ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင်ရတာလဲ”

“လူမွန်ရင် ဘဝရပ်တည်မှုအတွက်တော့ အလုပ်လုပ်ကြရ
တာပဲမလား ကိုမာန်၊ ခလည်း ခဘဝ ရပ်တည်ရေးအတွက်
အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါ”

“နေပါဦး၊ ခဘဝရဲ့ ရပ်တည်ရေးဆိုတော့ အခု ခရဲ့ဘဝက
အခြေအနေမဲ့နေလို့လား”

“အခြေအနေတော့ မမဲ့ပါဘူး ကိုမာန်၊ ဒါပေမဲ့ ခမှာ စွမ်း
ရည်တွေလည်း မရှိဘူး၊ ကိုယ်ရည်၊ ကိုယ်သွေးတွေလည်း
မရှိဘူး၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်နေရ
တာမျိုး ခ မလိုလားတော့ဘူး”

“ခခ ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်လာတာလဲ၊ နေပါဦး ခခနဲ့
ဟိုမိန်းမ အဆက်အဆံ့ရှိကြလား”

ခက မငြင်းလိုသဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။
တိုမာန်ကတော့ မသစ္စာကို ယိုးစွဲတော့မည်။ တကယ်တော့
မသစ္စာနှင့် မတွေ့ခင်ကတည်းက ခဟာ ရင်လျက်နှင့် သေနေရ
သောဘဝကို ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့တာ အဲဒီဘဝပေါ်မှာ စိတ်ပျက်နေခဲ့ရ
တာ ကြာပြီဖြစ်ပြီး မသစ္စာနှင့် ဆုံစည်းခဲ့တော့မှ ဘဝရဲ့လွတ်လပ်မှု၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတို့ကို နားလည်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။
မသစ္စာသည် ခအတွက်တော့ အလင်းရောင်ပဲ ဖြစ်သည်။

ကိုမာန်ရဲ့ မျက်နှာကတော့ စောစောကထက်ပင်
နီနီ တင်းမာသွားတော့ကာ ...

“ထင်သားပဲ၊ ခ တစ်ယောက်တော့ ဒီမိန်းမရဲ့ ထောင့်ကျိုးပုံစံတွေကို တလွဲဆဲပင်ကောင်းပြီး အတုခိုးတော့မလို့ ဆိုတာ၊ ဒါကြောင့် ခကို ကိုယ်ပြောတာပေါ့၊ အဲဒီမိန်းမမပက်သက် ပါနဲ့လို့၊ ခတော့ ထင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာအရူးမထစမ်းပါနဲ့၊ ခ၊ ခဘဝလောက် အေးဆေးတဲ့အမရှိပါဘူး၊ ဒီအိမ်မှာ ကိုယ်ပြီးရင် ခဟာ အရှင်သခင်ဖြစ်တာမှာ၊ ခ အလှူက ကိုယ့်တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ကျေပွန်ရင်တော့ပဲ ...

တစ်ချိန်ကျရင် ခနဲ့ကိုယ်ဟာ လက်ထပ်တော့မှာပဲ လက်ထပ်ပြီးသွားရင် ဧနီးမယားဘဝရောက်သွားတဲ့ ခဟာ လင့်တာဝန်၊ သားတာဝန်၊ အိမ်ထောင်တာဝန်တွေနဲ့ ဘယ်အလုပ် လုပ်နိုင်တော့မှာလဲ၊ ခ အလုပ်က ဒီအိမ်ထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေးနေပြီး ကိုယ့်ကို ပြုစုဖို့ပါပဲ”

ကိုမာန့် စကားတွေကြားလျှင် ခသည် လက်ရှိကတည်းက မှ ပို၍ပင် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ချင်စိတ် ပေါက်သွားလေသည်။ ဒီစကားတွေ အတိုင်းအရသာဆိုလျှင် ခဘဝသည် ရှေ့ဆက်ထက်မွန်းကျပ်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ကိစ္စတစ်ခုခု ခ ပြန်ပြင်မှာ မဟုတ်တော့ချေ။ ဆန္ဒတွေအတွက် ဆက်သွားတိုင်း ဝင်ရတော့မည်။

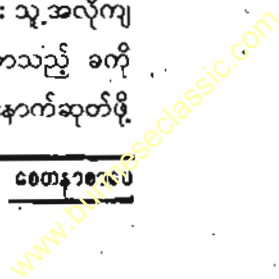
“မဟုတ်ဘူး ကိုမာန့်၊ ခ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ကိုမာန့်နဲ့ ခ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာလည်း အဝေးကြီးလိုပါသေးတယ်၊ ခ ဘဝကို ခဘာသာ ရပ်တည်ချင်တယ်၊ ရပ်တည်ခွင့်ပေးပါ”

ကိုမာန့် မျက်နှာကား နီရဲခက်ထန်လာပြီးတော့လျှင် ...
 “တောက် ... ခ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ၊ နေပါဦး ဟိုမိန်းမက ခကို ဘာတွေ့သွေးဆောင်လိုက်လဲ ပြောစမ်း”
 “မသစ္စာက ခကို ဘာမှသွေးမဆောင်ဖူးဘူး၊ ခကလည်း သူများသွေးဆောင်ရာပါမဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ မိန်းမတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ကိုမာန့် ...

တကယ်တော့ ခ ဘဝကြီးဟာ တကယ်ကို empty ဖြစ်နေတာ ကြာပါပြီ။ ဘဝရဲ့ရှင်သန်မှု အဓိပ္ပာယ်တွေ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာလဲ ကြာပါပြီ ...

တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ စားလိုက်အိပ်လိုက်နဲ့ rotapeဖြစ်နေတဲ့ ဘဝကို ခ မလိုချင်တော့ဘူး၊ ခကို နားလည်ပေးပါ”

ခရင်ထဲက စကားတွေသည် ဘယ်တုန်းထဲကမှ ဆည်းထားသော စကားတွေမှန်းမသိအောင် ထွက်သွားတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်၊ အရာရာမှာ အမြဲတမ်း သူ့အလိုကျ ခုသော ကိုမာန့်ကတော့ သူ့ကို ဆန့်ကျင်လာသည့် ခကို ခိုင်ခိုင် ခဲမရဟန် ရှိလေသည်။ ခကတော့ နောက်ဆုတ်ဖို့

လုံးဝ စိတ်ကူးမရှိတော့၊ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှမဖြစ်လျှင် ဒီအိမ်ကြီး ပေါ်ကဆင်းကာ ခရဲ့တိုက်ခန်းလေးမှာပဲ ပြန်နေကာ ခဘဝကို ခဘာသာ ရပ်တည်ဖို့အထိ စိတ်ကူးပြီးလေပြီ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ အသေအချာကို အခိုင်အမာ ပြောဆိုနေသည့် ခကို ကိုမာန်က ခပ်ထန်ထန်ကြည့်လာရင်း ...

“အေးလေ၊ ဒီလောက်ဖြစ်နေတာ မတားချင်တော့ပါဘူး။ အိမ်ထဲမှာ အနေကြာလာလို့ အဆန်းထွင်ချင်တယ်လို့ပဲ မှတ်လိုက်တယ် ...

အိမ်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေနေရတဲ့ဘဝကို ခက တန်ဖိုးမှ နားမလည်ဘဲ၊ ပညာသင်ချင်တယ်ဆိုရင်လည်း သင်ပေါ့၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ မလုပ်ဖို့ကတော့ စဉ်းစားဦးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခကို အထူးသတိပေးချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်”

ပျော်ရွှင်သွားသော စိတ်လေး မပြီးခင်မှာပဲ ကိုမာန်က ခကို စကားတွေနှင့်ချည်ဖို့ ကြိုးစားလာပြန်လေသည်။

“ဟို ... ထောင့်မကျိုးတဲ့မိန်းမနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ပါဘူးဆို တဲ့ ကတိ ကိုယ့်ကိုပေးပါ။ ဘယ်လိုလဲ”

ခ ကိုမာန်ကို အတော်ပင် စိတ်ပျက်သွားလေသည်။ ခ လွတ်မြောက်သွားမှာ အတော်ပဲစိုးရိမ်နေကြလားကွယ်၊ ခလည်း တပြည်းဖြည်းနဲ့ နားလည်လာပါပြီ၊ ခရဲ့ လွတ်မြောက်ခြင်းဆီကို စထင်ပျံသန်းတော့မှာပါ။

မသစ္စာအပေါ်မှာ အတော်မှန်းနေဟန်ရှိသော ကိုမာန် ထုတ်မပေးလျှင် မဖြစ်တော့တာမို့ ခက ပြီးစလွယ်ပင် ခပ် ခြိန် ခေါင်းငြိမ်ပြလိုက်သည်။ ခရင်ထဲက ကြိုးစားသံကိုတော့ ဘာသာပဲ ကြားရလေသည်။

နောင်ဖွဲ့မှုတွေ၊ တားဆီးမှုတွေ၊ လွှမ်းမိုးမှုတွေကို ခမမြည်းဖြည်းနှင့် အတိုင်းသား သိမြင်လာပြီးသည့်နောက်မှာတော့ ဘာထားပြည့်ဝမှု၊ အမှန်တရားရှိမှု၊ ခွင့်လွှတ်စာနာတတ်မှု အကဲထဲကို ခ ကြိုးစားဝင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။ ခမှာရဲ့ နွေးထွေးမွှေးမြလှတဲ့ အပြုံးတစ်ပွင့်နှင့်အတူ ကြင်နာရိပ် ခသော မျက်ဝန်းလေးကိုလည်း ခ ဆုံချင်သေးသည်။ မီးလျှံထဲမှ ခလာသော ငှက်လို ခသည်လည်း မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေ ခနဲ့ သမ်းလာပြီ ဖြစ်ပါသည်။

၃၂ ၃၂ ၃၂

အခန်း(၅)

ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ ဆိုသော စကားကို ဒီတစ်ခါတော့ ဂုဏ်က လက်တွေ့ယုံရတော့မလို ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်ကိုပင် ဂုဏ်နှင့် မျက်နှာကြောမတည့်လှသော လူတစ်ယောက်ကို ဤသို့ ကြံကြံဖန်ဖန် လာရောက်ဆုံစည်းရလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ကိုမထားခဲ့ချေ။ တွေ့ခဲ့တွေ့တော့လည်း ဂုဏ်တို့ရဲ့ နှစ်ပတ်လည်ညစာစားပွဲမှာ ဖြစ်သည်။

ဂုဏ်တို့ရဲ့ ဆေးဝါးကုမ္ပဏီ နှစ်ပတ်လည်ပွဲကို ဂရင်းဒီးရထားဟိုတယ်ရဲ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ ပြုလုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ဘစ်ချိန်လုံး ပြီးပြီရ ရယ်ပြီရနှင့် စိတ်ညစ်နေသော ဂုဏ်သည် သူ့ကို အတွေ့မှာတော့ ပြီးချင်စိတ်ကို ကုန်ခန်းသွားရလေသည်။ သူကလည်း ဂုဏ်ကို အတွေ့မှာ အံ့ဩသွားပုံရလျက် ချက်ချင်းပင် ချက်နှာပြင်လိုက်တာကိုလည်း ရိပ်မိသည်။ ဟင် ... ဒီလောက်က ဆော့ ပျင်းသေးတယ်။

သူ ဘယ်သူနဲ့ ပါလာတာလဲ ဆိုသော အတွေးမဆုံးမင်မှာပဲ အနားရောက်လာသော စီးပွားရေး မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ဆေးလေးနှင့် ဂုဏ်ကို သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလာပါသည်။

“ကိုကျော်နိုင်ရေ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါ ကျွန်တော့် ပါတာနာပေါ့ မိုးမာန်တဲ့၊ မိုးမာန် ဆောက်လုပ်ရေးကပေါ့၊ မိုးမာန် ... ဒါကတော့ ဦးကျော်နိုင်တဲ့၊ သစ္စာ ဆေးကုမ္ပဏီရဲ့ မန်နေဂျင်းပေါ့၊ ဟော ... ဒီက Beaceitful ladyကတော့ ဦးကျော်နိုင်ရဲ့တူမ ဂုဏ်သစ္စာတဲ့၊ ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် မောင်မိုးမာန်၊ ခုလို အန်ကယ်တို့ရဲ့ Anniversaryကို လာရောက်ချီးမြှင့်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

လေးလေးကတော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေ နှုတ်ဆက်လေသည်။ သူကလည်း ပြုံးပြဲကာ အလိုက်သင့် နှုတ်ဆက်နေတုန်းမှာပဲ ဂုဏ်က မထိမသာပင် အနားမှ လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။ အတော်အောက်ခြေလွတ် ဘဝမြင့်ကာ မာနမိုးခိုက်နေသော လူမျိုးနှင့် မပတ်သက်လိုပေ။ ဒါတောင် ဂုဏ်သည် သူနှင့် တန်းတူရည်တူ ဖြစ်လို့သာပင်။

ဟိုး ... အောက်လွှာက သာမန်မိန်းမသာ ဆိုလျှင် သူ့လိုလူမျိုးက စကားပြောမိတာကိုပင် နွားနို့နှင့် ရေချိုးပစ်မည့်သူဟု ဂုဏ်က ခပ်ချဉ်ချဉ် တွေးပစ်လိုက်သည်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ဓာတ် အရည်အချင်းနှင့် မဆုံးဖြတ်ဘဲ အောက်ကျိုဆက်ဆံမှ သဘောကျတတ်မည့် ယောက်ျားတွေကို ဆိုလျှင် အတော့်ကို ကြည့်မရ ဖြစ်ရလေသည်။

ညော်သည်တွေလည်း သူ့ဟာနှင့်သူ စားသောက်နေကြကာ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေကြသည်မို့ ဂုဏ်လည်း ထုံစံအစိုင်း ထောင့်ကျကျ စားပွဲမှာသာ ဘာဘိကျူး တစ်ပန်းကန်၊ အချိုရည်တို့ကို အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်စားခွင့် ရလေတော့သည်။

အသားကင်ကိုက်လိုက် အချိုရည်မော့လိုက်ဖြင့် ဇိမ်ကျနေတုန်းမှာပဲ သူက ဂုဏ်၊ စားပွဲရှေ့သို့ ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။ ဂုဏ်ကို ခပ်တည်တည် တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ...

“ကိုယ့်ကို ခဏလောက် ထိုင်ခွင့်ပေးပါ”

အံ့မယ် ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ယဉ်ကျေးမှု အကြောင်း ဆီးမိ ခေါက်မိ ရှိလာပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒါမှမဟုတ် ဂုဏ်ဟာ သာမန်အညတရမိန်းမတစ်ယောက် မဟုတ်မှန်း သိသွားလို့များလား၊ သူ့ဘာကြောင့်လာမှန်း မသိပေမဲ့ ကိုယ်က အိမ်ရှင်ဖြစ်တာကြောင့် ဂုဏ်က ခေါင်းညိတ် ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

“မင်းနဲ့ အခုလို ဆုံရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မထားခဲ့ဘူး”

“ကျွန်မလည်း အတူတူပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ခခရော့ မပါဘူးလား”

ဂုဏ်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာ အနည်းငယ် ပြောင်းသွားလေသည်။ နောက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချပြီးသွားသည့်အလား ဂုဏ်ကို တည်ငြိမ်စွာ စိုက်ကြည့်လာသည်။

“မင်းကို ကိုယ် တစ်ခုမေးမယ်၊ ခခနဲ့ မင်း ဘယ်လောက်ထိ ခင်မင်ပတ်သက်နေလဲ”

“ဘာလဲ ခင်မင်မှုကို တိုင်းတာလို့ ရလား၊ တစ်ကျပ်ဖိုး ခင်တယ် ပြောရမှာလား၊ တစ်ကုဋေဖိုး ခင်တယ် ပြောရမလား”

ဂုဏ် အဖြေကြောင့် သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။ နေပစေ ဂုဏ်ကတော့ ဂရုမစိုက်ချေ။ ဂုဏ်စိတ်ထဲမှာ First Expression တာ၌ သွားသော လူတစ်ယောက်ကို ဆက်လက်ချိုင်းယဉ်ကျေး ဖော်ရွေဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့။ မရိုင်းပျချင်ရင်သာ ဖြစ်သည်။ ဖော်ရွေခင်မင်မှုဆိုတာ ဝေးခဲ့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ်တို့ စကားကောင်းကောင်း ပြောရအောင်လား၊ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ကြားမှာ ကျေပြီလို့ ကိုယ် ယူဆလိုက်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းမှာ အာယာတတွေ မထားပါနဲ့တော့လား။”

“အိုး ... နိုး ... နိုး ရှင် မှားနေပြီ၊ ကျွန်မမှာ ရှင်နဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ Without feelingပဲ၊ ရှင်က ဘာကို ပြောချင်တာလဲ၊ ပြောချင်တာကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းနဲ့ တွေ့ဆုံပြီးတဲ့နောက်မှာ ခခဟာ ပုံစံပြောင်းလဲလာတယ်၊ မင်း ဘာတွေ ပြောလိုက်လဲ မသိရပေမဲ့ ခခ ပြောင်းလဲသွားတာတော့ အမှန်ပဲ၊ အမြဲတမ်း သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ပြုစင်လှတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ထင်ရာ စိုင်းချင်တဲ့ စိတ်တွေ ပေါက်နေတယ် ...

တကယ်ဆို သူ့ဘဝက အရမ်းအဆင်ပြေပြီးသာပါ။ တစ်နေ့ကျရင် ကိုယ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး သာယာတဲ့ဘဝကို တည်ထောင်ကြမှာပဲ”

သူ့စကားမဆုံးခင်ပင် ဂုဏ်က ဖြတ်ကာ ...

“နေပါဦး၊ ရှင်က ကျွန်မကို ဒါတွေ လာပြောနေရအောင် ကျွန်မက ရှင်နဲ့ ခခတို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်နေတဲ့သူ မို့လို့လား။”

“ကိုယ် ဒီလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြောရရင် ခခဟာ အိမ်ထဲမှာပဲ နေတာများခဲ့တော့ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သွားကြိုတဲ့ မင်းရဲ့ ဗိုက်ရူးရဲဆန်မှုတွေ သူ့အားကျသွားတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒါကို ဟီးရီး မှတ်လာတယ်၊ နောက် လွတ်လပ်ချင်လာတယ်၊ ဒါတွေဟာ မင်းနဲ့တွေ့အပြီးမှ ဖြစ်လာတာတွေပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်းအနေနဲ့ မင်း လုပ်ချင်တာ လုပ်ပိုင်ခွင့် ရှိပေမဲ့ ကိုယ့် ဇနီးလောင်းရဲ့ စိတ်တွေ ထွေရာလေးပါးဖြစ်အောင်တော့ မဆွဲဆောင်ပါနဲ့လို့ ပြောချင်တယ်”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ဂုဏ်သည် ရှေ့မှ အချိုရည်ခွက်ဖြင့် သူ့မျက်နှာကို မပက်မိစေရန် အထူးကို သတိထားနေရလေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အကင်တံတွေနှင့် သူ့မျက်လုံးတွေကို ထိုးဖောက်ပစ်ချင်လှသည်။ ဒီလောက် စော်ကားသည့် လူမျိုးဂုဏ် တစ်သက်၌ ကြိုပင် မကြုံဖူးချေ။

မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် ဆုံးရှုံးမှာကြောက်၍ မဟုတ်ဘဲ ခိုင်းကောင်းသည့် ကျွန်တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးမှာကြောက်သည့် ပုံမျိုးနှင့်သာ ပို၍တူနေလေသည်။ ဂုဏ်ရဲ့ သရော်မော်ကား လုပ်တတ်သော အကျင့်တွေသည် ပို၍အံ့ကြွကာ ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် သူ့ကို ခနီးခန့် ပြုံးစိုက်ကြည့်လျက် ...

“နေပါဦး၊ ရှင်က ပလိန်းကြီးပါလား၊ ခေဘာသာ စိတ်ကု
တွေ ပေါ်လာတာနဲ့ပဲ ကျွန်မက တရားခံ ဖြစ်ရတယ်
လား၊ ဟာ ... ဟ ရယ်စရာတော့ ကောင်းနေပြီ”

“မင်း စကားတွေ မဖော့ပစ်ပါနဲ့၊ အကောင်းဆုံးကထား
ခခနဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဘာလဲ ... ရှင်ရဲ့ ကျွန်နဲ့တူသော ဇနီးမယားတွေ
ပျောက်သွားမှာ စိုးလို့လား”

“ဟာ ... မင်း ဘယ်လို မိန်းကလေးမျိုးလဲ၊ မင်းရုပ်ရည်
မင်း Standard နဲ့ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောထွက်တာ
တကယ်အံ့ကြတယ်”

“မအံ့သြနဲ့ရှင်၊ တချို့စကားစတွေက တည့်တည့်ပြော
အဓိပ္ပာယ် ရှင်းရှင်းပေါ်တယ်၊ ကျွန်မ ပြောတာတွေ
မှန်နေလို့လား၊ ရှင်သာ Self Confidence ရှိရင် ဘာ
ကြောက်နေစရာရှိလဲ၊ ကျွန်မနဲ့ ခခ ခင်မင်တာ ရှင်ဘာမှ
စိုးရိမ်ဖွယ်ရှိလဲ၊ ခုလို ရှင် လာပြောတာကိုက ကျွန်မ
သိက္ခာကို လုံးဝချိုးဖဲ့နေတယ်ဆိုတာ ရှင် သတိထားမိပါ
လား ဟင် ...

ရှင်ရဲ့ ဇနီးလောင်း မိန်းမနဲ့ ကျွန်မရဲ့ အဆင့်အတန်း
ရှင် ချိန်ထိုးညှိကြည့်ပါ၊ ကျွန်မရဲ့ အဆင့်အတန်းက ခခ
မပေါင်းရလောက်အောင် စုတ်ပြတ်နေတဲ့ အနေအထားလား
ဒါဆို ရှင် စိုးရိမ်နေတာ ဘာလဲ ? ...

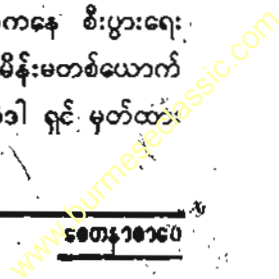
ခေတစ်ယောက် ဒီထက် Knowledge တွေ ပွင့်ပြီး
ဘဝကို ရဲရဲရင့်ရင့်နဲ့ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း ရှိသွားမှာကို ရှင်
စိုးရိမ်နေတာမလား၊ ရှင်ကိုယ်ရှင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ”

“မင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ မပြောနဲ့၊ မင်းရဲ့ တစောက်
ကန်း စိတ်ဓာတ်တွေ ထင်ရာစိုင်းချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ
ကြောင့် ခခနဲ့ မင်းကို မပတ်သက်ဖို့ ပြောနေတာ”

“အဲဒါကရော အဓိပ္ပာယ်ရှိရဲ့လား စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး၊
တော်ပြီ ဦးမိုးမာန်၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ဘာစကားမှ
ဆက်ပြောစရာ အကြောင်းမရှိတော့ဘူး ...

ရှင်က ကျွန်မကို သိပ်စော်ကားတယ်၊ အသားလွတ်
စော်ကားတယ်ဆိုတာ ရှင်လို လူမျိုးမှ အစစ်ပဲ၊ ကောင်းပြီ
ရှင်ကို ကျွန်မ စိန်ခေါ်တယ်၊ ကျွန်မဘာသာ နေနေတဲ့
ကျွန်မ မာနကို ရှင်က လာဆွတ်တယ်၊ ကျွန်မဟာ ခခကို
ဘယ်တုန်းကမှ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းစကား မပြောခဲ့
ဖူးဘူး၊ သူ့ရဲ့ Talent ကိုသာ မြှင့်တင်ပေးခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့
ခုတော့ ကျွန်မ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ ...

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အားကိုးမို့ခိုရရုံ ကလေး
မွေးပေးရုံနဲ့ ကျေနပ်ရမဲ့ ဘဝမျိုးထဲကနေ စီးပွားရေး
လောကမှာ ဝင်ဆံ့နိုင်တဲ့ ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
ဖြစ်အောင် ပိုပြောင်းပေးတော့မယ်၊ အဲဒါ ရှင် မှတ်ထား
တော့ ...

ရှင်တို့ အိမ်ထဲမှာပဲ ကျွန်ဇာတ်သွင်းချင်နေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ရှင်တို့ထက်သာတဲ့ မိန်းကလေး ဖြစ်လာစေမယ်၊ နားလည်လား”

“မင်း တောက်”

သူ့မျက်နှာမှာ နိရဲခက်ထန်လာလျက် ဂုဏ်ကို စားတော့မလို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဂုဏ် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စိန်ခေါ်ပွဲမှာ နောက်မဆုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပင်။ တကယ့်ကိုယ် ဂုဏ်လို ပညာတတ် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်းစားစိတ်၊ နှမချင်း စာနာစိတ်မထားဘဲ သူ့အလိုဆန္ဒ တစ်ခုတည်းသာ ကြည့်တတ်သော ဤအတ္တလူသားကို မုန်းတာရော၊ ဂုဏ်အကို ထိခိုက်တာရော၊ နောက် ညီမရင်းတစ်ယောက်လိုပါ ထူးထူးကဲကဲ ကိုယ်ချင်းစာနာသည့်စိတ်ဖြင့်ရော ဒါတွေအားလုံးကို ပေါင်းကာ ဂုဏ် ရင်ထဲက စကားတွေသည် အမှန်တရားဘက်မှ ခဲခဲပုံပုံ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဂုဏ်တို့ချင်း မျက်လုံးအပြိုင်နေသည်မှာ အကြာကြီးပင်။ နောက်တော့ သူက တက်တက်ချက်ခေါက်ကာ ...

“မင်း ထင်သလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူး ဆိုတာ မမေ့နဲ့”

ဂုဏ်ကို လက်ညှိုးတည့်တည့် ထိုးပြောလျက် ချာလှည့်ထွက်သွားလေသည်။ မုန်းစရာကောင်းသော သူ့ရဲ့ အနာ

ရောင်ကျောပြင်ကို ဂုဏ်က စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ ဒေါသမီးလှူများ တလျှံလှူညီးတောက်ကာ ကျန်နေခဲ့လေသည်။

ပျော်စရာကောင်းမည်ဟု မျှော်လင့်ရည်ရွယ်ထားခဲ့သော ဂုဏ်တို့ရဲ့ နှစ်ပတ်လည် ညစာစားပွဲသည် ဂုဏ်အတွက် တော့ နာကြည်းခံပြင်းစရာများနှင့်သာ ပြည့်နက်သွားခဲ့ပါသည်။ သူသည် စတွေ့သည့်အချိန်မှစ၍ ဂုဏ်ကို စိတ်အနှောင့်ယှက်များစွာပေးခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူကလည်း မာနမိုးထိုးနေကာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အလုပ်အကျွေး ပြုစုရုံထက် နေရာပိုမပေးချင်သော လူသားတစ်ဦး၊ ဂုဏ်ကလည်း လူလူချင်း ခွဲခြားတာကို အင်မတန် မုန်းတီးသော သူတစ်ဦးဖြစ်လေရာ သူက ဂုဏ်ညရဲ့ မာနတရားကိုပါ ထိပါးလာသောအခါ ဂုဏ် နောက်ဆုတ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့။ ဂုဏ် စိန်ခေါ်ခဲ့သလိုပင်၊ ကြီးစားရတော့မည်။ ထင်မှတ်မထားပါပဲနှင့် ဂုဏ်သည် လူတစ်ယောက်ကိုချကာ စိန်ခေါ်ပွဲကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

၀။ ၀။ ၀။

www.burmeseclassic.com

ထွက်သွားတုန်း ကြော့ကြော့မော့မော့နှင့် ပြီး
လောက် ပြန်ရောက်လာသောအခါ ကိုမာန် မျက်နှာသည် အေး
စက်မာကျောလျက် နီရဲခက်ထန်နေလေသည်။ ကိုမာန်ရဲ့ မျက်နှာ
ရိပ် မျက်နှာကဲကို ကြည့်တာနှင့် ကိုမာန် ဘာဖြစ်လဲလဲဆိုတာ
ခ တန်း၍သိသည်။ ကိုမာန်ရဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို ခက ကျွတ်ပေး
ဟန်ပြင်နေစဉ်မှာပင် ကိုမာန်က ခရဲ့ လက်တွေကို ဆတ်
ဖယ်ပစ်လိုက်ကာ ...

“ခခ ကိုယ်မေးတာ သေချာပြေစမ်း၊ မင်းနဲ့ ဟိုမိန်းမ
ဘယ်လောက်ထိ ပတ်သက်နေကြသလဲ”

ဒေါသသံ ဟိုနိုးထွက်နေသော ကိုမာန် စကားတွေ
ကြောင့် ဒင်နာမှာ မသစ္စာနှင့် တွေ့လာခဲ့၍ ပြဿနာတက်လာ
ခဲ့ပြီမှန်း ခ ရိပ်မိလေသည်။ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လှချည်လားကွယ်။

“ခင်မင်မှု အတိုင်းအတာကိုတော့ ခလည်း-မပြောတတ်ဘူး
ကိုမာန်၊ ဒါပေမဲ့ ခ သူ့ကို အရမ်းခင်မင်မိတယ်”

“အဲဒါ မှားတာပဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ သူနဲ့သွားပြီး ပတ်သက်ရ
တာလဲ ခခ၊ ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက် ရမ်းကားတယ်၊
တဖောက်ကန်းနိုင်တယ်ဆိုတာ ခ အမြင်ပဲ မဟုတ်လား၊
ဒါတွေ ခက အတုယူနေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမာန် ထင်တာတွေ မှားနေပြီ၊ မသစ္စာက
အရမ်းသဘောထားပြည့်တဲ့ မိန်းမတစ်ဦးပါ”

“ဘာပြည့်ဝတာလဲ၊ ခခကိုလည်း ဘယ်လို စိတ်ဓာတ်မျိုး
တွေ ဝင်လာအောင် သူ သွင်းပေးလိုက်တာမှန်းမှ မသိတာ၊
နေစမ်းပါဦး၊ ခခက ဘာကြောင့် အဲဒီ မိန်းမကို ကိုးကွယ်
ချင်ရတာလဲ၊ သူက ဘာတွေများ အစွမ်းထက်နေလို့လဲ ...

အမြဲတည်ငြိမ်တဲ့ ခခရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ဘာဖြစ်လာ
တာလဲ၊ တောက် ... ဒီမိန်းမနဲ့ ဆုံရတာကိုက ပြိုဟ်ဆိုးဝင်
တာပဲ”

www.burmeseclassic.com

ကိုမာန် သွင်ပြင်ကား မသစ္စာကို အတော်ဒေါသ ထွက်နေဟန် တူလေသည်။

“ခကို ဘာစိတ်ဓာတ်မှ သွင်းမပေးပါဘူး ကိုမာန်၊ ခကသာ သူ့ရဲ့ ထက်မြက်မှုတွေ၊ ရဲရင့်မှုတွေကို သဘောကျခဲ့တာပါ။ သူ့လိုပဲ ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်ခဲ့တာ”

ကိုမာန်က ခကို ခါးခါးသီးသီး ကြည့်ရင်း ...

“ဘာ ... သွားပြီ ခခ၊ မင်းလည်း ရူးသွားပြီ၊ မင်းကို ငါ အဲလောက် ရူးတတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားခဲ့ဘူး၊ ဘာ မဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မိုက်ရူးရဲဆန်မှုကို အား ကျ အတုခိုးတဲ့အထိ မင်း ရူးတာ ငါ အရမ်းအံ့ဩတယ် ... မင်းကို မေမေ လှေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့တာတွေ ဘယ်နားပို့ထားလိုက်ပြီလဲ”

“အဲဒါတွေနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး ကိုမာန်၊ ခ တစ်ခုပြောမယ် ကိုမာန် မသစ္စာကို ဆွဲဆွဲမထည့်ပါနဲ့၊ မသစ္စာနဲ့ မတွေ့ခင် ကတည်းက ခရဲ့ဘဝကို ခဘာသာ မကျေနပ်နိုင်ခဲ့တာ ကြာပြီ၊ ခရဲ့ စိတ်အခံကိုက ခ မပျော်နိုင်တော့တာ

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီအိမ်ထဲမှာ အချိန်ကုန်သွားရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ ခ မလိုချင်တော့တာ၊ အချိန်တန် ယောက်ျား ယု၊ ယောက်ျားကို ပြုစုပေးရုံနဲ့ ဒီလိုပဲ ပြီးသွားရမဲ့ အဖြစ် မျိုး ခကိုယ်တိုင်ကကို မဖြစ်ချင်တော့တာပါ”

ကြေကွဲမှု ဓာတ်ခံဖြင့် ခရဲ့ စကားသံတွေက ကျယ် လောင်ပေါက်ကွဲလျက် ရှိလာသည်။ အမှန်ကိုပင် ခရဲ့ဘဝကို စိတ်ပျက် စိတ်ကုန်ခန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ရွှေဘုံပေါ်မှာ ဝပ်တွား ခစားနေရခြင်းထက် သာမန်ဘဝမှာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်သာလျှင် အရှင်ဖြစ်ချင်လာလေသည်။

“ဘာ ... မင်းက ဒီမှာ နေရတာကို စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား၊ ငါနဲ့ လက်ထပ်ရမှာကို နစ်နာတယ်လို့ တွက်နေတာလား”

“အဲဒီလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး ကိုမာန်၊ ခ ဒီအတိုင်းပဲ နေနေရတာ မွန်းကျပ်လအပြီ၊ တစ်နေ့လာလဲဒါ တစ်နေ့ လာလဲဒါနဲ့ ဒီလိုပဲကုန်သွားရတဲ့ရက်တွေ ခ မလိုချင်တော့ တာ၊ ခ ဘဝကို အဓိပ္ပာယ်ရှိချင်တယ်၊ ရပ်တည်ချင်တယ်”

“ဘာတွေ အတွေးချော်နေတာလဲ၊ တစ်နေ့မှာ မင်းနဲ့ငါဟာ လက်ထပ်ရမဲ့ သူတွေ၊ လက်ထပ်ပြီးသွားရင် မင်းတာဝန်က ဘာလဲ၊ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန် ကျေပွန်ဖို့ပဲ၊ ငါကလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့တာဝန် ကျေပွန်မယ်၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

ခခက ဘာစကားမှ ဆက်ပြောချင်စိတ် မရှိစွာဖြင့် မင်းငိုက်စိုက်သာ ချနေတော့၏။ ကိုမာန် စကားတွေထဲမှာ အကြင်နာတရားမပါ၊ နားလည်မှုမပါ၊ တာဝန်တွေ ဝတ္တရားတွေ သာ ပြည့်နေသည်။

www.burmeseclassic.com

ခနင့် ကိုမာန်သည် ကြာလေလေ အယူအဆချင်း တလွဲတွေချည်းသာ ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်နှင့် သူ့လုပ်လျှင် အဆင်မပြေ မည်။ ခစိတ်နှင့် ခဘာသာဆိုလျှင် အဆင်မပြေနိုင်တော့။ ခသည် တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲရမည့်အရေးကို ကြိုမြင်စွာဖြင့် သက်ပြင်း မောတွေ့ ခိုးရွိုက်မိ၏။

“ဟိုမိန်းမနဲ့ ဒင်နာမှာ တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူတို့ပွဲမှန်း မသိလို့ လိုက်သွားခဲ့တာ၊ အေး ... သူက ငါ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး စိန်ခေါ်လိုက်တယ်၊ မင်းကို ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ပုံစံ ပြောင်းပေးမတဲ့၊ ငါကလည်း ပြောခဲ့တယ်၊ လုံးဝမဖြစ် စေရဘူးလို့၊ ဒီမယ် ခခ၊ မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ သတို့သမီးလောင်း ဆိုတာ အားလုံးသိတယ်၊ ဒီတော့ သူနဲ့ ငါ ဘယ်သူက ပိုသက်ဆိုင်လဲ၊ မင်းလည်း သိမှာပဲ ...

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ စိန်ခေါ်မှုဟာ ငါ့မာန်ကို ထိပါး စေတယ်၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ့်လူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစော်ကား ခံရတာ ပိုနာတယ်၊ အဲဒီတော့ မင်း သိထားဖို့က မင်းတို့ မျှော်လင့်သလို ဖြစ်မလာစေရဘူးဆိုတာ မြဲမြဲနားလည်ထား ငါ့ ဇနီးလောင်းဟာ ငါ့ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်းပဲ ဖြစ်လာစေရမယ်”

“ကိုမာန် ခခဟာ အရပ်တစ်ရပ် မဟုတ်ဘူးနော်”

“အရပ် မဟုတ်လို့ဘဲ ပြောနေတာပေါ့၊ အရပ်သာဆို မင်း ကို ဗီရိထံ လော့ခံချ သိမ်းထားလိုက်ပြီ”

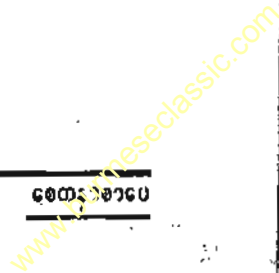
“ကိုမာန် အတ္တတွေ သိပ်များနေပြီ ကိုမာန်၊ ကိုမာန် ဘာ သာ မသစ္စာကို မကျေနပ်တာနဲ့ပဲ ခခကို ချုပ်နှောင်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ အဓိကက ကိုမာန် မသစ္စာကို မကျေနပ် တာပါ”

“တော်တော့ ခခ မပြောနဲ့တော့၊ ကိုယ် ပြောတာတွေကို သာ စွဲနေအောင် မှတ်ထားပါ”

ကိုမာန် အခန်းထဲမှ ခခက ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲကို ရောက်မှပင် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချမိသည်။ ဆဖေရယ် ခ အဖြစ်တွေကို မြင်လှည့်ပါဦး၊ ခ စိတ်ချမ်းသာမယ် ဆင်လို့ ဖေဖေ ရွေးပေးခဲ့တဲ့လမ်းဟာ ခ အတွက်တော့ ရင်နာစရာ ခင်မောစရာတွေနဲ့ချည်းပါလား ဖေဖေရယ်။

ခကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ ဖေဖေ၊ ခရဲ့ ကတိကို ခ ချက်ပါရစေတော့၊ တစ်သက်လုံး ခရဲ့ နှလုံးသားဟာ မီးလောင် ထိတ်ထဲ အကျခံနေရမှာနဲ့စာရင် လွတ်မြောက်ရာလမ်းကို ခဘာသာ ခတည်ပျံသန်းချင်တယ် ဖေဖေ၊ ခ လွတ်မြောက်ချင်တယ်”

ဇနီး ဇနီး ဇနီး

ကိုမာန်က သူ့ကတိကို မဖျက်ချင်၍သာ ခကို သင်တန်းတွေ ပေးတက်ခဲ့သော်လည်း ဒီအတိုင်း လွတ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ချေ။ အချိန်အတိအကျမှတ်ကာ အသွားအပြန် ကြိုဖို့ ကားတစ်စီး စီစဉ်ပေးထားကာ ဒရိုင်ဘာနှင့် လွတ်တာ ဖြစ်သည်။

ခကိုလည်း ဟန်းဒီဖုန်းတစ်လုံး ပေးထားကာ မကြာခဏ Check လုပ်လေ့လည်း ရှိသည်။ သင်တန်းတွေသာ တက်ရသည် ခမှာ သူများတွေလို ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာလည်း မရှိချေ။

ရောက်တာနှင့် Class ထဲဝင်၊ ပြီးတာနှင့် လာကြိုသည့်ကားပေါ် ပြန်တက်ဖြင့် ခဘဝက အရင်ထက်တောင် ပိုဆိုးနေသည်။

ခကို ချစ်လွန်း၍ မဟုတ်ဘဲ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ခြိမ်းခြောက်စကားကို ကြောက်တာရော၊ အကျောမခံချင်လိုသည့် စိတ်ဖြင့်ကြောင့်သာ ခကို ချုပ်နှောင်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခသည် ကိုမာန်ကို နာကြည်း၍ လာရသည်။

ခကို သူ့ပိုင်ဆိုင်သော အရုပ်တစ်ရုပ်လိုပင် လုပ်ချင်တာ လုပ်နေသည်ကို ခ ကြာလာလေလေ မခံစားနိုင်လေလေ ဖြစ်ရလေသည်။ ဖိနှိပ်ခံလာရသောအခါ ပို၍ အံ့ကြွလာသည်မှာ လူ့သဘာဝပင် ဖြစ်သည်။ ခလည်း အံ့ကြွလာချင်သည်၊ ပုန်ကန်လာချင်သည်။ ဖျတ်ခနဲပင် ခခေါင်းထဲ၌ အကြိတ်တစ်ခု လင်းလက်လာသည်။

အဲဒါကတော့ မသစ္စာထံ ဖုန်းဆက်ဖို့ပင်။ ဟုတ်သား ခဲ ဒီအကြိုကို ဘာဖြစ်လို့ ခ အခုမှ ရတာပါလိမ့်။ ခကို ဖုန်းပေးထားခြင်းသည် ကိုမာန်အတွက်တော့ ဟာကွက်တစ်ကွက် ဖြစ်သွားလေပြီ။ ခက အလွတ်မှတ်မိနေသော မသစ္စာရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းကို အိုလိုက်ပါသည်။ တစ်ဖက်သို့ လှိုင်းဝင်သွားပြီးနောက် ကြည့်သာ နှုတ်ပျက်ကာ လတ်ဆတ်ချိုလွင်သော အသံလေးတစ်သံ ကြားရပါသည်။

“ဟဲလို ... ဖြောပါ”

www.burmeseclassic.com

“မသစ္စာလား ... ခပါ”

“အို ... ခလား၊ ကြားသားမိုးကြိုး ဖုန်းတွေဘာတွေဆက်လို့၊ ပြော ... ဘယ်မိနိမားကတ်မှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်လို့နေလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး မသစ္စာရဲ့၊ ခ MCC က ဆက်နေတာပါ”

“ဟုတ်လား သင်တန်းတက်နေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခ မသစ္စာကို အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

“တွေ့ရမှာပေါ့ ဘယ်တော့ တွေ့ချင်တာလဲ”

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အခုပေါ့၊ အခု မသစ္စာက အားရဲ့လား”

“အင်း ... အားပါတယ်၊ ခက ဘယ်မှာ တွေ့ချင်တာလဲ”

“ဟို ... ဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ ခက တွေ့သာ တွေ့ချင်တာလားလို့မရဘူးဘူး မသစ္စာရဲ့၊ ကိုမာန်ကလေး ဒီရိုင်ဘာကို အောက်မှာ တစ်ချိန်လုံး စောင့်ခိုင်းထားတာ”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး၊ မမိုက်လိုက်တာကွာ၊ ဒါကြီးက ဘာသဘောကြီးလဲ၊ အေးလေး ... ထားပါတော့၊ ဒါဖြင့်ရင် တို့လာခဲ့မယ်လေ ရတယ်မှလား”

“ရတယ် မသစ္စာ၊ ဒါဆို ခ အပြင်က စောင့်နေမယ်၊ မသစ္စာ ခနာမည်ပြောပြီး ဝင်လာခဲ့လို့ ရပါတယ်”

“အိုခေ ... ခပဲ လာခဲ့မယ်၊ ဆီးယူ”

ချက်ချင်းပင် မသစ္စာက ဖုန်းပိတ်သွားလေသည်။

ခက အချိန်ကျ သင်တန်းတာဝန်ခံထံ ခွင့်တောင်းတာ Class အပြင်ဘက် ထွက်စောင့်နေလိုက်သည်။ အချိန်သိပ်မကြာမီမှာပဲ မသစ္စာ ရောက်လာပါသည်။

ခသည် နှစ်ပေါင်းများစွာက ကွဲကွာနေသော အစ်မတစ်ယောက်ကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသလိုမျိုး စိတ်ထဲမှာ အတော့်ကို နွေးထွေးသွားလေသည်။ ခရင်ထဲမှာ အဲဒီလို မနွေးထွေးရတာ ကြာပြီဖြစ်သည်။

မသစ္စာကို ခ ရင်ထဲမှာ အစ်မတစ်ယောက်လို ခံစားမိကာ အားကိုးခင်မင်သည့် စိတ်လည်း ပေါ်ပေါက်သွားတတ်စမြဲ ဝင် ဖြစ်၏။ မသစ္စာက ခရဲ့ ပုခုံးလေးကို ညှပ်သာစွာ ကိုင်ထားရင်းမှ နူးညံ့တိုးသက်စွာဖြင့် ...

“သင်တန်းတက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဒီတစ်ခုပဲလား တခြားရော ဘာတွေတက်သလဲ”

“သင်တန်းကတော့ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ခ ဒီတစ်ခုပဲ တက်သွားတယ်၊ ဒီကွန်ပျူတာကို အရမ်းကျွမ်းသွားအောင်တက်ဖို့ စိတ်ကူးထားတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါ ကျွမ်းသွားမှ တခြားဟာတွေ ဆက်တက်ပေါ့၊ အိမ်မှာလည်း touch လုပ်နေပေါ့၊ ပျော်တယ်မလား၊ အခုဆို ခ ဖြစ်ချင်တာတွေ နည်းနည်းတော့ လမ်းစမြင်နေရပြီ မဟုတ်လား”

ခက လေးတွဲစွာ သက်ပြင်းချရင်း ...
“အင်း ... ခတော့ ကိုမာန်ကို တော်တော်လေး Against လုပ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သူက ခကို ခဖြစ်ချင်သလို ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မလာစေရဘူးတဲ့လေ”

“တွေ့လား အဲဒါကိုက စိတ်ထားမကောင်းတာ၊ သူက ခကို ဘာလို့ စောင့်ကြပ်ထားရသလဲ၊ ခ ဘာသာ လာပါ လား၊ ခ ကားမောင်းတတ်တယ်မှလား”

“ဖေဖေ ရှိတုန်းကတော့ သင်ပေးဖူးထားလို့ နည်းနည်းပါးပါး တော့ ရပါတယ်၊ ကျွမ်းကျင်အဆင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ပရိုက်တစ် နည်းနည်းလုပ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာ မောင်းလာဖို့ ပြောကြည့်ပါလား”

ခက မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ကာ လက်တစ်ခါခါဖြင့် ...
“အမလေး ... မဖြစ်ပါဘူး မသစ္စာရယ်၊ ခရဲ့ကားလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ခကို အဲဒီလိုလည်း ပေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခက ခဘာသာ busနဲ့ပဲလာချင်တာ၊ အဲလိုလည်း ကိုမာန် က မသွားရဘူးလေ”

“သိပ်ကိန်းခန်းကြီးတဲ့လူ မဟုတ်လား၊ တို့ သိပါတယ်၊ တစ်နေ့က တို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ Anniversaryမှာ ကြိုသေးတယ် လေ၊ တို့ကို အလကား အခိပ္ပာယ် မရှိတာတွေ လာပြော သွားသေးတယ်၊ သိပ်မုန်းဖို့ကောင်းတဲ့လူ ...

တို့က ခခကို ဆွဲဆောင်သတဲ့လေ၊ ခခ အကျိုးပျက် စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း တို့ ဘာများ လုပ်မိလို့လဲ၊ အဲဒါ ကို တို့ကို ပလိန်းကြီး လာဖိုက်တယ်၊ ပြောပါဦး တို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာ ခခမှာ ဘာတွေများ နစ်နာဆုံးရှုံးသွား လဲ”

ခခက မသစ္စာကို အတော်မျက်နှာပူ အားနာသွား ခုလေသည်။ မသစ္စာနှင့် ခင်မင်ခွင့်ရခြင်းဟာ ခ အတွက်တော့ ဘုရားပေးတဲ့ ဆုလိုပင် အဖိုးတန်လှပါသည်။ မသစ္စာက ခကို စိတ်ဓာတ်ပိုင်းဆိုင်ရာမှာ တက်ကြွလာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ် ဖြစ်ထွန်းလာအောင် မြှင့်တင်ပေးခဲ့သူ တစ်ဦးသာ ဖြစ်မိသည်။

ခဘဝရဲ့ ယုံကြည်စိတ် ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။ ကိုမာန်ရဲ့ အတ္တဆန်သော စကားတွေအတွက် မသစ္စာ ခံပြင်းဒေါသ ဖြစ်မည်ဆိုတာ ခ နားလည်ပါသည်။ ဒီအတွက်လည်း ကိုယ့်ကို ဘာအကျိုး မျှော်လင့်ချက်မှမရှိဘဲ ခင်မင်နေသော မသစ္စာကို အထူး မျက်နှာပူ အားနာရသည်။

“ခ တောင်းပန်ပါတယ် မသစ္စာရယ်၊ ခ အနူးအညွတ်ကို တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခ အတွက်နဲ့ ခုလို အပြောခံရတာ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တကယ်ဆို ခရဲ့ မိတ်ဆွေ ကို ဒီလိုပြောဖို့ မကောင်းပါဘူး၊ ဒါဟာ ခကို လှုံ့ရှာမသွင်း

www.burmeseclassic.com

ဝဘ၊ မလေးစားတာနဲ့ အတူတူပဲ၊ ခက် ပြောချင်ရင် ပြောပါ။ ခရဲ့ မိတ်ဆွေကို ဒီလိုပြောတာတော့ ခ စိတ်လဲတိုမိတယ် ...

ခရဲ့ဘဝကို ခ တကယ်ပဲ စိတ်ပျက်လှပါပြီ။ ဒီဘဝထဲ ကနေ တကယ့်ကို ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ချင်နေပြီ။ ခမှာ တန်းတူအခွင့်အရေးဆိုတာ မရှိဘူး။ ခကို သူတို့ စိတ်ကြိုက်ခြယ်လှယ်ဖို့ရမယ် ထင်တာနဲ့ ပုံစံသွင်းဖို့ ကြိုးစားကြတာ၊ ဘာပဲပြောပြော ခကို အခင်မင်မလျော့ပါနဲ့။ မသစ္စာရယ် ... နော်”

မျက်ရည်စတွေ ရစ်သိုင်းကာ ဝမ်းနည်းစိတ် လှိုက်တတ်လာသော ခကို မသစ္စာက ကြင်နာနားလည်စွာ ပြုံးကြည့်ရင်းမှ ခ ဆံပင်လေးတွေကို အသာတင်ပေးနေလေသည်။ အဲဒီအခိုက်မှာ ခ တကယ့်ကို ကြည်နူးငြိမ်းချမ်းရတာ ဖြစ်သည်။ မသစ္စာကို ခရဲ့ အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို အားကိုးခင်မင်မိနေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ခတို့နှစ်ယောက်၏ ဖြစ်ပုံမှာ ညီမရင်းနှစ်ယောက် ခိုးတွေ့နေရသလိုပင်။

“စိတ်ချပါ ခရယ်၊ မင်းကိုလည်း တို့ ဘာကြောင့် တွယ်တာမိသွားလဲ မပြောတတ်ပါဘူး၊ ထူးထူးခြားခြားပါပဲ။ ခထံသွက်လက်ထက်မြက်ရဲပုံတို့ ညီမလေးတစ်ယောက် အဖြစ်ပဲ မြင်ချင်မိတယ် သိလား၊ ဒီလို အတ္တကြီးအ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြည့်ခံ မိန်းမတစ်ယောက် မဖြစ်စေချင်ဘူး ...

အဲဒါ တို့ စေတနာပဲ၊ တကယ်တော့ ခနဲ့တို့ဟာ ဘဝချင်း သိပ်တူပါတယ်။ တို့မှာက လေးလေးရှိတာ ပိုက်ကောင်းသွားတာ တစ်ခုပါပဲ။ ခလည်း ကြီးတဲ့အထိ အဖေနဲ့ တူတူနေခွင့်ရတယ် မဟုတ်လား၊ တို့ကမှ အဖေအမေဆိုတာ ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ဖူးခဲ့ရတာပါ။ ဒီတော့ ဘဝကို ဘာမှ စိတ်မပျက်နဲ့၊ အရုံးမပေးနဲ့ခ၊ ကိုယ့်ရာဇဝင်ကို ကိုယ်ပဲ ရေးခွင့်ရှိတယ်။ သူများ လာရေးပေးစရာ မလိုဘူး၊ နားလည်လား၊ ဒီအတွက်လည်း ကိုယ့်မှာ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း ရှိဖို့လိုတယ်။ ခ တာဝန်က ကြီးစားဖို့ နောက်မဆုတ်ဖို့နဲ့ အရာရာကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း ရှိဖို့ပဲ၊ ဖြစ်တယ်မလားဟင်၊ you must try !”

ခက မသစ္စာရဲ့ စကားထဲကို ရင်ထဲက ကွန်ပျူတာမှာ တစ်သက်တာအတွက် Saveလုပ်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ ခနှင့် မသစ္စာသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြုံးပြလိုက်ကြတာ လက်တွေ့ကို အတွဲညီညီ ဆုပ်ထားကြလေသည်။ ခ ရင်ထဲမှာလည်း ရှေ့ဆက်ဖို့အတွက် ခွန်အားတွေ အပြည့်ပင်။ မသစ္စာက နှုတ်ဆက်စကားဆို၍ ပြန်သွားသောအခါ ခ ရင်ထဲနွေး၍ အားမာန်တွေ စိမ့်ဝင်ကျန်နေရစ်ခဲ့လေသည်။

ပြန်ခါနီးမှာ နောက်ဆုံးပြောသွားသော မသစ္စာရဲ့စကားက ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။

“ကိုယ့်အတွက် အခွင့်အရေးဆိုတာ တစ်နေ့မှာ ရောက်လာမှာပဲခါ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်က အဆင်သင့် ဖြစ်နေဖို့ လိုတယ်”

စိတ်ချပါ မသစ္စာ၊ ခ အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားထားပါ့မယ်၊ ခရဲ့ သမိုင်းကို ခဘာသာပဲ ရေးမှာပါ။ ခ ဘဝဟာ ခ အတွက်ပဲ ရှင်သန်စေရမှာပါ။

❖ ❖ ❖

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ဆက်စာများ ပေးဖို့လိုပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာတိမ်ရာ၊ သယ်နီးကျွန်းဆွဲ၊ မေဖို့နိုင်ပါသည်။

သည်နေ့ လေးလေးက ခေါင်းနောက်တယ်ဟု ဆိုသဖြင့် လေးလေးကို ဂုဏ်က ရုံးမတက်စေတော့ဘဲ အိမ်မှာပင် အနားယူစေခဲ့ပါသည်။ လေးလေး စားဖို့ကအစ ကယ်လိုရီ တွက်ကာ ဂုဏ်ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပြီးမှ အိမ်ကလူတွေကို အထပ်ထပ် အကြားကာ ရုံးထွက်ခဲ့သည်။

ဂုဏ် ဘဝမှာ တွယ်တာစရာ ဆိုလို့ ပြေးကြည့်မှ သေးလေး တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိတာမို့ လေးလေးသည် ဂုဏ် သေးလေးအထားရဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ လေးလေးကို

www.burmeseclassic.com

ချန်ထားရစ်ခဲ့ဖို့ ဆိုတာ ဂုဏ် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးဖူးဘူး ချေ။

လေးလေးကတော့ဖြင့် ဂုဏ်ကို ယောက်ျားပေးစား ချင်သည်မှာ တစ်ပိုင်းကို သေနေသည်။ သူ မရှိတော့လျှင် ဂုဏ် တစ်ယောက်တည်း လောကကြီးထဲမှာ မျက်နှာငယ်ကျန်ခဲ့မှာ စိုး သောကြောင့်တဲ့။ အဲဒီအတွက် လေးလေးနှင့် ဂုဏ် စကားနိုင် လှတာလည်း ခဏခဏပင်။ မျက်နှာငယ်ရအောင် ဂုဏ်က ပညာမတတ် အစွမ်းအစ မရှိသော ခပ်နဲ့နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်။

သူများကိုတောင် ဆေးကုပေးနိုင်သည်။ စီးပွားရေးမှာ လည်း လေးလေး မျက်နှာလွှဲရပြီးသား ဖြစ်သလို အိမ်မှုကိစ္စတွေ မှာလည်း အချုပ်သာ မရရင် မရမယ်။ စားမြိန်အောင်တော့ ချက် တတ်ပြုတ်တတ်ပြီးသား။

ဂုဏ် အရည်အချင်းတွေကို ဂုဏ် ထုတ်ပြောပြလျှင် လေးလေးကလည်း ဒီလို မိန်းကလေးတွေဟာ အပျိုကြီး ဖြစ်သွား ကြတာ များသည်ဟုဆိုကာ ဂုဏ်ကို ဇွတ်နားချလေနှင့် ဂုဏ်တို့ တူဝရီး နှစ်ယောက်သား တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဒီ Topicနှင့်ပဲ ရန်ဖြစ် နေရတာ ဖြစ်လေသည်။

ဂုဏ်ကတော့ ကြာလေ ကြာလေ ယောက်ျားယူချင် စိတ် ကုန်ခန်းလေ ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ချစ်လို့ ယူရရင် ဟုတ်လေး။

အချစ်ဘဲနဲ့လည်း လက်မထပ်ချင်ပေ။ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာမှထော့ သူများတွေ ပြောပြောနေသည့် အချစ်ဆိုတာ ကြီးကိုလည်း ခံစား ဖူးချင်သေးလေသည်။ အင်း ... အချစ်ကလည်း ဘယ်တော့များမှ တွေ့မှာပါလိမ့်နော်။

ကားမောင်းရင်း အတွေးထဲမှာ မျောနေတာ ဘယ် လောက်တောင် ရှိသွားလဲ မသိချေ။ နောက်ကားမှ ဟွန်းတီးတော့ မှ ဂုဏ်ဟာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း မောင်းနေရာမှ သတိဝင်လာသည်။ နောက်ကြည့်မှန်ကို ဘာရယ်မဟုတ် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသွားသော အခါ နောက်က ကားကို ဂုဏ် ချက်ချင်း မှတ်မိသွားပါသည်။ ထိုကြီးကျယ်ရဲ့ကား။

သူ့ကားဖြစ်နေတာကြောင့် လမ်းပေးချင်စိတ်လည်း မရှိတော့ချေ။ ရှေ့ကနေသာ ပိတ်မောင်းဖို့ စိတ်ကူးရှိတော့လေ သည်။ ဂုဏ်က လမ်းလည်း ဖယ်မပေး၊ မြန်လို့ကွဲ နှေးလိုက်ဖြင့် နောက်ကကားကို မထိတထိ စနေရတာ အတော်အရအတူ တွေ့နေ သည်။

“တိ ... တိ ... တိ”

နောက်ကားကလည်း အတော်စိတ်တိုလာပုံရကာ ဟွန်းတီးနေသည်မှာ အဆက်မပြတ်။ တီးပေ။ သူ ဟွန်းတီးတာက အားကွဲမထွက်နိုင်။ မကြာခင် ရှေ့မှာ ဟွန်းမတီးရုံကို ရောက် သောမှာမို့ သူ့စရိတ်နှင့်သူ သွားရတော့မည်။ ထွေရာလေးပါး

အနွေးတွေနှင့် ပျင်းနေသော ဂုဏ်သည် အင်မတန် မောက်မာသော လူတစ်ယောက်ကို မထိကထိ ပညာပေးရသည့်အတွက် နှုတ်ခမ်းပါးနှစ်ဖက်က လေးညှို့လို ကော့တက်လာကာ ကျေနပ်လျက် ရှိလေသည်။

နောက်က ကားကတော့ အတော့်ကို စိတ်တိုလာပုံပင်။ ဂုဏ်မွန်လည်း သိမှာမဟုတ်။ သည်နေ့ ဂုဏ်ကားကို ထားပစ်ခဲ့ကာ လေးလေးရဲ့ လင်ခရုဆာကို စတိုင်လ်ထုတ်မောင်းလာတာမို့ သူ့ကားနှင့်က အရောင်ပဲ ကွာခြားကာ အပြည့်အစလည်း ပိတ်ထားနိုင်လေသည်။

နောက်ဆုံးကျတော့မှ ဂုဏ်တို့ ရုံးဘက်ကို ကွေ့စုတော့မှာမို့ရော၊ သူ့ကို မထိတထိ ကလိရဲသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိစေချင်သည့် စိတ်လေးနဲ့ရောဖြင့် ဂုဏ်က လမ်းကို အသာဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ အဲဒီခါမှ သူ့ကားကြီးက စောင်းထဲကမြင်းကို နှုတ်လိုက်သည့်ပမာ တစ်ရှိန်ထိုး ကျော်တက်လာသည်။

ဂုဏ်က မြင်သာအောင်ပင် မှန်တံခါးတွေကို ချွေးလိုက်သေးသည်။ သူက ကားမောင်းသူဘက်ကို အသည်းအသန် ကြည့်လာခိုက်မှာပဲ ဂုဏ်က ခပ်ထေ့ထေ့ပြန်ကြည့်ကာ လက်ယာဘက်သို့ လုံးဝချိုးကွေ့ပြီးသား ဖြစ်လေသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းလောက် အချိန်လေးမှာပင် သူ့မျက်နှာပေါ်က ဒေါသရိပ်နှင့်အတူ ဂုဏ်မွန်-

သိသွားသောအခါ ပို၍မခံချင်ဖြစ်သွားတာကိုပါ အတိအကျ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဂုဏ်က သဘောတကျဖြင့် တဟက်ဟက်ရယ်မောကာ ရုံးရှိရာကို ခပ်သွက်သွက်လေး မောင်းချလာခဲ့လေသည်။ ဂုဏ်နှင့်တွေ့ရင် ဘယ်လောက်ပဲ မာနကြီးတဲ့သူဖြစ်ဖြစ် ချိုးပစ်ခဲ့တာပင်။

အင်း ... အချစ်အကြောင်း စဉ်းစားမှပဲ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာတွေ့နေသေးတယ်၊ ဒီလူမျိုးနဲ့ ဖူးစာဆုံရမည့် မိန်းကလေးကို ဂုဏ်က သနားသည်။ ချစ်ခင်ရတဲ့ ခခလေး သူနှင့် မရပါစေနဲ့။

ဂုဏ်ကို သူများကြား ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်တယ်ပဲ ဆိုဆို၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး သူများကိစ္စ ဝင်ပါတယ်ပဲပြောပြော ဂုဏ်ကတော့ ဂရုမစိုက်ရေးချ ဂရုမစိုက်ချေ။ ဂုဏ်ရဲ့ အကျင့်ကိုပဲ မတရားတာတွေ့လျှင် မနေတတ်ဘဲ ဝင်ကူညီလိုက်ရမှဆိုသာ အစားထဲက ဖြစ်ပါသည်။ ဂုဏ်ရဲ့ ရာသီဖွားကိုက တူရာသီဖွားတဲ့လေ။

ဂုဏ်တို့ ကုမ္ပဏီက ခြံနှင့် သပ်သပ်ဖွင့်ထားသော ခြံဖြစ်တာမို့ အေးအေးဆေးဆေး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိကာ ခမ်းမလွန်းသည်။ ဒီလို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေဟာ ဂုဏ်တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်မှု ဖြစ်တာတောင် ဂုဏ်သည် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ပညာ

ဂုဏ်၊ ငွေကြေးဂုဏ် တစ်ခါမှ မမောက်မာခဲ့ဖူး၊ မက်လည်း မမက်မော။ ဒါတွေကို လူ့အသုံးဆောင် တစ်ရပ်အနေနှင့်သာ သဘောထားလျက် အားလုံးကို မျှမျှတတ တွေးပေးတတ် နားလည် ပေးတတ်သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ကုမ္ပဏီ ခြံဝင်းထဲသို့ ကားကို ချိုးကွေ့ဝင်လာခဲ့ ပြီး ဟိုးနောက်နားထိ မောင်းလာခဲ့ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ လမ်း လျှောက်လာရင်း ခုနကအဖြစ်ကို တစ်မိမိမိတွေးရင်း သဘောကျ လာပါသည်။

ရုံးခန်းထဲသို့ အဝင်မှာ အရင်ရောက်နှင့်နေသော သိဟက ဂုဏ်ရဲ့ ပြုံးမြဲမြဲ မျက်နှာထားကို ကြည့်ရင်း ...

“မမ ဘာတွေ သဘောကျလာတာလဲ၊ ပျော်စရာလေးဆို ရင်လည်း ဖျာပေပါဦး”

“မျှဝေရမှာပေါ့ ပြောပြမယ်”

ဂုဏ်ရဲ့ မျက်နှာဘေးကို သိဟက လိုက်လံအကဲ ခတ်လျက် ရှိသည်။ ဂုဏ်က ဆုံလည်ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း တစ်ပတ်လှည့်ပတ်လိုက်ကာ ...

“လူတစ်ယောက်ကို Lesson နည်းနည်းပေးခဲ့ရလို့ပါကွာ အဲဒီလူက လောကမှာ သူသာလျှင် အမြတ်ဆုံး၊ အတော် ဆုံး၊ အချမ်းသာဆုံး၊ အအောင်မြင်ဆုံး ထင်တာလေ သူများကိုဆို လူလိုတောင် ထင်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ...

အရာရာမှာ သူကပဲ အမြဲတမ်း ဦးစားပေးခံရသူ ဖြစ်ချင်တာ၊ မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တို့ကလည်း အဲဒီလိုလူ မျိုးဆို လုံးဝကြည့်ရတာမဟုတ်ဘူး၊ အခု သူ့ကို လမ်းမှာတွေ့ လာတာနဲ့ Lesson ပေးခဲ့လိုက်တယ်၊ သဘောလောက ပါ”

သိဟက ဂုဏ်အကြောင်းကို သိနေသူပီပီ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ကာ နေသည်။ ပြီးမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားဟန်ဖြင့် ...

“အန်ကယ် ဒီနေ့ ရုံးမတက်ဘူးလား မမ၊ ကားဝင်လာ တော့ ကျွန်တော်က အန်ကယ်ပဲ ထင်တာ”

“လေးလေး ပရက်ရှာတက်နေလို့လေး၊ အိမ်မှာ နားနေတယ်၊ နားသာနေတာ တို့နဲ့ ရန်ဖြစ်လာရတာလေ”

“ဪ ... မမတို့ကလည်း တူဝရီးနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ ကို ရန်က ဖြစ်သေးတယ်၊ ဘာလဲ ဓာတ်ပြားဟောင်းတစ်ချပ် ပဲလား”

သိဟက အကြောင်းသိနေသူပီပီ လေးလေးနဲ့ ဂုဏ်ရဲ့ ကားရည်လှဲကို မှန်းတတ်နေလေသည်။

“ဟုတ်ပါ၊ တစ်ခါလာလည်း ဒီယောက်ျားယူဖို့ပဲ ပြောနေ တာပဲ၊ ယောက်ျားတွေများ မုန်းလွန်းလို့၊ သိပ် အတ္တကြီး ကြတာ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားတွေ ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ယူ ပြီး သူတို့ကို လုပ်ကျွေးသမှု ပြုနေရဦးမယ်”

“ဟား ... ထိုးနှက်ချက်တွေကလဲ ပြင်းပါ့ဗျာ၊ မမ ချစ်တဲ့ သူ မတွေ့သေးလို့ပါ”

“အံ့မယ် ... မင်းကရော တွေ့ထားလို့လား၊ မင်းလည်း အဖြစ်မရှိတဲ့သူပဲ၊ ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့”

“ကျွန်တော် ချစ်တတ်တာ သာသေးတယ်လေ၊ မမကမူ ချစ်ကို မချစ်တတ်တာ၊ လေးလေး စိတ်ပူတာ ဟုတ်သား ပဲ မမရာ၊ မမ အရွယ်က အိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပြီပဲ၊ ဘာ လုပ်မှာလဲ၊ only one ပျင်းစရာကြီး”

“ငါကတော့ မပျင်းပေါင်း၊ ယောက်ျားတွေက မိန်းမတွေ ကို သူတို့လိုဘဲ ဖြည့်ပေးဖို့လောက်သာ နေရာထားချင်ကြ တာ၊ ဒါကို လက်ခံတဲ့ မိန်းကလေးတွေကလည်း ရှိနေတာ ကိုး၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို မှီခိုချင်စိတ်နဲ့ ယူတာ တွေ၊ အေးလေ ... ဒါတွေကတော့ သူတို့ right နဲ့ သူတို့ ပဲ ...

ငါကတော့ မိန်းကလေးတွေ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးချင်စိတ် ရှိတာကိုပဲ သဘောကျတယ်၊ ဒါမျိုးကိုပဲ အားပေးတယ်”

“မမကတော့ အဖျိုကြီး ဖြစ်မှာပါပဲ”

“ဖြစ်ပစေဟေ့၊ ဒါ နည်းတဲ့ ကုသိုလ်လား၊ မင်းတို့သာ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုတွေနဲ့ လုံးချာလိုက်နေမှာ၊ အင်း ... ပြောသာ ပြောနေရတာဟယ်၊ ဟဲ့ ... သီဟ၊ မင်းရဲ့

candy လေး သတင်းရော ဘာမှမကြားဘူးလား၊ သွားရင်း လာရင်းနဲ့ရော မတွေ့မိဘူးလား”

ဒီအကြောင်း ရောက်သွားလျှင် သီဟ မျက်ဝန်းတွေ က အရောင်ဖျော့သွားသလို အပြုံးတွေလည်း အားနည်းသွားရတာကို သတိထားမိသဖြင့် ဂုဏ်သည် သီဟရဲ့ကောင်မလေးကို တန်ခိုးရှိ စွာဖြင့် ရှာတောင်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

“မတွေ့ပါဘူး မမရာ၊ ခုလောက်ဆို ယောက်ျားတောင် ရရောပေါ့၊ တော်ပါပြီဗျာ အဲဒီအကြောင်းက ဘာမှ မဟုတ် တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်”

“မင်းကလည်းဟယ် အဲလိုတော့ အလွယ် ခွဲမလျှော့လိုက်နဲ့ လေ၊ သူလည်း အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ နေမှာပေါ့၊ ဒီမယ် သီဟ၊ မင်း စိတ်ရဲ့ power ကို ယုံတယ် မဟုတ်လား”

စိတ်အားပြင်းပြထက်သန်တဲ့ အရာတစ်ခုဟာ အနေ နဲ့အမြန်ပဲကွာမယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ရလာတာပါပဲ၊ မင်းရဲ့ စိတ်မှာလည်း သူနဲ့ ပြန်လည်ဆုံစည်းဖို့ ပြင်းပြထက်သန်တဲ့ စိတ်ရှိရင် ပြန်ကိုဆုံရမှာပါ၊ မင်းက ယောက်ျား မဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ၊ စိတ်လျှော့တဲ့စကားက စပြောနေတယ်၊ ဘယ် လိုလူသားလဲ မင်းကို ငါ အားမရပါဘူး၊ မင်းအတွက် ငါ ရှာပေးရမလား၊ အခု ငါနဲ့ခင်နေတဲ့ ကောင်မလေးဆို မင်း နဲ့လိုက်မှာ၊ ဟုတ်တယ်၊ သူကလည်းမင်းလိုမျိုးပဲ၊ အရမ်း peace ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ငါ မိတ်ဆက်ပေးရမလား”

www.burmeseclassic.com

သီဟက ဂုဏ်စကားကို ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် လက်
ဝါးကာပြရင်း ...

“အား ... တော်ပြီ မမ၊ သင့်ခံ ... သင့်ခံ၊ ဒါပေမဲ့ ရတယ်၊
ကျွန်တော် ဟန်နီလေးကိုပဲ ဘုရားမှာ ဆုတောင်းပြီး မျှော်
တော့မယ်၊ နေပါစေတော့”

ကြည့်စမ်း ဂုဏ်ကများ သူ့ကို ဇွတ်ပေးစားမှာ ကျ
နေတာပဲ။ သီဟ ဖြစ်ပျက်နေပုံက အမြင်ကတ်ဖို့ပင် ကောင်းသည်။
ယောက်ျားတွေကို ဂုဏ် မုန်းတာ အဲဒါတွေပေါ့။ တစ်ဖက်ကဖြင့်
ဘယ်နဲ့နေမှန်းတောင်မသိဘဲ သူတို့က အသားယူပြနေကြသည်။
ဒါကြောင့် ဘယ်ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ် အနည်းနဲ့အများပဲ ကွာသည်။
အတ္တကြီးတာ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်တာတွေတော့ အတူတူပဲ
ဟု ဂုဏ်က မှတ်ချက်ချလေသည်။

ဂုဏ်မျက်နှာ စူပုပ်သွားတာကို သီဟက ရယ်ကျဲ
ကျဲကြည့်ရင်း ...

“မမကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ၊ အချစ်ဆိုတာ အဲလိုလုပ်
ယူလို့ မရဘူး မမရဲ့၊ အချိန်အကြာကြီးတွေပြီး ချစ်ချင်
မှလည်း ချစ်တာ၊ မျက်စိတစ်မှိတ်တွင်းမှာလည်း ချစ်ရင်
ချစ်သွားတာပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဟန်နီဆို စကားလုံးဝမပြော
ဖူးဘူး၊ အကြည့်လေးတွေနဲ့ပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
နက်ရှိုင်းကြတာ ...”

အချစ်က တကယ့်ကိုပဲ အံ့သြဆန်းကြယ်စရာ
ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“အမလေး ... တော်ပါတော့၊ မင်းပဲသိ မင်းပဲ တတ်ပါ
တယ်”

သီဟက ဂုဏ်ရဲ့ အငေါ့တူးစကားကို သဘောကျ
သူလို တဟ်ဟ်ရယ်နေရင်းမှ ...

“ဒါနဲ့ မမ ခုနပြောတာ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့က ဘယ်လို
လုပ် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သွားတာလဲ၊ မမတို့များ ဒီအသက်
အရွယ်တောင် သူငယ်ချင်းသစ် ကောက်ရှာထားတယ်နော်၊
တကယ့်ကို Free Styleပဲ”

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ သူက သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းက
လေးပါကွာ၊ သူ့ကိုလေ ငါ ဘာဖြစ်လို့မှန်း မသိဘူး၊ ငါ
ညီမလေးသာ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဆိုတဲ့စိတ် အမြဲရှိတယ်၊
ငါ့ညီမလေးလိုပဲ နွေးထွေးမိတယ်၊ သူကလည်း အဲလိုပဲခံစား
ရတယ်တဲ့လေ၊ ကံ ... အဲဒါ ထူးဆန်းမနေဘူးလား၊ သူနဲ့
ငါ ရှေ့က ရေစက်တော့ ပါကို ပါရမယ်”

“မမ သံယောဇဉ် တွယ်တယ်ဆိုတော့ ဆန်းတော့ အဆန်း
သားပဲ”

“အင်း ... ငါလည်း အဲဒါကို တွေးနေတာ၊ သူ့မှာ မိဘ
လည်း မရှိတော့ဘူးကွာ၊ သူ့အဖေ မဆုံးခင်က သူ့ကို လူ
တစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့တယ်၊ အရမ်းချမ်းသာ

တဲ့လူပေါ့၊ အဲဒီအသိုင်းဝန်းကလည်း ဒီကလေးမကို နှစ်နှစ်
ကာကာ လိုချင်တာထက် သူ့ကို စိတ်ကြိုက်ပုံသွင်းနိုင်မဲ့
သူတို့သားရဲ့ မျက်နှာတော် အလိုကျ ဖြည့်ဆည်းနိုင်မဲ့
မိန်းကလေး မျိုးမို့ လက်ခံခဲ့တာပဲ၊ ပြောရရင် ဒီကလေးမကို
အိမ်ထဲမှာပဲ ဘဝဆုံးဖို့ သူတို့သားအတွက် လူဖြစ်ပေးဖို့
ပုံရုံပေါ့ကွာ၊ ကောင်မလေးက ဒီကိစ္စပေါ်မှာ တစ်နေ့တခြား
depression ဝင်လာတယ်ကွာ၊ သူ့ဆန္ဒက သူ့ဘာသာ
hand ten ဖြစ်ချင်တာပဲ၊ ဟိုမိသားစုကလည်း ခွင့်မပြုဘူး၊
အထူးသဖြင့် သူ့ခင်ပွန်းလောင်းဟာ အင်မတန် အတ္တကြီး၊
တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်း၊ မောက်မာလွန်းသူတစ်ယောက်လေ”
“နေပါဦး၊ မမနဲ့ အဲဒီ မိန်းကလေးက ဘယ်လို ဆုံဖြစ်ကြ
တာလဲ၊ မမ ပြောပုံအရ သူက အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင်
ထွက်ရရဲ့လား”

ဒီမေးခွန်းကိုကြားလျှင် ဂုဏ်က ခပ်မဲ့မဲပြုံးကာ အင်
မတန်မှ မုန်းစရာကောင်းသော ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် စာတိုက်
ကြီးမှာ စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ပုံက အစပြုကာ ကားချင်းထိမိခဲ့တာ၊
ဂုဏ် လက်တုံ့ပြန်ခဲ့တာ၊ အဲဒီမှာ ခခနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကို
စိကာပတ်ကုံး အစဉ်တကျ ပြောပြလိုက်လေသည်။ ဂုဏ်ရဲ့စကား
အဆုံးမှာ သီဟက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ...

“မမနဲ့မို့ တွေ့ရတတ်တယ်၊ ဒါဖြင့် ထကယ်ပဲ မမက
အဲဒီ ခခကို ကူညီဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလား”

“အင်းပေါ့၊ ဘာလဲ ငါက လျှောက်ပြောတယ် ထင်လို့လား
နင်က”

“ဟာ ... မထင်ပါဘူးဗျာ၊ မမက အပြောကို မခံပါလား၊
မမ ပြောတဲ့ ဟို ... ဘိုးတော်က လွယ်ပါမလားဗျာ၊ သူ့
နာမည်-မိုးမာန် ဟုတ်လား၊ သူ့ကို ကျွန်တော် သိပါတယ်၊
ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီရဲ့ Anniversaryကိုတောင် လာသေး
တယ်မလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ငါ သူ့ကို ပိုမုန်းသွားခဲ့တာပဲ”

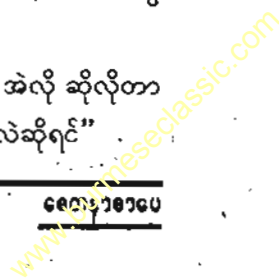
“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး မမရာ၊ တော်ကြာ ပြဿနာတွေ
တက်နေပါဦးမယ်”

“အို ... ဘာဆိုလို့ တက်ရမှာလဲ၊ ခခကဖြင့် ဆယ်ရှစ်နှစ်
ကျော်ပေါ့၊ မင်းကို တစ်နေ့ကျမှ ခခနဲ့ တွေ့ပေးရဦးမယ်”

“လုပ်ပြန်ပြီ နေပါစေဗျာ”

“ဟဲ့ ... ဘာတွေ မရိုးမသား တွေးနေတာပဲ၊ နင်တို့
ယောက်ျားတွေကို အဲဒါတွေ ငါ မုန်းတာပေါ့၊ အပိုင်အရမ်း
တွက်ကြတာပဲ၊ နင်ပဲ ကြိုက်ပါတယ်ဆိုတာတောင် သူက
ကြိုက်ဦးမှာလား၊ ငါ ပြောတာ ရိုးရိုးသားသား မိတ်ဆွေ
ကို ပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အဲလို ဆိုလိုတာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို ... ဘယ်လိုပြောရမလဲဆိုရင်”

“တော် ... တော် ဘာမှ မပြောနဲ့တော့”

လက်ဝါးကာပြကာ ထထွက်သွားရင်း အန်ကယ်ရဲ့ စားပွဲမှာ ရုတည်တည်ဝင်ထိုင်၊ ဖိုင်တွေကောက်လှန်ကာ အလုပ်ထဲ စိတ်ထည့်ထားလိုက်ပြီဖြစ်သော ဂုဏ်ကို သီဟက ဘာဆက်ပြော ရမှန်းမသိဘဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့်ကြည့်ကာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ လေသည်။

ဂုဏ်သစ္စာဆိုသော သူ့ရဲ့ အလုပ်ရှင်ဖြစ်သူသည် အင်မတန်မှ စိတ်မြန် ကိုယ်မြန် ဆတ်ဆတ်ကြဲဖြစ်သဖြင့် သူ့ကိုယ် တိုင်ကို သတိကြီးစွာထားကာ ဆက်ဆံရသော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မသစ္စာ ဆေးမကုတာဘဲ ကောင်းပါမည်။ အကြင်နာ တရားရှိသော်လည်း ထစ်ခနဲဆို သွေးဆူတတ်သော မသစ္စာနှင့် ဘယ်သူနဲ့မှ ဖြစ်လာမည်မထင်။

အဲဒီလိုပဲ သီဟသည် ကြားဖူးနားဝရှိသော မာနကြီး သည့် မိုးမာန်ဆိုသော လူတစ်ယောက်နှင့် စိတ်ထက်လွန်းသော မသစ္စာတို့ရဲ့ ဆန်းကြယ်သော ဆုံးစည်းမှုနှင့် နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်လာမည့် အရာတွေကိုပါ စိတ်ဝင်တစား ရှိခဲ့ရသည်ကိုတော့ ဝန်ခံရလေသည်။

❀ ❀ ❀

အခန်း(၆)

ခ ကွန်ပျူတာတက်နေတာ တစ်လရှိသွားပြီ ဖြစ် သည်။ မသစ္စာရဲ့ မှာကြားချက်အရ အဲဒီ တစ်လအတွင်းမှာ ခက ခိုမာန် မသင်္ကာဖွယ်ရာ ဖြစ်မည့်ဟာမျိုး လုံးဝမလုပ်ခဲ့ချေ။ သစ္စာနှင့် မုန့်ထွက်စားတာမျိုး အပြင်သွားတာမျိုး ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်၊ ခထံ မသစ္စာ လာတာကိုလည်း ကိုမာန် သိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။

မသစ္စာကလည်း ခထံ တစ်ခါတစ်ရံသာ လာတာမို့ ဒရိုင်ဘာကား ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မသိနိုင်ချေ။ ခကတော့ ကြာလေ ကြာလေ ကိုယ့်ဘဝကို တစ်နေ့တခြား စိတ်ကုန်လာလေသာ ဖြစ်သည်။ သူများတကာ ကိုယ့်အရွယ် မိန်းကလေးတွေ လွတ်လွတ် လပ်လပ် သွားလာနေကြတာ တွေ့ရလေ ဒရိုင်ဘာနှင့် သွားပြန်နေ ရသော ကိုယ့်ဘဝကို စိတ်ပျက်လာလေပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ ထူးထူးခြားခြား စိတ်ချမ်းမြေ့ရသည်ဟု ပြောရပါမည်။ ဖေဖေရဲ့ဒရိုင်ဘာ နေမကောင်း၍ ခွင့်တစ်ပတ် လောက် ယူထားရာ အိမ်က ဒရိုင်ဘာသည် ဖေဖေရဲ့ကားကို သွားမောင်းရပါသည်။ အဲဒီအတွက် ခက Taxiနှင့် လာရသည်။ ဖေဖေ ဒရိုင်ဘာ နေမကောင်းပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းရမလို ခ ဘဝကား ခုမှာ လွတ်လပ်လေသည်။ Taxiပေါ်မှနေ၍ ခက မသစ္စာ ထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ... ဂုဏ်သစ္စာ စကားပြောနေပါတယ်”

မသစ္စာရဲ့ အသံလေးက ဖုန်းထဲမှာ ကြည်လင်ပြတ် သားစွာ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

“မသစ္စာ ... ခပါ”

“ဪ ... ခ ပြော၊ သင်တန်းက ဆက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး ခ ကားပေါ်က ပြောနေတာ၊ ဒီနေ့ ခ Taxi နဲ့ လာတာလေ၊ ခရဲ့ ဒရိုင်ဘာက ကိုမာန်တို့ကား မောင်း ပေးနေရလို့”

“ဟုတ်လား ... တော်တာပေါ့၊ ဘယ်နှစ်ပတ်လဲ၊ ဒီကြားထဲ ခ လည်ဖို့ အချိန်ရတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အင်း ... မသေချာရဲ့ပါဘူး၊ တော်ကြာ ကိုမာန်က check လုပ်မှဖြင့် ခ သေနေမှာ”

“ကွတ် ... ဘာလို့ သေမှာလဲ၊ ခကလည်းကွာ နေရာတကာ ကြောက်မနေနဲ့၊ ကိုယ်မှန်ရင် againstလုပ်ရဲမှာပေါ့၊ ခပဲ လွတ်လပ်ချင်တယ် ...”

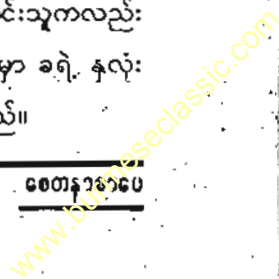
ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်ချင်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် မသစ္စာရယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ဂျပတော့လည်း ခ အားငယ်တယ်”

“ဘာအားငယ်စရာ ရှိလဲကွာ၊ လူတိုင်းမှာ အစွမ်းအစ ရှိပြီး သားပဲ၊ ဒါကို ထုတ်သုံးတတ်ဖို့ပဲ လိုတာပါ”

“အင်း ...”

ခက လေးတွဲတွဲနှင့် သက်ပြင်းအချ ကားကလည်း အပိုင်အမိမှာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ခရဲ့ မျက်လုံးတွေက ဖုန်းပြော ငင်းမှနေ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ရောက်လာသော တစ်ဖက်ကားပေါ် တို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ တစ်ဖက်က ကားမောင်းသူကလည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ခဘက်သို့ လှည့်အကြည့်ခိုက်မှာ ခရဲ့ နှလုံး တစ်ခုလုံး တုန်ယင်လှုပ်ခတ်သွားခဲ့ရလေသည်။

ခ ဘယ်လိုမှ မေ့နိုင်စရာအကြောင်းမရှိသော မျက်နှာ
တစ်ခု။ အထူးသဖြင့် ခကို အတွေးညတွေ၊ ညဉ့်နက်သည့်အထိ
အိပ်မပျော်နိုင်စွာသော ညတွေ ပေးခဲ့သော မျက်ဝန်းတစ်စုံကို
အသေအချာကို မှတ်မိသည်။ သူပါလား။ မျက်ဝန်းကတစ်ဆင့်
ခတို့တစ်တွေ စကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့ကြဖူးသော သူဟာ
ခရဲ့ ရင်တွင်းက တစ်စုံတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

ခတို့ အိမ်ရှေ့ကို ညနေတိုင်းလိုလို ရောက်လာတတ်
သော၊ တနင်္ဂနွေ မနက်ခင်းတွေမှာ ခ ဈေးသွားရာ အသွားအပြန်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က စောင့်ကြည့်တတ်သော သူဟာ ခရဲ့ရင်ထဲ
မှာ နေရာယူပြီး ဖေဖေလည်း ရောဂါစဖြစ် သူလည်း ပျောက်ခြင်း
မလှ ပျောက်သွားခဲ့ရတာ။

အဲဒီကစပြီး ခရဲ့ ချစ်အိပ်မက်လေးဟာလည်း
မျောလွင့်ပျက်စီးသွားခဲ့ရတာ မဟုတ်လားလေ။ ခုတော့ ကမ္ဘာကြီး
က ကျဉ်းကျဉ်းလေးဆိုသလို သူနှင့်ခဟာ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်
ဆုံတွေ့ခွင့် ရခဲ့ပြီ။

သူဟာလည်း ခ မျက်နှာကို တအံ့တဩ ငေး
ကြည့်နေသလို ခကလည်း ဘာစကားမှ ဆက်မပြောနိုင်အောင်
ဖုန်းကို နားမှာကပ်လျက် အကြောင်သား ငေးနေမိကြသည့်
တစ်လောကလုံးကို မေ့လျက်သားပင်။

ရုတ်တရက် သူက စတင် သတိဝင်လာ၍ ခကို
ဝမ်းသာအားရ ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြလျက် ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ ...

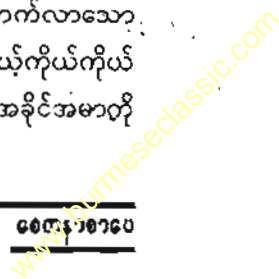
“ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းနံပါတ် ပေးပါလား။”

ခကလည်း အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့်ပင်
ခေါင်းညိတ်ကာ နံပါတ်ပြောဖို့ ပြင်မှပင် အတော်မုန်းစရာကောင်း
သော ကိုယ့်အသိဉာဏ်ကို ပိတ်ထုပ်ပစ်ချင်ရလေသည်။ မကိုင်ချင်
လှစွာ ကိုင်ထားရသော ခရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ခ လုံးဝ စဉ်းစားကို
မရချေ။

ကျွတ် ... သေတော့မှာပဲ။ သည်ကြားထဲမှာ ခရဲ့
ကားသံ ပြတ်တောက်သွားသဖြင့် မသစ္စာက လှမ်းခေါ်၊ ကားတွေ
တလည်း ပွိုင့်လွတ်လာပြီမို့ အပြိုင်းအရိုင်း ထွက်ကုန်ကြသဖြင့်
ခဟာ သူ့ကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးဖို့ ဘယ်လိုမှ အခွင့်မသာတော့ပါ။

သူ့ကားက တည့်တည့်သွားပြီး ခ စီးလာသောကား
က ကျွတ်မှာမို့ တစ်လမ်းစီ ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဟာခနဲမြည်သော
ခင်တွင်းမှ မချီတင်ကဲမှုနှင့်အတူ သူ့ကားလေး ပျောက်ကွယ်သွား
သည်အထိ ခသည် နှမြောတသ ဝမ်းနည်းစွာ ငေးကြည့်မိလေသည်။

ခတို့ရဲ့အဖြစ်က အဲလောက်တောင်ပဲ ခက်ခဲနေရ
အလားကွယ်။ ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိဘဲ လှိုက်တက်လာသော
မျက်ရည်စတွေကို ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်ရင်း ခက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
သည်း အံ့ဩမိသည်။ ခရဲ့နလုံးသားမှာ သူဟာ အခိုင်အမာကို
မေ့ခဲ့တာပါလား။

“ဟယ်လို ... ဟယ်လို ... ခခ ... ခခ ဖုံးကိုင်ထားလား”

မသစ္စာရဲ့ အသံကြားတော့မှ ခ စိတ်နှင့်ကိုယ် ဖြစ်ကပ်လာပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ခရဲ့စိတ်တွေဟာ လေမှာမျောနေသေးတိမ်တွေလို ဝေဝေဝါးဝါးနှင့်ပင်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုင်ထားပါတယ်”

“အမလေး ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ တို့က ကားများတစ်ခု ဖြစ်တာလားလို့ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဟို ... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ခရဲ့ အသိတစ်ယောက်ထံ လှမ်းတွေ့လိုက်လို့”

“ဪ ... သိပါဘူး၊ ခ တို့ကို ဘာပြောစရာရှိလဲ ဖြစ်လေ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ခ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်လိုက်တာပဲ၊ မသစ္စာကို ခ မုန့်ကျွေးချင်လို့ ပြီးတော့လေ ခ အဝတ်အစား နည်းနည်းပါးပါးလည်း ဝယ်ချင်လို့ အဲဒါ အားမလားလို့ပဲ”

“အင်း ... ခုတော့ မအားဘူး ခရယ်၊ မနက်ဖြန်အထိ အားတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ ရလား”

“ရပါတယ်၊ ဒါဆို မနက်ဖြန် ဘယ်မှာဆုံမလဲ”

“ခက သင်တန်းကိုပဲ သွားလိုက်လေ၊ တို့ လာကြိုမခင် တစ်ရက်တလေ ဖျက်လို့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရပါတယ် အခု အသစ်ထပ်မသင်ပါဘူး၊ ပရိုက်တစ်လ နေတဲ့ အနေအထားပါ၊ ရတယ် မသစ္စာ”

“အေးလေ ... ဒါဆို မနက်ဖြန်ကျမှ တို့လာခေါ်မယ်နော်၊ ကိုးနာရီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အင်း ... အဲဒီကျမှ မုန့်စားပြီးတော့မှ ပလာဇာတွေ၊ ရှာပင်မော်လ်တွေ ပတ်ကျတာပေါ့၊ ခ သွားချင်တာသာပြော အားလုံးကို လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မသစ္စာရယ်”

“မလိုပါဘူးကွယ်၊ ကဲ ... ဒါပဲနော်၊ ဆီးယူ ဘိုင့်ဘိုင့်”

မသစ္စာက ရွှင်ပျစွာ နှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းချသွားပါသည်။ ခကတော့ ဖုန်းကိုကိုင်ကာ ငေးကြောင်ကျန်နေရစ်ခဲ့တုန်းပင်။ ခရဲ့ရင်ထဲမှာ အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့သွားခဲ့သူ တစ်ဦးကသာ ခိုးမိုးနှောင်ဖွဲ့လျက် ရှိသည်။

ဘာကြောင့်များ ခတို့တစ်တွေ လွဲနေခဲ့ရတာလဲ၊ အချစ်စစ်တွေဟာ မဖြောင့်ဖြူးဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲလား၊ ခတို့ အကဲတစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံဦးမှာလား၊ သူ ခတို့ အိမ်ဘက် သွားရှာသေးလား၊ အစရှိသော မေးခွန်းတွေကို ကိုယ့်ဘာသာ အဖြေထုတ်ရင်း ခဘာ သင်တန်းရောက်တာတောင် မေ့ပြီး မဆင်းမိတဲ့အထိ Taxi သမားပြောမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကို ပြီးရတဲ့အထိ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက် နဲ့ ပတ်သက်လာလျှင် ရူးရူးမှူးမှူး သည်းခံရပါသည်။

၀။ ၀။ ၀။

သည်နေ့ တစ်နေ့လုံး သူ့စိတ်တွေဟာ ဗလောင်ချ လျက် တစ်ခုခုကို နှစ်နှစ်နာနာ လုပ်ပစ်ချင်စိတ်လည်း အကြီး အကျယ် ပေါ်ပေါက်ရလေသည်။ ဥပမာ နံရံကို လက်သီးဖြင့် ထိုးပစ်ချင်တာမျိုး၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ရိုက်ခွဲပစ်ချင်တာမျိုး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒါတွေက မကောင်းမှန်းလည်း ကိုယ့်ဘာသာ သိနေပြန်သော အခါ တစ်ခုမှ မလုပ်ဖြစ်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဟိုမိန်းမကိုသာ နုပ်နပ် ဖြစ်သွားအောင် စဉ်းပစ်ချင်တာ ဖြစ်သည်။

သူနှင့် အဲဒီမိန်းမ ကြားက အာယာတ၊ တရားသည် ဘယ်တော့များမှ ပြီးဆုံးသွားမှာ ပါလိမ့်။ စပြီးတွေ့ကြပါပြီ ဆို တာတည်းက အဆင်မပြေခဲ့သော အပြန်အလှန် ပုတ်ခတ်မှုတွေ၊ အကျော့မှုတွေနှင့် စတင်ခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းဟာ ဒီထက်လည်း ချောမော ပြေပြစ်လာဖို့ မရှိဘူး ဆိုတာ ထင်တော့ ထင်မိသား ဖြစ်သည်။

သူမနှင့် တွေ့ကြုံရသမျှ အခါတွေမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ပြေပြစ်တယ်ဆိုတာ မရှိခဲ့။ စူးရှတောက်ပြောင်နေသည့် ထိမထင် မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကို အမြဲတစေ စိန်ခေါ်နေသည်။ တစ်စက်မှ ကြောက်ရွံ့ဟန်မရှိသော မျက်ဝန်းတွေကို မှန်းတီးသည့်ကြားထဲမှ ကာကြောင့် စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေပြန်သေးလဲဟု သူ့ဘာသာ စမ်းစစ်မိလျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မှန်းချင်သည်။

တကယ်ဆို ဒီမိန်းမဟာ ဘာများ နှစ်သက်ချင်ဖွယ်ရာ အကောင်းနေလို့လဲ။ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှုက တစ်စက်လေးမှမရှိ၊ သည်းခံ နှင်းလွှတ်မှုဆိုတာ နတ္တိဝေး၊ ခမ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်ရမ်းရမ်း နေတတ် သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ အသက်ချင်း အလောင်းအထပ်လုပ် တာ ကားချင်းပြိုင်တိုက်ဖို့လည်း ဝန်မလေးတတ်၊ အထူးသဖြင့် အိမ်ကိုလှပကာ ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသော မျက်စန်းတွေဟာ သူ့ဘာသာကို ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိသလို မဟုတ်မခံချင်စိတ်တွေလည်း အပြည့်အဝ ဆိုတာ သူ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရိပ်စားမိလာရသည်။

အသက်အရွယ်ဟာ သူနှင့် မတိုင်းမယိုင်းတော့ဘူး မည်။ သူ့ထက် ငယ်ရင်လည်း တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက်ပင်။ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုမှာတောင် အရေးရာပါစွာ နေရာယူထားနိုင် သော ဒီမိန်းမဟာ နယ်နှယ်ရရ အရည်အချင်းတော့ မဟုတ် ချေ။

ဒါနှင့်များတောင် တစ်စက်လေးမှ လူကြီးဆန် တည် ငြိမ်ရင့်ကျက်မှု မရှိဘဲ သူမ ကြည့်ရတာ မျောချင်ရာ မျောနေသော တိမ်တစ်စလို့ပင်။ ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထား၊ အတည်တကျ မရှိဘဲ လူသားဆန်သည့် မိန်းမတစ်ဦးကို ကြည့်မရသည့် ကြားထဲမှ သူ စိတ်ဝင်စားမိနေလေပြီ။

သူမက အတော်ထူးဆန်းသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို ရဲရဲတောက် စိန်ခေါ်သွားသော စကားများကို တစ်ဖက်က စိတ်ဝင် စားရသလို တစ်ဖက်ကလည်း တကယ့်ကို မခံမရပ်နိုင်ချေ။ အမြဲ တမ်း ဦးစားပေးခံဘဝမှာ နေလာခဲ့ရသော သူ့လို လူတစ်ယောက် အတွက်ကတော့ သူမက တကယ့်ကိုပင် ထူးဆန်းလေသည်။ အားလုံးဟာ သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒကို ခေါင်းညိတ်လိုက်လျော့ခဲ့ ချိသာခဲ့သမျှ သူမရဲ့ ရဲရဲတောက် တုံ့ပြန်မှုတွေဟာ အစပိုင်းမှာတော့ သူ့ကို ဒေါသသွေး ဆူဝေစေသော်လည်း နောက်ပိုင်းမှာ သူမရဲ့ အပြုအမူတွေကို သူ အံ့ဩစိတ်လည်း တစ်ဖက်ပိုလာရတာကို ဝန်ခံပါသည်။

သည်နေ့လည်း သူ့ကို ကလိသွားသော သူမရဲ့ခပ် ရီရီ မျက်ဝန်းတွေကို ဒေါသထွက်ရသည့်ကြားမှ ဘာကြောင့် မျက်လုံးထဲ ပြန်ပြန်မြင်ယောင်မိလည်း ဆိုတာ သူ့ဘာသာကို ဝေခွဲမရခဲ့ချေပြီပဲလေ။ ဘယ်လို ခံယူချက်တွေနဲ့ ရပ်တည်နေသော မိန်းမသားပါလဲ။

ရုပ်ရည် အနေအထား၊ ကြွယ်ဝမှု အနေအထား ထက်မြက်ရဲရင့်မှု အပြည့်ရှိသော ထိုမိန်းမဟာ သူ့လို မာနကြီး လွန်းသော သူ့လည်းမဟုတ်။ ဖော်ရွေပျူငှာလွန်းသော သူတစ် ယောက်လည်း မဟုတ်ပါဘဲ အတော့်ကို ထောင့်မှန်ကျသော မိန်းမတစ်ယောက် ဟုသာ သူ မှတ်ချက်ချရပါသည်။ သည်လို ခပ်မိုက်မိုက် မိန်းမတစ်ဦးနှင့် ဆုံစည်းရလိမ့်မည်ဟု သူ ဘယ်တုန်း တမှ မတွေးခဲ့စဖူး။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

အတွေးထဲ မျောနေတုန်းမှာပဲ တံခါးခေါက်သံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ခခ နွားနို့လာပို့တာပဲ ဖြစ်မည်။ သူက ဝင်လာခဲ့ဖို့ အသံပြုရင်း အင်တာနက် ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ သူ့ဆီ ဝင်နေသော e.mailတွေကို checkလုပ်နေချိန်မှာပဲ ခခက နွားနို့ ဝန်းကန်ဖြင့် ဝင်လာသည်။ နို့ခွက်ကို ချစဉ်မှာပဲ သူက စကား စတင်လိုက်သည်။

“class မှာရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါတယ်”

“အတော်ရော ရနေပြီလား”

“ဟုတ် ... သင်နေသလောက်တော့ ရပါတယ်”

“ရုံးမှာ စက်တစ်လုံး ရှိတယ်၊ အဲဒါ မနက်ဖြန် ယူလာပေးမယ်၊ ခရဲ့ အခန်းထဲမှာထားပြီး သုံးပေါ့၊ ကွန်ပျူတာဆိုတာက အမြဲထိတွေ့နေမှပဲလေ၊ အဲဒါမှလဲ ဆော့ဖ်ဖြစ်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမာန်”

“မလိုပါဘူး ပညာလိုလားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒါမျိုးက ကူညီပေးသင့်ပါတယ်၊ ခခကို တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်”

ခခက သူ့ကို မျှတ်ခနဲ မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ ခခရဲ့ မျက်ဝန်းတွေဟာ အရင်ကထက်စာလျှင်တော့ ပိုမို အရောင်တောက် သက်ဝင်လာသလို ရှိလေသည်။ အရင်က သေချာဂရုမထားမိခဲ့သော်လည်း ခခဟာ အမြဲတစေ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက် နှုတ်ဆိတ်စကားနည်းခဲ့သော သူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။

အခုတော့ မျက်ဝန်းတွေဟာ အင်း ... ဟိုမိန်းမလောက် ရဲရဲတောက် မနေသော်ငြား တစ်မျိုးလေးတော့ အရောင်လက်နေသလားလို့ သူ ထင်မိသည်။

“အားလုံး အခြေတကျနဲ့ sell ပြစ်နေတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို မပြောင်းလဲချင်ပါနဲ့၊ ခခ ပေါ်မှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့

ဘယ်လောက် ကောင်းတယ် ဆိုတာ ခခလည်း သိမှာပါ။ ဒါကြောင့် မေမေတို့ စိတ်အနှောင့်ယှက် ဖြစ်ရမှာမို့ ခ မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

“ကိုမာန် ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ”

“ကိုယ် ဘာကို ဆိုလိုချင်လဲဆိုတာ ခခ သိမှာပါ။ တစ်နေ့ ကျရင် ကိုယ်နဲ့ ခခဟာ လက်ထပ်ကြရမဲ့သူတွေ၊ လက်ထပ်ပြီးသွားရင် ခဟာ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ္တရားတွေ ကျပ္ပန်ရတော့မယ်၊ ခလည်း အစက ဒီအခြေအနေကို သဘောတူ လက်ခံခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ခချိန်မှ ခရဲ့စိတ်က တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားရင် တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ ပယောဂမကင်းဘူးလို့ ကိုယ် ယူဆတယ် ...

အဲလို မဖြစ်သင့်ဘူး ခခ၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချပြီးသွားရင် အမျိုးမျိုး တွေဝေယိမ်းယိုင် ပြောင်းလဲတာဟာ မကောင်းဘူး၊ ပြီးတော့ ခလို ငယ်ရွယ်နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်တို့ အရိပ်အောက်မှာပဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိသင့်ပါတယ်၊ လုံခြုံပါတယ်”

“အခု ခက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ ကိုမာန်”

“ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာတော့ ခကိုယ်ခ အသိဆုံးပဲ နေမှာပေါ့၊ ဟိုမိန်းမနဲ့ တွေ့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ခ ပြောင်းလဲလာတယ်လေ”

“ဟုတ်တယ် ပြောင်းလဲလာတယ်လို့ ပြောရင်လည်း ခြေငြင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခြေငြင်းလဲလာတာဟာ ကိုမာန်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို စော်ကားခဲ့တာမျိုးတော့ မပါပါဘူး၊ လစ်ဟာနေတဲ့ ခဘဝရဲ့ ကွက်လပ်တွေကို ခဘာသာပဲဖြည့်ဖို့ ကြိုးစားချင်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီစိတ်တစ်ခုပါပဲ ကိုမာန်”

သူက ခစကားကို အနည်းငယ် နားဆန်းသွားလေ၏။ ခုတလော အဆန်းတွေနှင့်ပဲ ကြုံတွေ့နေရပါလား။ လစ်ဟာနေတဲ့ ကွက်လပ်တဲ့။ သူ့တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့ဖူးချေ။ အများတကာ ငေးမောအားကျလောက်အောင် ကြွယ်ဝချမ်းသာသည့် အသိုင်းအဝန်းက တစ်ဦးတည်းသော သားတစ်ယောက်နှင့် လက်ဆက်နှင့်ရမည့် ခရဲ့ဘဝမှာ ကွက်လပ်ဆိုတာ ရှိသည်တဲ့။ သူ သိချင်စိတ် အတော်ပြင်းပြသွားခဲ့သည်။

“ကွက်လပ် ဟုတ်လား၊ ခရဲ့ဘဝမှာ ဘာကွက်လပ်ရှိသလဲ၊ ခ စားချင်တာ မစားရဘူးလား၊ ဝတ်ချင်တာ မဝတ်ရဘူးလား၊ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်တွေပဲ ဖိလုပ်နေရလား၊ ဘာတွေ လိုအပ်နေလဲ ခခ”

“ဪ ... ကိုမာန်က ခကို ရွှေဘုံပေါ်မှာ နေရတာနဲ့ပဲ ကွက်လပ်မရှိတော့ဘူး ထင်နေတာကိုး၊ ခ ဘဝမှာ ပြောမယ်ဆို ကွက်လပ်တွေချည်းပဲ ကိုမာန်၊ မိဘနဲ့ နေခွင့်မရဘူး၊ ခဘာသာ ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး၊ ခရဲ့ဘဝကို ခမကျေနပ်ဘူး၊ မပျော်ပိုက်ဘူး”

သူ ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ခခကိုသာ တစ်ခဏ ကြည့်မိနေလေသည်။ ခခမှာ ဒီလိုအတွေးတွေ၊ ခံယူချက်တွေ ရှိလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တုန်းကမှ တွေးမထင်ခဲ့ချေ။ လူတကာ တပ်မက်ရသော ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေကြားမှာ ဤမိန်းကလေးဟာ မကျေနပ်၊ မပျော်ပိုက်ပါတဲ့၊ ဒါဆို ဟိုမိန်းမရဲ့ စကားတွေကို ခခ တကယ်ကိုပဲ ယုံကြည်လက်ခံသွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမ စိန်ခေါ်သွားခဲ့သလိုပဲ ခခသည် ထကယ့်ကို ထက်မြက်တတ်သိသည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လာခဲ့ပြီပေါ့။

သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ မိန်းမတွေကို ဘယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးခဲ့ဖူးချေ။ ထက်မြက်ရဲရင့်သည့် မိန်းမတွေကိုလည်း သဘောမကျခဲ့။ သဘောကျစရာ ရယ်လို့လည်း မမြင်မိချေ။

မိန်းမတွေသည် နည်းနည်းလောက် သိမြင်တတ်တော့တာနှင့် ဆရာလုပ်ချင်သည့်စိတ်က ခပ်များများ ပိုရှိသည်။ နေရာတကာမှာ ယောက်ျားတွေနှင့် ခြေရာတိုင်းလျှက် ရှေ့ကိုသိပ်ထွက်ချင်တတ်ကြသည်။

မိန်းမတစ်ယောက် ထက်မြက်လာလေ အလုပ်ပိုရှုပ်လေဟု သူက ယူဆသည်။ သူများတွေရဲ့ စိတ်သဘောထားကို ထော့ သူ့ မသိ၊ သူ့ရဲ့ သဘောထားဟောတော့ သူနှင့် ခြေရာချင်းတိုင်းမည့် မိန်းမမျိုးကို မလိုချင်ပေ။

ခခကို အဓိက နှစ်သက်သဘောကျ လက်ခံခဲ့ခြင်းမှာ ကိုယ့်ရဲ့ စကားတည်မည်၊ အောင်မည်ဟု ထင်ခဲ့သောကြောင့်ဖြစ် ပါသည်။ နောက်တစ်ခုကတော့ ယောက်ျားတို့၏ အတ္တဟုပဲဆိုဆို သူ့ကို ပြုစုကြင်နာယုယမှု အပြည့်ပေးနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့သော ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။

သူနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်မည့် မိန်းမမျိုး၊ ဆတ်ဆတ်ကြံ သည့်မိန်းမမျိုး လုံးဝမလိုချင်ခဲ့။ ဥပမာ ဂုဏ်သစ္စာ ဆိုတဲ့ မိန်းမ မျိုးလိုပေါ့။ အရာရာကို ထိုးထွင်းသိနေသော မျက်ဝန်းတွေ တုတ်ထိုးအိုးပေါက် ပြောတတ်သည့် စကားတွေနှင့်ကို သူ့ရဲ့ မနှစ်သက်မှုက ကမ်းကုန်နေလေပြီ။ ဂုဏ်သစ္စာသည် ကိုယ်တင် မက သူများကိုပါ ဆွဲဆောင် စည်းရုံးနိုင်သည့် နေရာမှာတော့ ပထမတန်းစားပင်။

သူမအကြောင်း စဉ်းစားမိလျှင် သူမရဲ့ မထိမဲ့မြင် အပြုံး၊ သရော်မော်ကား မျက်နှာကို ပြေးမြင်လာလျက် အဲဒါကို ကိုးကွယ်နေသော နှစ်ဆယ့်တစ်ရာစု ဒေဝဒတ်မ ခခကိုပါ မနှစ် မြို့ ဖြစ်လာရလေသည်။ ဘာထူးလဲ ခခကလည်း သုံးလေးခါ ဆုံဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အပြောမှာ ဒီလောက်ပဲ ညွတ်ကျ သွားရောလား။

“တော်ပြီ ခခ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ခခဟာ တကယ့်ကိုပဲ ဂုဏ်သစ္စာရဲ့ မှိုင်းမိနေပြီကိုး၊ သူနဲ့ ခခကြားမှာ ဘာမှ

ပတ်သက်ဆက်ဆံစရာ မလိုဘူးလို့ တို့ယံ ပြောထားတယ် နော်၊ ပြီးတော့ ခခ စိတ်ထင်တိုင်း လျှောက်လုပ်မှာတွေ ကိုလည်း ကိုယ် ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး၊ ခခ ဖေဖေ မဆုံးခင်က ဘာတွေ မှာသွားလဲ၊ ခခ အမှတ်မိဆုံး နေမှာပါ၊ ဒါတွေ ကို နားလည်ရင် အေးအေးဆေးဆေး နေဖို့ စိတ်ကူးပါ ခခ”

“ကိုမာန် ... ခခမှာလည်း ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့်ဆိုတာ ရှိတယ်နော်၊ ဖေဖေက ခခကို စိတ်ချမ်းသာမယ် ထင်လို့ လုပ်ပေးခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်မှာ ခရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ဘယ်လောက် ကျိုးပဲ့ပျက်စီးနေတယ် ဆိုတာလည်း ကိုမာန် သိသားပဲ၊ အဲဒီကစပြီး ခ မပျော်တော့တာ၊ ခ ဘာဝဟာ ရှင်လျက်နဲ့ သေသလို ခံစားသွားခဲ့ရတာ ...

အခုမှ ခ ဘဝရဲ့ အလင်းရောင်ကို ရေးတေးတေး မြင်ယုံပဲ ရှိသေးတာ၊ ပြီးတော့ မသစ္စာဟာ ခရဲ့ မိတ်ဆွေ ကောင်းတစ်ဦးပါ၊ သူနဲ့ အပတ်အသတ် မလုပ်ဖို့ မပြော ပါနဲ့ ကိုမာန်၊ ခ သိက္ခာ၊ သူ့သိက္ခာ ထည့်နားလည်ပေး ပါ”

ကြည့်စမ်း ခခရဲ့ စကားတွေက တိကျပြတ်သား နေလိုက်တာ။ သူ့ကိုတောင် ပြန်သတိပေးတဲ့အထိ။ ဒါဟာ ဟို မိန်းမရဲ့ မှိုင်းကလွဲလို့ ဘယ်မှိုင်းမှ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ဂုဏ်သစ္စာဆိုသော

မိန်းမသည် အင်မတန်ကို ကြောက်စရာကောင်းသည်။ နနယ်သော
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို သိမ်းကျုံးပြောင်းလဲနိုင်
စွမ်း ရှိသည်။

ဒါဟာ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်။ သူ့ကို မကျေနပ်
စိတ်အင်ပြင် သူနှင့် လက်ထပ်မည့် မိန်းကလေးကိုပါ သက်သက်
သွေးဆောင်လျက် သူ့ကို ကြီးစွာသော စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်အောင် လုပ်တာဟု သူကတော့ ယူဆလေသည်။ သူမထ
သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး စိန်ခေါ်သွားခဲ့တာပဲ။ အများကြီး
ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ခခ သူ့ကို ဆရာတင် ကိုးကွယ်မနေနဲ့၊ မင်း သူ့အကြောင်း
ဘယ်လောက်ထိလို့လဲ၊ မင်းနဲ့ မဆိုင်ကတည်းက သူနဲ့
ငါ ဆုံခဲ့ပြီးသား၊ ပြဿနာ တက်ခဲ့ပြီးသား။ မင်းကို ခင်
ချင်လွန်လို့များ ခင်နေတယ် ထင်မနေနဲ့၊ ငါ့ကို သက်သက်
စိတ်အနှောင့်ယှက်ဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ ...

ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက် ရမ်းကားတယ်ဆိုတာ မင်း
လည်းမျှော်မြင်ပဲ။ အသက်သာ ကြီးသွားတယ်၊ ရင့်ကျက်မှု
လည်း မရှိ၊ ယဉ်ကျေးမှုလည်း မရှိဘူး။ အဲဒီလို လူမျိုးထ
မင်းကို guide line ပေးရင် မင်းလည်း ရင့်ကျက်မှုမရှိ
ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးပဲ ဖြစ်သွားမယ်၊ နားလည်
လား။”

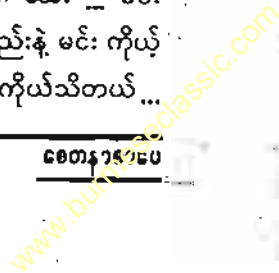
ခခကို သူ ဘယ်လို နားဝင်အောင် ပြောရမလဲ
ထိချေ။ သူ့စကားတွေကို ခခက အသိအမှတ်ပြုပုံကိုမရ။
အရင်က သူ့မျက်နှာအတိုင်း နေခဲ့ရသော၊ ဒါမှမဟုတ် အမြဲတစေ
ပြောင်းလဲသည့် ခံစားချက်သေ ရုပ်သွင်းတစ်မျိုးနှင့် မိန်းကလေး
မျက်နှာမှာ ခုတော့ ခံစားမှုပုံရိပ်တွေ အမျိုးမျိုး ဖြတ်ပြေးနေ
လာသည်။

“ခခ ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး ကိုမာန်၊ ကိုမာန်တို့ ဖြစ်ခဲ့
တဲ့ ပြဿနာက ခခနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို
မသစ္စာက ပြောလည်း မပြောပြပါဘူး ...

ကိုမာန်လို့လည်း ရောထွေးမပစ်ပါဘူး၊ သူ့ ခကို
ခင်တာ သပ်သပ်ပါ၊ တကယ်ဆို ကိုမာန်နဲ့ အဆင်မပြေဘဲ
နဲ့တောင် ခကို ခင်မင်ကြည်ဖြူတဲ့ မသစ္စာရဲ့ စိတ်ရင်းကို
ကိုမာန် နားလည်သင့်တယ် ...

ကိုမာန်တို့ကို ခ ပြောလည်စေချင်လို့ပါ။”

“တော်တော့ ခခ ... တော်တော့၊ ဆက်မပြောတာဘဲ
ကောင်းလိမ့်မယ်၊ မင်းကို ငါက ဆုံးမနေတာပါ၊ ဒါတောင်
မင်းက ငါ့ကို ပြန်ပြီး နားချမနေပါနဲ့၊ ဘယ်လိုမှလဲ ဖြစ်
မလာနိုင်ပါဘူး၊ ဂုဏ်သစ္စာလို မိန်းမမျိုးဟာ ငါ့ရဲ့ မိတ်
ဆွေကောင်း ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မလာနိုင်ဘူး၊ အေး ... မင်း
လည်း သတိထားနေပေတော့၊ တပြည်းပြည်းနဲ့ မင်း ကိုယ့်
ကို against လုပ်ဖို့ စဉ်းစားလာပြီဆိုတာ ကိုယ်သိတယ် ...

ဒီလိုတွေသာ မငြိမ်းဖွယ် ဖြစ်နေရင် မင်းနဲ့ ကိုယ်
အပြန်ဆုံး လက်ထပ်ရလိမ့်မယ် ခခ”

နောက်ဆုံးစကားကို သူ ဘာကြောင့် ပြောထွက်သွား
လဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် မသိလိုက်ပါ။ ခခကို ချစ်လွန်း
လို့ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာထက် သူ မုန်းနေသော မိန်းမတစ်ယောက်
ရဲ့ ပြောစကား ဟုတ်သွားမှာကို ပိုစိုးရိမ်တာလား။ ခခအတွက်
စေတနာလေးပဲ ပါသလား။ သူ့ဘာသာပင် မရေရာချေ။

ခခက သူ့စကားကို ခပ်စိမ်းစိမ်းတစ်ချက် စူးစိုက်
ငေးကြည့်ကာ ဘာမှမပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့လေသည်။ သူ့ထ
လည်း စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ချက်ပေါင်းများစွာဖြင့် ကျန်နေရစ်
ခဲ့သည်။

ခခကိုလည်း သူ မကျေနပ်။ အထူးသဖြင့် ဂုဏ်သစ္စာ
ဆိုသော မိန်းမကိုတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မကျေနပ်ဆုံးစာရင်းထဲက
ထည့်ရမှာ ဖြစ်သည်။ သည်မိန်းမနှင့် ကြိုကြိုဖန်ဖန် ဆုံစည်းပြီး
သည့် နောက်ပိုင်းမှာ သူ့အလိုမကျမှုတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု
စတင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

အ အ အ

မသစ္စာနှင့် ချိန်းထားသည့်အချိန်မှာ ခခ ရောက်သွား
သော မသစ္စာကတောင် ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေလေသည်။ ခခ
အပေါ်က ဆင်းလာလာချင်းမှာပဲ လက်လှမ်းပြသည်။ ခပ်လှမ်း
ဆုမ်းက မြင်ရုံနှင့်ကို မသစ္စာဟာ ချောမောကျက်သရေရှိကာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ချမှု အပြည့်ရှိသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်
ဆွဲ ထင်ဟပ်နေလေသည်။

“မသစ္စာက စောရောက်နေတာလား၊ ခ နောက်မကျပါ
ဘူးနော်”

www.burmeseclassic.com

“မကျပါဘူး၊ တို့က ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် စောထွက်လာတာ၊ ခု လာရင် တန်းမြင်ရအောင် ဆိုပြီးတော့လေ”

“မသစ္စာ အားရော အားရဲ့လာဟင်၊ ခု အားနာလိုက်တာ”

“မနာပါနဲ့ ဒီနေ့ တို့ OFFလေ၊ ခု ကြိုက်တဲ့နေရာသွား၊ ကဲ ... တက်”

ခက မသစ္စာရဲ့ တောက်ပြောင် သားနားလှသော လင်ခရဆာကားကြီးကို ငေးမောကြည့်ရှုကာ မသစ္စာတို့ရဲ့ ကြွယ်ဝပြည့်စုံမှုဟာလည်း ကိုမာန်တို့ထက် မသာဓကတောင် လျော့မည်မထင်ဟု စဉ်းစားမိလေသည်။

ဒါနှင့်များတောင် မသစ္စာမှာ မာန် မာန် တစ်စက်မှ ရှိပုံမရ။ ခ ဝင်ထိုင်ပြီးလျှင် မသစ္စာက ကားကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။ အေးစိမ်းမွှေးပျံ့သောကားထဲမှာ သီချင်းသံက ခပ်တိုးတိုးပျံ့လွင့်ကာနေသည်။

“မသစ္စာ ကားလဲထားတာလား”

“ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါ လေးလေးကားလေ၊ ဒီနေ့ ဆန်းဒေး ဆိုတော့ ရုံးပိတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် လေလေးကားကို ဆွဲလာတာ၊ တို့ကား ရှိပါတယ်”

“မသစ္စာရဲ့ ကားလေးကလည်း ချစ်စရာလေးနော်၊ အဲဒီကားလား ကိုမာန်နဲ့ တိုက်မိတာ”

“အင်း ... ကဲ ... ခခု ဘယ်သွားမလဲ၊ ဘာစားမလဲ”

“ဟို ... မသစ္စာ ကြိုက်တာစားပါ၊ ခ ကျွေးချင်လို့ပါ”

“ခုလောလောဆယ်တော့ မဆာသေးဘူး ခရဲ့၊ Breakfast စားခဲ့ပြီးသား ဆိုတော့လေ၊ shopping ပြီးမှပဲ စားကြမလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒါ ကောင်းတယ်”

အဲဒီနောက်မှာ ခနှင့် မသစ္စာကား တပျော်တပါးပင် shopping ထွက်ကြလေသည်။ ခ ဝယ်သော အဝတ်အစား တော်တော်များများဟာ မသစ္စာ ရွေးပေးသော အလှပကေးတွေချည်းပင်။ အလှကုန် ပစ္စည်းတွေကလည်း လှပဆန်းပြားသော ဒီဇိုင်းတွေချည်း။ ခရဲ့ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်မှာ ဒီလို လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှုမျိုး တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးချေ။

အပြင်ထွက်တာ ကိုယ်တိုင် စိတ်တိုင်းကျ ဈေးဝယ် ထွက်ရတာမျိုး တစ်ခါမှ မရှိဖူးခဲ့။ မသစ္စာက ခကို ညီမလေး တစ်ယောက်နယ် ကြင်နာသည်။ ခ အတော့်ကို စိတ်ချမ်းသာရလေသည်။ သွေးသားရင်းချာလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာက ခင်မင်လာခဲ့ရသည့် သူများလည်း မဟုတ်ပါဘဲနှင့် ခလို အညတရ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ မသစ္စာက အလေးအနက်ထား ချစ်ခင်လေသောအခါ ခ ဖော်မပြတတ်အောင်ပင် ကြည့်နူးရသည်။

ပြီးတော့ ခရဲ့ နှလုံးသားခံစားချက်တွေကိုပါ ရင်ဖွင့်လိုလှပေသည်။ ခရဲ့ ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်ထားလွန်ရတာ ကြာလှပြီဖြစ်သော ခံစားချက်တွေဟာ သည်နေ့ သည်အချိန်မှာမှ ဖွင့်မပြောရရင် ခ နေနိုင်မှာ မဟုတ်တော့။ မသစ္စာသည် ခရဲ့ တစ်ယောက်တည်းသော ခင်မင်အားကိုးဖွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ ကြာလာလေလေ မသစ္စာရဲ့ စိတ်ရင်း ဘယ်လောက်ဖြူစင်မြင့်မားလေဆိုတာကို ခ သိမြင်လာရလေလေ ဖြစ်ပါသည်။

ခတို့ဝယ်သော အထုပ်အပိုးတွေ ပြည့်လျှံလာချိန်မှာ ဗိုက်ထဲကလည်း တပွဲပွဲ ဆာလောင်လာပြီ ဖြစ်သည်။ မသစ္စာက သူ့ရဲ့ switch နာရီလေးကို မြှောက်ကြည့်ရင်း ...

“ဟယ် ... တစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်တော့၊ ကြည့်ခမ်းဒါကြောင့်မို့ ဗိုက်ဆာပါတယ် မှတ်တာ၊ မိန်းကလေးတွေများ ဈေးဝယ်ရမယ်ဆို ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ပါ ကံ ... ခခဘယ်မှာ စားမလဲ၊ lunch ပဲ စားရတော့မှာပဲ”

“မသစ္စာ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာသာ စားပါ၊ ခ ကျွေးမှာနော်”
 “ကျွေးပါရှင် ကျွေးပါ၊ ဒီကလည်း ဒါနမြောက်အောင် အပြတ်လွှေပစ်လိုက်မယ်၊ အင်း ... ခ ချိုင်းနိစ်ဖုဒ်တွေ ကြိုက်တယ်မှလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကြိုက်ပါတယ်”

“အိုကေ ... အကြိုက်ချင်းတူရင် ချစ်သူဖြစ်ပြီလေ၊ ကံ ... ဒါဆို သွားစို့”

မသစ္စာ ခေါ်လာသော စားသောက်ဆိုင်လေးမှာ အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော စားသောက်ဆိုင်လေး ဖြစ်ပါသည်။ သီးသန့်ခန်းထဲမှာမို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရင်း စားသောက်နိုင်သည်။ မသစ္စာကပင် ဟင်းပွဲတွေကို မှာယူရင်း ခ အတွက်ကို အအေးဖောက်ထည့်ပေးသည်။ ခရဲ့ ရှေ့သို့ အအေးခန့်ခွက် တွန်းပို့နေရင်း ...

“ရှော့ ... သောက်၊ ရှင် မောနေမှန်း ကျုပ် သိတယ်”
 မသစ္စာ ခအပေါ် တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ ရင်းနှီး

ထွေးပွေ့လာပါသည်။ ခက အအေးခွက်ကို မော့ရင်း ...

“မသစ္စာမှာ ချစ်သူ ရှိရင်တော့ သိပ်ချစ်မှာပဲနော်”
 “ဟင် ... ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုတာပေါ့၊ မသစ္စာက ရုပ်လည်း အရမ်းချောတယ်၊ စိတ်သဘောလည်း အရမ်းကောင်းတယ်၊ ကြင်လည်း ကြင်နာတတ်တယ်၊ ချမ်းကလည်း ချမ်းသာသေးတယ်၊ အရည်အချင်းလည်း အပြည့်ရှိတယ်၊ ထက်လည်းထက်မြက်တယ်၊ ပြီးတော့”

“ဟိုး ... ဟိုး တော်ပါတော့ မရွှေခရယ်၊ ဒီခိုင်းကို ရှင်းမှာ ရှင်နော်၊ ကျုပ် မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် မသစ္စာရဲ့၊ ဟို ... ခကို စပ်စုတယ် မထင်နဲ့နော်၊ မသစ္စာမှာ ချစ်သူ မရှိဘူးလားဟင်”

အဲဒီအချိန်မှာ ဟင်းပွဲတွေ ရောက်လာတာမို့ စကားပြတ်သွားရသည်။ အသီးသီး ဝိုက်ဆာနေတာနှင့် ထမင်းဟင်းတွေ စားနေပြီးမှ ခကပင် စကားစကို ပြန်ဆက်သည်။

“ဟင် ... မသစ္စာ ခ မေးတာ စိတ်ဆိုးသွားလို့လား”

“မဆိုးပါဘူး ခက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ၊ ခ တွေးကြည့်လေ”

“အား ... ခ မတွေးတတ်ပါဘူး၊ ခက မေးတဲ့ဥစ္စာကိုပဲ ပြောပြလေ”

မသစ္စာက ပြန်မဖြေဘဲ ပြုံးစစနှင့် တမင်လုပ်နေလာသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“တို့မှာသာ ဘဲရှိရင် ခကို ဒီလို ဘယ်အချိန် ပေးနိုင်မလဲ ရှားရှားပါးပါး တစ်ပတ်မှ တစ်ရက်တည်းရတဲ့ OFFလေးမှာ ဘဲနဲ့ပဲ လည်ပတ်နေမှာပေါ့ ခရဲ့၊ ဟင် ...

တို့ကိုသာ မေးနေတာ ခမှာရော၊ ဟေ့ ... တို့ပြောတာ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မဟုတ်ဖူးနော်၊ ခ ရင်ထဲက အစစ်အမှန် ဖီလင်လာတဲ့သူကို မေးတာ”

မသစ္စာရဲ့ မေးခွန်းက ခရဲ့ရင်ခွင်ကို တည်တည်ပစ်မှန်လေသည်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခသည် သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခဲမပြေးမြင်သည်။ တစ်နေ့က မြင်တွေ့ခဲ့ရသော သူ့ရုပ်ပုံလွှာဟာ

အရင်အတိုင်း ဘာမှမပြောင်းလဲဘဲ တိုက်ပဲကပ် ဆံပင်နှင့် ရှင်းသန့်နေသော သူ့မျက်နှာဟာ ရှုပ်လက်တို ကွက်စိပ်လေးနှင့် ရိုးရှင်းစွာ ကြည့်ကောင်းစမြဲ။

ကိုမာန်တို့လို မြင်တာနှင့် ဂုဏ်ရှိန်တွေ တက်ကာ ဝင်ဝါမောက်ကြွားမနေဘဲ ပကတိဖြူစင်သော သာမန်ပုံစံလေးနှင့်ပင်။ သူ့ပုံစံလေးဟာ မြင်တာနှင့် ကြင်နာတတ်မှန်း သိသာစေပါသည်။ သူ ခကို အခုထိ မမေ့သေးဘူး ဆိုတာ သိရသည့်အတွက် ခရင်ထဲမှာလည်း တိုးလို့ပင် ခံစားချက် ပြင်းထန်ရသည်။ သူလည်း ခလိုပဲ နေမှာလားကွယ့်၊ ခလိုပဲ တမ်းတနေမှာလား၊ ခကိုက အင်မတန် သိမ်ဖျင်းညံ့လှတာပါ။ ဖုန်းနံပါတ်တောင် မသိတဲ့အဖြစ်။ သူတော့ ခကို ဘယ်လိုထင်သွားမည်လဲ မသိချေ။

“ဟဲ့ ... ငုတ်တုတ်မေ့သွားပြီလား၊ အင်း ... feelကတော့ ရှိ၊ မရှိ မသိဘူး၊ တစ်ခါတည်းကို ငိုငိုကျသွားတော့တာပဲ”

“ရှင် ... ဪ ... မဟုတ်ပါဘူး မသစ္စာရယ်၊ ခမှာလည်း ချစ်သူ မရှိပါဘူး”

“တို့ကလည်း ချစ်သူလို မပြောပါဘူး၊ feelရှိခဲ့လား မေးတာပါ၊ feelကတော့ ဘယ်သူမဆို ကြုံခဲ့ရမှာပါ ခခရယ်၊ ချစ်သူလုံးလုံးလျားလျား မရှိခဲ့တောင် တစ်မျိုးသော ခံစားချက်လေးတွေ ဘာတွေကတော့ ရှိခဲ့နိုင်မှာပါ၊ ဟုတ်တယ် မှလား”

မသစ္စာက ချစ်စပွယ်ပြိုးကာ မေးဆတ်မေးတာကို
ခက ရှက်ရွံ့စွာ ခေါင်းငုံ့ရင်း ...

“မသစ္စာကလည်းနော် ဒါတွေလည်း အကုန်ကို သိနေတာပဲ၊
ဒီလောက်သိနေတာ မသစ္စာမှာ အချစ်မရှိဘူး ဆိုတာ ခ
မယုံဘူး။”

“မဆိုင်ဘူးလေကွယ် ဒါက စာတွေတွေပေါ့၊ သူများတွေ
ကြိုတာဆုံတာတွေ တို့သူငယ်ချင်းတွေ ကြိုတာတွေ ကြား
ရတာတွေပေါ့၊ တို့မှာ မရှိတာ အသေအချာပါ၊ ခမှာတော့
ရှိတယ်ဆိုတာ တို့ သိတယ်၊ ခရဲ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ခံစား
ချက်တွေ ရှိနေတာ တို့ မြင်နေရတယ်၊ ဟုတ်တယ်ဟုတ်”

ခက မှိုင်ဝေဝေ ကြည့်လာရင်း ...

“ခ အပြစ်ကလည်း မသေချာ မရေရာပါဘူး မသစ္စာရယ်၊
ဒါပေမဲ့ ခ ရင်ထဲမှာတော့ သေချာနိုင်မှာပါတယ်၊ သူနဲ့
ခက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စကားတောင် မပြောဖူး
ကြပါဘူး၊ ခ ဖေဖေ ရိုတုန်းတည်းကပါ၊ သူက အိမ်ရှေ့ကို
အမြဲလာတယ်၊ နောက် ခ ဈေးသွားရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ကနေ ထိုင်ကြည့်တတ်တယ်၊ နေ့တိုင်းတော့ မဟုတ်ဘူး၊
တုနင်နွေနေ့တွေမှာပဲ လာတာ၊ သူ့ကြည့်ရတာ ကုမ္ပဏီ
တစ်ခုခုက ဝန်ထမ်းနဲ့ တူပါတယ်၊ ခတို့က မျက်လုံးချင်း
ရင်းနီးတာတော့ ကြာပါပြီ ...

ဒါပေမဲ့ မသစ္စာရယ် ခတို့ အဖြစ်က အဲဒီလောက်
ပါပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခ ဖေဖေ ရောဂါဖြစ်တာရယ်၊ ဆေးရုံ
တက်ရ တာတွေရယ်၊ ခလည်း ဝရီဒေဝမီး တောက်လောင်
နေတာတွေနဲ့ပဲ သူ့ကို ဂရုမထား နိုင်အားတော့ပါဘူး၊
တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့လည်း သူ့ရဲ့ ကြင်နာတတ်တဲ့
မျက်လုံးတွေကို အရမ်းတောင့်တမိတယ်၊ တကယ်တမ်း
စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ခနဲ့သူနဲ့ဟာ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး
လေ၊ ခ ဘက်ကသာ တစ်ဖက်သက် ရူးနေသလိုမျိုးများ
ဖြစ်နေခဲ့လား မသိပါဘူး၊ ဖေဖေ စပြီး မမာကတည်းက
သူ ပျောက်သွားတာပဲ၊ အဲဒီနောက် ခ သူ့ကို မတွေ့မိတော့
ပါဘူး၊ သူ ခကို တကယ်ပဲ မချစ်လိုလားတော့ မသိပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ သူ့ မျက်လုံးတွေက တကယ်ပဲ ခကို”

ခက ဆက်မပြောနိုင်တော့သလို အသံတွေ တိမ်ဝင်
သွားရလေသည်။ သူနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘာမှ မဟုတ်တာ
ဆူးကတောင် ခကို ရင်နှင့်အောင့် ပမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိရသည်။
အေးလေ ခအတွက်ကတော့ အသေးအဖွဲ့ကအစ ရင်နှင့်တလျှောက်
ခစားခဲ့ရတာပဲ ဖြစ်သည်။

ခရဲ့ ဘဝပေး ကုသိုလ်ကံကိုက ချစ်တဲ့သူတွေနှင့်
အိပ်ဆုံစည်းခွင့် ကံပါမလာဘူးလို့ ထင်မှတ်ရလောက် အောင်ပင်
သာ ချစ်ခင်ရသူ၊ ကြင်နာစွဲလမ်းရသော သူတွေနှင့် ဝေးလွန်းလှ

ပါသည်။ ထူးထူးခြားခြား ခင်မင်တယ်တာ အားကိုးသွားခဲ့ရသော မသစ္စာနှင့်တောင် ဘယ်နေထိပဲ ကံပါဦးမယ် မသိ။ ကိုမာန်က မသစ္စာကိုဆိုလျှင် ကြည့်မရတာလား၊ ကြောက်တာလားဟု ခွဲခြား မရအောင် ခါးသီးစွာ ရှိလွန်းလေသည်။

မသစ္စာက ခရဲ့ ခံစားချက်တွေကို နားလည်စွာဖြင့် ခရဲ့ လက်လေးတွေကို လာရောက်ကာ ဖျစ်ညှစ်ရင်း ...

“ဆောရီး ခ၊ ခအတွက် အတိတ်ကို အောက်မေ့ကြေညာ စရာ ဖြစ်သွားခဲ့ရင် တို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ် မသစ္စာရယ်၊ ခ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

ဂုဏ်က ထမင်း ဆက်လက်စားနေရင်းမှ ခ ချစ် နှာကို တစ်မိမိမိကြည့်ကာ ...

“ခနဲ့ သူနဲ့က တစ်ခါမှ စကားမပြောဖူးဘူး ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မသစ္စာ၊ ဒါပေမဲ့ ခတို့ အလိုလို ရင်းနှီးအကြံတယ်”

“ခ စိတ်ထဲမှာ သူက တစ်နေ့နေ့ကျရင် ဖွင့်ပြောလာလိမ့် မယ်လို့ ထင်မိလား”

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်ကြီး သူ ပျောက်သွားခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့ကမှ ခ သူနဲ့ ပြန်ဆုံသေးတယ်၊ ဟို ... ခက မသစ္စာနဲ့ ဖုန်းပြောနေတုန်းကပေါ့၊ သူ့ကားနဲ့ ပွိုင့်နေဆုံကြတာ၊ သူက ခရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို လှမ်းတောင်းသေးတာပဲ”

တယ်၊ ခကိုက ညံ့တာပါ။ ကိုယ် ကိုင်ထားတဲ့ နံပါတ် ကိုယ့်ဘာသာ မသိဘူးလေ၊ သူကတော့ ခကို ဘယ်လို ထင်မလဲ မသိဘူး၊ သူ့ကို ခ တစ်ခုခုကို ယုံကြည်မိသလို ပဲ၊ သူ ခရီးတွေဘာတွေ ရုတ်တရက် ထွက်သွားတုန်း၊ ခလည်း ကိုမာန်တို့အိမ် ပြောင်းနေလိုက်ရတာတွေ ဘာတွေ များ ဖြစ်နေမလား၊ ခလဲ လျှောက်တွေးမိတာပါ မသစ္စာ ရယ် ...

သူ လာတဲ့အချိန်တွေ ခ အိမ်မှာမှ မရှိတော့တာ”

ဂုဏ်က ခရဲ့ စကားတွေကို စူးစူးစိုက်စိုက် နားထောင်

လျှင် တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသွားဟန်ဖြင့် လက်ခနဲ ပြီးကာ ...

“အင်း ... တို့သိပြီ၊ ခရဲ့ ကောင်လေးနာမည် ခ သိလား”

“ဟင်အင်း ... မသိဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“အင်း ... တော်တော်တော့ နီးစပ်တယ်၊ ဖြစ်ပါစေလို့ ဆု တောင်းပေးရမှာပဲ၊ ဒါဆိုရင် ခက သူ့ရဲ့ နာမည်ရော တခြား ဘာမှကို မသိတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ခက တိတ်ဆိတ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြတာကို ဂုဏ်က

သဘောကျသလို ပြုံးရယ်ရင်း ...

“လူမြင်ရင်တော့ မှတ်မိမှာပေါ့နော်”

“မသစ္စာကလည်း ခကို လာနောက်နေပြန်ပြီ၊ ခကို အရူးမလေးဆိုပြီး အထင်သေးနေပြီလားဟင်”

“အိုး ... မသေးပါဘူး၊ တို့ စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို ထင်နေလားလို့ပဲ။ ကဲကွာ ကြာပါတယ်၊ တို့က တစ်ခုခုဆို ချက်ချင်းပဲ တို့ လူတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မယ်။ အဲဒီလူဟာ ခရဲ့ရင်ထဲက ကိုဟိုဒင်း ဟုတ်မဟုတ် သူ့အတွက်ဆိုရင်လည်း ဟန်နီဟာ ခ ဟုတ်မဟုတ် အဲဒီမှာ အဖြေပေါ်မှာပဲ”

ခက အခုမှ မျက်လုံးဝိုင်းသွားရကာ အထိတ်ထိတ် အပျာပျာဖြင့် ...

“ရှင် ... မိသစ္စာ ဘာတွေလုပ်မလို့လဲ၊ ဟို ... ခအတွက်နဲ့ ဘာမှ လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ မ ... မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မသစ္စာရယ်”

“စိတ်ချပါ။ ခခ သိက္ခာမကျစေရပါဘူး၊ အတိုချုံးပြောပြရရင် တို့မှာလည်း ခ လိုပဲ ချစ်ခင်ရိုင်းနှီးရတဲ့ မောင်ငယ်တစ်ဦး ရှိတယ်။ ခရဲ့အဖြစ်နဲ့ တော်တော်လေးကို နီးကပ်တိုက်ဆိုင်နေတယ်။ အဲဒါ သူ့ရဲ့ ကောင်မလေးဟာ ခများဖြစ်နေမလား။ ခရဲ့ တစ်ယောက်သောသူဟာလည်း သူများဖြစ်နေမလား တို့ သိချင်တယ်။ တကယ်လို့ ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့၊ မဟုတ်ရင်လည်း အရှုံးမရှိပါဘူး တို့ရဲ့ မွေးစား မောင်ငယ်နဲ့ ညီမငယ်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆုံစည်းဖူးသွားတာပေါ့ ဟုတ်လား။”

ဂုဏ်က တုန်ယင်နေသော ခရဲ့ လက်လေးတွေကို အားပေးသလို ဖျစ်ညှစ်လိုက်ရင်း ...

“သိပ်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမနေပါနဲ့၊ တို့က ဒီအတိုင်းပဲ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မှာပါ။ ဟုတ်ခဲ့ရင် သူ့ဘာသာ ကြည့်ကျက် လှုပ်ရှားလိမ့်မယ်၊ တို့ ဝင်မပါဘူး ... ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာတော့ တို့ ခွဲခြားသိပါတယ်။ ဟုတ်ပြီလား။”

မသစ္စာကား အေးဆေးတက်ကြွနေသလောက် ခက ဆော့ ခြွေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်ကာ ဖျားချင်သလိုလို့ပင် ဖြစ်လာရလေသည်။ ဘုရား ... ဘုရား မသစ္စာရဲ့ မွေးစားမောင်ငယ် ဆိုပါလား။ ခရဲ့ အဖြစ်ပျက်တွေနှင့်လည်း အင်မတန် နီးကပ်တိုက်ဆိုင်သောသူတဲ့။

ခအတွက် ကံတရားဟာ အဲဒီလောက် မျက်နှာသာ ဆူးနိုင်ပါ့မလား။ တကယ်လို့ သူ ဟုတ်ခဲ့သည်ဆိုတောင် ခ ဘာ သုပ်ရတော့မလဲ။ ခရဲ့အဖြစ်က အခုမှ ပိုရှူးသွားနိုင်သည့် အခြေအနေ ဆိုက်နေလေသည်။ ဝမ်းသာရမလို၊ ဝမ်း နည်းရမလို ခရဲ့ရင်တွင်းမှာ အလောင်ဆူလျက် ရှိသည်။ မသစ္စာ ကတော့ ခပ်အေးအေးပင် အက်ကိုင်ဖုန်းကိုဖွင့်ကာ စကားစတင် ပြောနေပြီ။

“သိဟလား၊ အေး ... ငါ့ပါ။ မင်း အခု ဘယ်မှာလဲ၊ အားလား၊ အေး ... အားအား မအားအား အားလိုက်၊ မင်း

www.burmeseclassic.com

(.....) resturant ကို သိတယ်။ မဟုတ်လား၊ ခုပဲ အဲဒီကို လာခဲ့ကွာ၊ ငါက သီးသန့်ခန်းထဲမှာ၊ waiter ကို မေးပြီး လာခဲ့လိုက်၊ ဟုတ်ပြီ ဒါပဲနော်၊ ခုချက်ချင်းပဲ လာခဲ့တော့”

မသစ္စာက ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်ကာ ဝိတ်တာကို

ခေါ်၍ ထမင်းဟင်းတွေ သိမ်းခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ လူ တစ်ယောက်လာမေးလျှင် ဒီကို ပို့ပေးဖို့ မှာကြားလိုက်သေးသည်။

ပြီးတော့မှ ခကို ကြည့်လာရင်း ...

“တကယ်လို့ သိဟသာ ခရဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ရင် ခ ဘာလုပ်မလဲ”

“ခ မတွေးတတ်တော့ဘူး၊ မသစ္စာရယ်၊ အခြေအနေတွေက ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားမယ်ဆိုရင် ခ ဘာလုပ်ရမှန်း သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရုတ်တရက်ကြီး မပြောင်းလဲပါဘူး၊ တကယ်လို့ သိဟသာ ခ ပြောတဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ရင်တော့ တို့ ဝမ်းမြောက် မှာ အမှန်ပဲ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို တို့က သိထားတာကိုး၊ သိဟရဲ့ ဘဝကလဲ ခနဲ့ nearly ပါပဲ၊ သူက အမေကို လုပ်ကျွေးနေတာလေ၊ အမေတစ်ခု သား တစ်ခုပေါ့၊ တို့ တူဝရီးပေါ်မှာရော တခြားသူတွေအပေါ်မှာ ရော သိပ် respect ရှိတယ်၊ ကြိုးစားတယ်၊ ကျိုးနွံတယ်၊ အရည်အချင်း ရှိတယ်၊ လေးလေးရဲ့ လက်စွဲတော်ပေါ့၊ တို့ တူဝရီးနဲ့တော့ အလုပ်ရှင်နဲ့ ဝန်ထမ်းဆိုတာမျိုးထက်

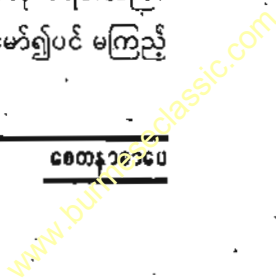
မိသားစုလို ဖြစ်နေတာပါ၊ သူနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ တို့ ကောင်းကောင်း ဂရုနဲ့ပဲ ပေးနိုင်တယ်။

ပုံစံချင်းကလည်း ခနဲ့ match ဖြစ်တယ်”

မသစ္စာက ဆက်မပြောတော့ဘဲ စကားရပ်သွားပါ သည်။ ခကတော့ အစောန မသစ္စာ ပြောသွားသည့် စကားတွေကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ထပ်ကြားမိလျက် မျက်လုံးထဲမှာလည်း သူ့ နှုတ်ကို ပြန်ပြန်လှန်လှန် မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူ့ပုံစံကလည်း မသစ္စာ ပြောသလို မွန်မွန်ရည်ရည် သားလိမ္မာ ပုံစံလေးပါပဲ။

သူများ ဖြစ်နေမလားကွယ်၊ ရင်တွေ ခုန်လိုက်ပါဘိ ဆော့၊ တကယ်လို့ သူသာ ဟုတ်ခဲ့ရင် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လို ခုံစံမျိုးနှင့် စောင့်ကြိုရမလဲစသော အတွေးတွေက ခကို ဖိစီးနှိပ် နက်ကာ အပြင်မှာ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေသလောက် ခရဲ့ ရင်ထဲမှာ ဆော့ ဝုန်းခိုင်းကျဲကာ ဗလောင်ဆူလျက်တည်။

မသစ္စာကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။ အမြဲတမ်း သွေး အေးတတ်သော မသစ္စာဟာ ဒါကြောင့်လည်း အရာရာမှာ ထိုး နှိုးသိနိုင်တာပဲဟု တွေးမိနေတုန်းမှာပင် အပေါက်ဝဘက်ကို ခင်းမုထားသော မသစ္စာရဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေ လှုပ်ရှားသွားသလို လူ တစ်ယောက် ဝင်လာပြီဆိုတာ ခ အလိုလိုကို သိလိုက်ရပါသည်။ ခရဲ့ ခေါင်းတွေက ပိုလို့ပင် ငဲ့့ကိုင်းသွားရတာ မော်၍ပင် မကြည့် ခရဲ့ ရင်တွေ ခုန်နေတာပဲ သိသည်။

“လာ ... သိဟ၊ ထိုင်”

သူက ခ ဘေးနား မကျတကျမှာ ဝင်ထိုင်တာလည်း ခ သိသည်။ ဒါပေမဲ့ ခ မော့မကြည့်ရဲသေး။ သူကလည်း ခ မြင် သေးဟန် မတူပါ။ ဝင်လာတုန်းကလည်း ခ နောက်ကျောညီ သေချာကြည့်ခဲ့မည်ပုံလည်း မပေါ်ပါ။ မသစ္စာကိုသာ ပြီးပြန် ဆက် အာရုံထားကာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ဟာ သာမာန်ကာလျှံကာ ယူဆလေမည်။

“ဘာလဲ ... ကျွေးမလို့ ခေါ်တာလား”

သူ စကားပြောတဲ့အထိလည်း ခ မသိသေးပါ။ သူ့ အသံကို တစ်ခါတည်း ကြားထားဖူးကာ ကားသံ၊ စက်သံ၊ လူ တွေထဲမှာမို့ ခ မှတ်မိစရာလည်း မရှိချေ။

“ငါတို့ စားပြီလို့ ဝိုင်းတောင် သိမ်းခိုင်းလိုက်ပြီ”

“ဟာဗျာ ... ဒါဆို မမက သက်သက် ခေါ်ကျပ်တာထက် မရဘူး ထပ်ကျွေးရမှာပဲ”

“ဒီဝိုင်းရဲ့ ဒကာက ကျုပ် မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဟောဒီက ကျွေးတာ သိဟ၊ ဒါ ငါရဲ့ မိတ်ဆွေမလေး ခခတဲ့လေး ခခ သူက သိဟတဲ့”

မသစ္စာရဲ့ စကားက ခကို မော့ကြည့်တော့ဟု အချစ် ပေးတာနှင့် မခြားပေ။ သူကလည်း တိုက်ရိုက်မိတ်ဆက်ပေးတာ တာမို့ ခကို ကြည့်လာတော့မည်မှာ အမှန်။ ခကလည်း သူ့

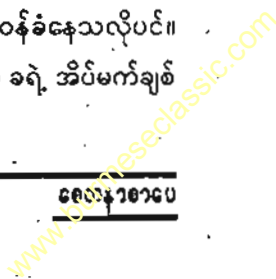
မထွေမသွေပင် ကြည့်လိုက်လေသည်။ အဲဒီအခိုက်မှာပင် ခကို ပြီး ပြလှသော သူ့အပြုံးတွေဟာ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်လျက် အငေးသား အကြောင်သား။

ထိုနည်းတူ အဆမတန် ပေါက်ထွက်မလား ထင်ရ သည့် ခ ရင်ခွင်ဟာလည်း နှလုံးမခုန်တော့သလို အသက်ရှူ ရပ် တန့်သွားခဲ့ရပါသည်။ တကယ့်ကိုပဲ သူသည် ခရဲ့ ရင်တွင်းက သူ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

သူ့ရဲ့ အကြည့်တွေဟာ စက္ကန့်ပိုင်း အတွင်းမှာကို တစ်မျိုးစီ ပြောင်းလဲကာ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့သြခြင်း၊ မယုံ ကြည်နိုင်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ကား ဖုံးဖိမရစွာ ထကြွသက်ဝင်လျက် ရှိသည်။ အို ... ဘာထူးမှာလဲ၊ ခရဲ့မျက်နှာ မှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ရှိမှာ မလွဲပေ။

ခတို့ နှစ်ယောက်သည် ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ယောက် မျက်စိအောက်ကတစ်ယောက် ပျောက်မှာစိုးသည့်အလား မမှိတ် မသွန်ပင် မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ငေးမောကြည့်နေကြသည်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် နှစ်ဝင်သွားမလားပင်မှတ်ရသည်။

တဖြည်းဖြည်း ပြုံးရိပ်သမ်းလာသော သူ့နှုတ်ခမ်း တွေ ဟာ သူမှသူ့အစစ် မှားစရာမရှိဟု ခကို ဝန်ခံနေသလိုပင်။ ခ အိပ်မက်မက်နေတာလားကွယ်၊ တကယ့်ကိုပဲ ခရဲ့ အိပ်မက်ချစ် သူနဲ့ ခ ပြန်လည်ဆုံးစည်းခွဲရပြီတဲ့လေ။

အယောင်ယောင် အမှားမှားနှင့်ပင် မသစ္စာကို ခလှမ်းကြည့်မိတဲ့အခါမှာ မသစ္စာရဲ့ မျက်လုံးတွေက သူ သိသွားပြီဆိုသော အဓိပ္ပာယ်တွေနှင့် စကားတွေ လှမ်းပြောနေလေသည်။ မသစ္စာရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ခတိုနှစ်ဦးစလုံးအတွက် ဝမ်းသာရိပ်ကြည်နူးရိပ်တွေ အပြည့်အဝ ထင်ဟပ်လျက် ရှိသည်။

နှုတ်ခမ်း ဖျားစွန်းလေးတွေဟာ ကော့ရုံ ပြုံးတက်လျက်ရှိကာ သူ ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတာကို အပြုံးရိပ်လဲ့လဲ့ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေလေသည်။ ခ ကတော့ နေရာယူ ဝင်ရောက်လာသည့် ရှက်ရွံ့ရိပ်တွေကြောင့် ခေါင်းကိုသာ အသာငဲ့ချလိုက်သည်။ ခရဲ့ ရင်တွင်းမှာတော့ ကြည်နူးခြင်းနှင့် လိုက်ဖြာရင်ခုန်သည့် ခံစားချက်တွေက တစ်မျိုးစီ လှည့်ပတ်စီးဆင်းလျက် ရှိလေသည်။

သူက အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် မသစ္စာကို ခုမှ လှမ်းကြည့်ကာ ...

“မမ ဟို ... မမ ပြောတဲ့ ခခဆိုတာ သူလား?”

“ဟုတ်တယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးလေ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

သူ့မျက်နှာမှာ အစောနက တွေ့ခဲ့ရသော ဝမ်းသာရိပ်တို့အစား တစ်မျိုးသောအရိပ်တွေ ဖြတ်ပြေးသွားတာကို ခ သေချာစွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ခ သိတာပေါ့၊ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ခအပေါ်ကို စိတ်မကောင်းသည့် အသွင်သဏ္ဍာန်တွေ တင်ဟပ်နေ

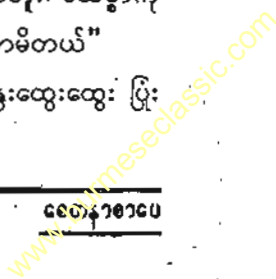
သည်ဆိုတာကို သူ မသစ္စာဆီကနေ ခရဲ့အကြောင်းတွေ သိထားသည် ထင်ပါရဲ့။ အခုချိန်မှာမှ သူဟာ ကြားဖူးနေသည့် ကရုဏာသက်ဖွယ်ကောင်း ကောင်မလေးဟာ ခမှန်း သိသွားတာ ထင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် သူ့မျက်ဝန်းတွေဟာ တွေ့စကလို တောက်ပမနေလေတော့။ ခသည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကိုယ့်အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းနာကျင်သွားရပြန်ပါသည်။

ခရဲ့ဘဝကိုက ဆိုးတာပါလေ၊ ဘယ်တော့မှ အပြည့်အဝ စိတ်ချမ်းသာရသည်ဆိုတာ မရှိဘဲ အမြဲတစေ လှမ်းဇာတ်နှင့် အဆုံးသတ်ရတာချည်းပင်။ “ခ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝနှုတ်ဆိတ်နေစဉ်မှာပင် သူက ခကို ပြုံးပြလားကား ခေါင်းညိတ်နှုတ် ဆက်လာသည်။ သူ အစကထက် စာရင်တော့ အနည်းငယ် တည်ငြိမ်သွားပုံ ပေါ်လာပါသည်။

“ခခ ကျွန်တော်က သိဟပါ၊ ခခရဲ့နာမည်ကို ကြားဖူးနေတာတော့ ကြာပါပြီ၊ မမက ခခကို အတော်ခင်မင်တယ်လေ၊ ခခ ကံကောင်းပါတယ်၊ မမက တော်တန်ရုံ သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခလည်း ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး၊ မသစ္စာကို ခရဲ့အစ်မရင်း တစ်ယောက်လို တွယ်တာမိတယ်”

သူက ခကို ရင်းရင်းနှီးနှီး နွေးနွေးထွေးထွေး ပြုံးလာကာ ...

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း မမလိုပဲ ခင်မင်နိုင်ပါတယ်၊ အကူအညီ တွေဘာတွေ လိုရင်လည်း တောင်းပါ၊ ဒါထက် မမနဲ့ ခခ တို့က ဘယ်သွားကြတာလဲ၊ ကားထဲမှာလည်း အထုပ်အပိုး တွေ အပြည့်ပဲ၊ Shopping ထွက်ကြတာလား။”

“အေးလေ ... ခက ဈေးဝယ်ချင်တယ်ဆိုလို့ ပတ်ကြတာ၊ တစ်နာရီထိုးမှပဲ ဘရိတ်အုပ်တော့တယ်၊ ဒါတောင် မိုက် ထဲက သတိပေးလို့၊ သီဟ ထမင်းစားပြီးပြီလား၊ မစား ရသေးရင် မှာစားလေ”

“ကျွန်တော် စားပြီးပါပြီ”

သူက မသစ္စာကိုတော့ အတော်လေးစားပုံ ပေါ်သည်။ စကားပြောတာ ဟန်ပန်အမူအယာသည် ရိုကျိုးလျက် ရှိသည်။ သူက စကားဆက်ပြောစရာ မရှိတော့သလို နှုတ်ဆိတ်သွားပြန် သည်။

သူ့ကြည့်ရတာ ခကို မေးမြန်းချင်သည့် စိတ်တွေ ပြည့်နေဟန် တူပါသည်။ မသစ္စာကို အားနာသောကြောင့် မမေး ရဲသလို တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေတာကိုလည်း မသစ္စာက သဘော ပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ...

“သီဟ”

“ခင်ဗျာ ဘာပြောမလို့လဲ မမ”

“မင်း တစ်ခုခုကို ပြောချင်နေတဲ့ပုံပဲ”

“ဟို ... မဟုတ်ပါဘူး”

“လုပ်မနေပါနဲ့ကွာ မင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ မင်း ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ငါ သိပြီးသားပါ၊ ခခကို မင်း သိဖူးလား”

“ဟို ... ”

သူက ရုတ်တရက် အကြံအစိုက်သွားသလို ဖြစ်သွား သည်။ နောက်တော့ ခခ မျက်နှာကို မရဲတရဲ ကြည့်လာရင်း ...

“ကျွန်တော် မမကို ပြောပြဖူးတဲ့ တစ်ယောက်ဟာ”

“ခခပဲ မလား”

သူက ခေါင်းကို အသာညှိတ်သည်။ သူ ခေါင်းညှိတ် အခိုက်အတန့်မှာပဲ မသစ္စာက ခကို မျက်စိတစ်ဖက် မှိတ်ပြ က်ရင်း ...

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ သီဟရယ်၊ ဒါနဲ့များ ငါ အစောကြီး တည်းက ခခနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုတော့ မင်း အသည်း အသန် ငြင်းခဲ့ပြီးတော့ ဟန်နီမှ ဟန်နီပဲဆို”

“ဟာ ... မမက လျှောက်ဖွဲ့ပြီဗျာ၊ တကယ်ချပြီ”

သူက အခုမှ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ အူယား ယား ဖြစ်သွားလေသည်။ မသစ္စာဟာ ငြိမ်သက်နှုတ်ဆိတ်ကာ ဦးတပွင့်ဖြစ်နေခဲ့သော အခြေအနေကြီးကို ယှော်ရှင်စရာဖြစ် ထင် တမင်ပြောင်းလဲပစ်လိုက်နိုင်လေသည်။ သူ့ဖြစ်ပျက်နေပုံ မသစ္စာက သဘောကျသလို ရယ်မောနေရင်း ...

“ဘာ အခုမှ ကြောက်ပါပြီလဲ၊ မရဘူး အစကတော့ တော်ပါပြီလေ၊ ဘာလေးနဲ့ မင်း မပြောခဲ့ဘူးလားပြော”
“ခခ ဆိုတာ သူမှန်း ကျွန်တော် မသိခဲ့လို့ပါ မမရာ၊ တံ တရားက ကျွန်တော့်ကို ဒီလောက် သဘောကောင်းလို့ မယ်လို့ မထင်မိဘူးလေ”

ခက သူ့အပြောမှာ ကျေနပ်ပျော်ဝင်သွားရသည်။ မသစ္စာက သူ့ကို ဒေါသမပါသော မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“ကဲ ... ခခရေ သဘောပေါက်တော့၊ သူ ခခကို ကျွန်တို့ စွဲလမ်းနေတာ ကြာပြီလေ၊ ခ ပျောက်သွားလို့ သူ့မှာ မလို့ ဖြစ်နေရတာ၊ စာနာလိုက်ပါကွယ်”

မသစ္စာက ခရဲ့ ခံစားချက်တွေကိုတော့ လုံးထိန်းသိမ်းဖုံးဖိပေးထားတာ ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် သူ့အား ကိုတော့ ကန့်လန့်ကာ အကုန်ဖွင့်ချပေးနေလေသည်။ မသစ္စာ ကိုင်သွားသည့် နည်းလမ်းသည် အင်မတန် သေသပ်လှပထက် ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ ကောင်းသည်။

မမျှော်လင့်သော အမှတ်တမဲ့ ဆုံတွေ့ခြင်းမျိုး ဖန်တီးကာ သူ့ကိုရော ခကိုရောပါ အနေမခက်စေရန် အကောင်းဆုံး လမ်းကြောင်းပေးသွားနိုင်သည်။ သူ့လူရဲ့ အခြေအနေကိုလည်း သဘောပေါက်စွာဖြင့် ခရဲ့ရှေ့မှာ မြင်သာထင်သာ ဖြစ်သွားအောင်လည်း စွမ်းဆောင်သွားသည်။ သူ့အလိုသာဆို ခကိုကျိတ်တီး ခိုးကြည့်ရန်နှင့် ပြီးသွားမည့်ပုံပင်။

ဒါကို မသစ္စာက ကောင်းကောင်းသဘောပေါက် သွားကာ လိုချင်သည့် လမ်းကြောင်းပေါ်ကို လှပသေသပ်စွာ ဆွဲ တင်သွားနိုင်လေသည်။ ကိုမာန် ပြောတာတွေနှင့် ခ မသစ္စာကို မြင်ရတာတွေနှင့်ရော တံခြားစိပ်င် ဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ မသစ္စာသည် ကိုယ့်ထဲမင်း ကိုယ်စားကာ သူ့များအကျိုး ဆောင် ရွက်ပေးနေသော သာမန် မိန်းမမျိုး မထားနိုင်သည့် စိတ်ဓာတ် ပိုင်ရှင်သာ ဖြစ်လေသည်။

အခုတော့ သူက တွန့်ဆုတ်တွေဝေနေဟန် မရှိတော့ဘဲ ခကို ပြုံးကြည့်လာကာ ...

“ကျွန်တော် လာနေကျက ပျောက်သွားတာ မန္တလေးကို နှစ်လလောက် သွားနေလိုက်ရလို့လေ၊ အဲဒီက ပြန်လည် ရောက်လာတော့ ခခကို မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ခ ဖေဖေ ဆေးရုံတက်ရတာရယ်၊ နောက် ဖေဖေ ဆုံးသွားတော့ ခလည်း ကိုမာန်တို့အိမ်မှာ လိုက်နေ တာကြောင့်လေ၊ ခရဲ့အိမ်မှာ ခ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အန်တီတို့က ဇွတ်ခေါ်တာရော၊ ဖေဖေ မဆုံးခင်ကတည်း က ခကို သေချာမှာသွားခဲ့တာရောကြောင့် ခ အဲဒီအိမ်မှာ လိုက်နေလိုက်တာပါ”

သူက နားလည်သလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ် ရင်း ...

www.burmeseclassic.com

“အင်းလေ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့လည်း နေသင့်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ မေးမြန်းကြည့်တော့ အဲဒီ နားက ခခ ဒီမှာ မနေတော့ဘူးလို့ပဲ ပြောတာ၊ ဟို ... တချို့ကကျတော့လည်း အိမ်ထောင်ကျသွားသလိုလို ပြော ကြတယ်၊ သူငယ်ချင်းကလည်း ကျွန်တော် မန္တလေးမှာ ရှိတုန်းတည်းက သင်္ဘောတက်သွားတာဆိုတော့ သတင်းက လုံးဝလိုက်မရတော့ဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့”

“ခကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ဖေဖေတို့ စီစဉ်တာပါ၊ အခု ထိတော့ အထမမြောက်သေးပါဘူး”

ခရဲ့ စကားတွေက ဘယ်အဓိပ္ပာယ် ဘယ်လိုတွေ ရောက်မှန်း ခ မသိတော့။ သူနှင့် ပြန်ဆုံတွေ့ရခြင်းသည်သာ ကံ ကောင်းခြင်း လက်ဆောင်တစ်ခုဟု မှတ်ယူရတော့မည်။ ခတို့ နှစ်ဦး နှုတ်ဆိတ်သွားပြန်သောအခါ ဒီတစ်ခါတော့ မသစ္စာက ပွဲ သိမ်းလိုက်တော့ဟန်ဖြင့် ...

“ခလဲ နားချင်ရောပေါ့၊ တော်ကြာ အိမ်ကလည်ပ ကျွိုင်ပူနေ ဦးမယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်ချင်း လဲလိုက်ကြလေ၊ ပြန်ကြရအောင်”

သူနှင့်ခက အပြန်အလှန် ဖုန်းနံပါတ် လဲလိုက်ကြ သည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေဟာ ညကျ ဖုန်းဆက်မည်ဟု ပြောစရာ မလိုအောင် ခအပေါ်မှာ ငြိတွယ်သက်ဝင်နေတာကို မြင်ရလေလေ ခ ပို၍ ရူးချင်လာလေ ဖြစ်သည်။ ခရော ဘာထူးလို့လဲ၊ သူ့ကို ခွဲတောင် မခွဲချင်ပေ။

မသစ္စာကပင် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ဧည့်သည်လိုက်ပို့ သော Taxiကို ငှားကာ ခကို သေချာတင်ပေးသည်။ ကား သေါ်တက်ခါနီးမှာ ခရဲ့ လက်မောင်းလေးကို အားပေးသလို ဖျစ် သှစ်ရင်း ခကို တိုးတိုးကပ်ပြောသည်မှာ

“ရှေ့လျှောက် ခ ပျော်ရွှင်ရတော့မှာပါ၊ ပြတ်သားဖို့ပဲ လိုတယ်၊ လိုအပ်တာအားလုံး တို့ ကူညီမယ်၊ ခဘက်က အမြဲရှိမယ် ဟုတ်ပြီလား၊ ဝှက်လဒ်ဆီယူ”

အဲဒီစကားကြောင့် ခ အင်မတန် ကျေနပ်သွားခဲ့ ရသည်။ ရှေ့ဆက်ဖို့လည်း အားတွေ အများကြီး ရလိုက်လေ သည်။ မသစ္စာသည် ခအတွက်တော့ ဘုရားပေးသည့် အားကိုး စရာ အစ်မတစ်ယောက် ကောက်ရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဇနီး ဇနီး ဇနီး

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ဖော်ပြလိုပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမာလာ (၆) လမ်း၊ သုမာလာအိမ်ရာ၊ သယ်နှံ့ကျွန်းသို့ ဖေဖို့နိုင်ပါသည်။

အခန်း(၇)

နှစ်ဦးစလုံးက ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြဖို့ ပြင်းပြသော စိတ်ထက်သန်မှု ရှိကြသောသူတွေမို့ အမှန်တကယ်ကို ဆုံးစည်း သွားကြသော သီဟနှင့် ခေတို့အတွက် ဂုဏ်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာ ကြည်နူးရလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးက ထင်ထားတာထက်ကို တစ်ယောက်အပေါ်မှာ တစ်ယောက် ငြိတွယ်တပ်မက်ကြသည်။

အချိန်တိုလေး အတွင်းမှာပဲနားလည်မှုတွေ အပြည့်အဝလည်း ရခဲ့ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦးကို ကြည့်၍ ဂုဏ်ကတော့ မှတ်ချက်ချမိသည်။ လောကမှာ ပြင်းပြသော စိတ်ထား၊ စိတ်ဓာတ် ရှိလျှင် တစ်နေ့တော့ ပြည့်ဝလာတတ်သည်ဟု သူတို့နှစ်ဦးလေးတွေ ရဲ့ နဂိုစိတ်ရင်းအခံက အားငယ်တတ်သောသူတွေ ဖြစ်နေပြန် သေးသောအခါ ဂုဏ်က အားပေးဖော်သမားကြီးလည်း ဖြစ်ရ ပြန်သေးသည်။ သီဟက မိုးမာန်ဆိုသော လူနှင့် နှိုင်းယှဉ်ကာ စိတ်ပျက်အားလျော့စကား ဆိုလာလျှင် ...

“သီဟ... မင်းက ယောက်ျားမဟုတ်တာ ကျနေတာပဲ။ မင်းဟာ အလုပ်လက်မဲ့ အိမ်မဲ့ရာမဲ့ အခြေအနေမဲ့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မိုးမာန်တို့လောက် မချမ်းသာပေမဲ့ ခေကို တင့်တောင်းတင့်တယ် ထားနိုင်တာပဲ။ ပြီးတော့ ခေက ဒါတွေ မက်မောနေတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး...”

သူသာ ဒါတွေမက်နေရင် မင်းနဲ့သူနဲ့ ဒီလို ဆုံစည်း စရာ အကြောင်းတောင် မရှိဘူး၊ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်တွေးပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ မြောင်းထဲ ကျမနေနဲ့၊ ငါ့ရှေ့မှာ အားငယ်တာတွေ အားကျတာတွေ လာလုပ် ပြမနေနဲ့၊ အဲဒီလို အားလျော့တတ်တာလောက် မုန်းတာ မရှိဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အားလျော့တာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ မမရာ၊ ကျွန်တော် ဖိုက်ရမှာက သာမန်ညောင်ညှစ် မဟုတ်တာ၊ ကိုမိုးမာန် ဆိုတာ ဒီလောက် နာမည်ကြီးတဲ့လူ၊ ပုံကလည်း ဖြောင့်လိုက် တာမှ ကျွန်တော် သူ့တစ်ဝက်တောင် မမိဘူး။”

“သူ့ဘာသာ ဘာကြီးပဲဖြစ်နေ ဖြစ်နေပါကွာ၊ မင်း ဂရု စိုက်စရာ မလိုပါဘူး၊ သူတို့မှာ ငွေကလွဲလို့ ဘာမှ ချမ်းသာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ခခအတွက် နွေးထွေးမှုတွေလည်း ပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခခကို သူတို့ စိတ်တိုင်းကျ ခြယ်လှယ်လို့ရမဲ့ အရပ်ချွေးမ၊ ဟန်ပြချွေးမလောက် နေရာထား ချင်ကြတာ၊ ဒါကို မင်းက အတွေးကြောင်ပြီး ခဘဝလေး ချမ်းသာပါစေတော့ကွာ ဘာတွေ သွားလုပ်မနေနဲ့၊ ခဏ မင်းနဲ့တွေ့တွေ့ မတွေ့တွေ့ သူက အဲဒီဘဝကြီးထဲက လွတ်မြောက်ချင်နေတာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က ကယ်တင်ရမှာပေါ့ အဖေ”
ဂုဏ်က ချက်ချင်းပင် မျက်နှာချိုးပြောင်းသွားသော သီဟကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးရင်း ...

“ဟွန်း ... ဒါမျိုးတော့ တတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ ခနဲ့က အတိအလင်း ချစ်သွားကြပြီလား။”

“အင်း ... အဲလိုပြောလည်း ရပါတယ်၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က ပြောစရာမလိုအောင် နားလည်မှု ရှိပြီးသားပဲ မမရဲ့၊ ကျွန်တော်က ခကို လက်ထပ်ချင်ပြီ”

“ဟဲ့ ... အဲဒါ မင်း ပြောရမှာလေ၊ ဘာလဲ ငါက ပြောပေးရဦးမလား။”

“မမ မပြောပေးရပါဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောပြီးသားပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်ရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ခခကတော့ သူ မနက်ဖြန်ပဲ ကိုမိုးမာန်နဲ့ သူ့မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်တဲ့”

“ဟယ် ... မိုက်လှချည်လား၊ ခက သတ္တိရှိသားပဲ၊ ဒါမျိုးမှပေါ့”

ဂုဏ်ပင် ခခရဲ့ သတ္တိကို သဘောကျသွားရလေသည်။ ခခကို ဒီလောက်တောင် သတ္တိရှိမယ်၊ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိမယ် မထင်ပေ။ ဒါကြောင့်မို့ လူတွေက ပြောကြတာ၊ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် လူတွေဟာ ရဲရင့်လာတတ်ကြတယ်၊ သတ္တိရှိလာတတ်ကြတယ်တဲ့။

ခခလို အရာရာမှာ အမြဲထူးမီးအရုံးပေးချင်နေတတ်တဲ့ အားငယ်ထိတ်လန့်နေတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမှာတောင် ဒီလို အရာရာကို ရင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ သတ္တိတွေ ဝင်လာခဲ့သည်ဆိုလျှင် ဂုဏ်ဆိုတဲ့ မိန်းမမှာရော။

ဘာရယ်ကြောင့်လဲမသိ၊ အဲဒီအခိုက်မှာ ဂုဏ်သည် မိုးမာန်ဆိုသောလူရဲ့ မျက်နှာကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးမြင်ယောင်မိလေသည်။ မာနတရားတွေနှင့်သာ တည်ဆောက်ထားသော သူ့နှလုံး

ဟာ ခဲရဲ့ စကားတွေကိုကြာလျှင် ဖျတ်ဖျတ်ခါ နာကျင်တော့မည်။
အဲဒီခါမှာ သူ ဂုဏ်ဆီကိုလည်း မလွဲမသေ ရောက်လာတော့မည်
ဆိုတာကို ဂုဏ် ကြိုသိလျက် ရှိလေသည်။

“သေချာတယ် သီဟ၊ မိုးမာန်ဆိုတဲ့လူ ငါ့ဆီကို ရောက်
ကို ရောက်လာလိမ့်မယ်။ သူနဲ့ ငါ့ကြားမှာ ပြဿနာတွေ
လည်း ပိုကြီးလာလိမ့်မယ်”

၉။ ၉။ ၉။

ဂုဏ်ထင်ထားတာ မလွဲမှားကြောင်း နောက်တစ်နေ့
မှာပင် ဂုဏ် သိခွင့်ရခဲ့သည်။ မိုးမာန်ဆိုသော လူသည် အမှန်
အကယ်ကိုပင် ဂုဏ်ထံ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ သူ့မျက်နှာသည်
အကျောက်သားပြင်အလား အေးစက်မာကျောလျက်ရှိကာ သူ့မျက်
ဆုံးတွေကတော့ ဂုဏ် အပေါ်မှာ အမုန်းတရားတွေ ပြည့်နေသည်
မှာ လျှံကျနေသည့်အလားပင် မှတ်ရလေသည်။

ဂုဏ်ကတော့ သူ ရောက်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာကို
ကြိုတင်ပြီး မျှော်လင့်ပြီးသားမို့ အထူးတလည် အံ့သြခြင်းမရှိသလို

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ဆက်စာများ ဝေဖန်လိုပါလျှင်
အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမဂ်လာ (၆) လမ်း၊ သုမဂ်လာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတကျွန်းသို့
ဝေဖန်နိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့ဒေါသကိုလည်း ဘယ်တုန်းကမှ စိုးရွံ့ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသလို သူနည်းတူ အေးစက်စက် မာကျောကျော။ ထို့ထက်ပိုစွာ ထိမထင်ဟန်အပြည့်။ သူ ရောက်နေတာ ဂုဏ်ရဲ့ပိုင်နက်၊ ဂုဏ်ရဲ့ခန်းမှာ ဖြစ်သည်။ ဂုဏ်က စတင်၍ သူ့ကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“မင်းဟာ ငါ ထင်ထားတာထက်ကို ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ ဂုဏ်သစ္စာ၊ ဒီလောက်ထိ အပြိုးတကြိမ် တိုက်ခိုက်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မထင်ထားခဲ့ဘူး၊ မင်းမှာ မိန်းမပီပီ ကောက်ကျစ်တဲ့ ဉာဏ်နဲ့ အကွက်ချ စီစဉ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ မင်း ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ”

“နေပါဦး၊ ရှင်က ဘာအကြောင်းတွေနဲ့ ကျွန်မကို အသားလွတ် လာစွပ်စွဲနေရတာလဲ၊ ရှင်ရောက်နေတာ ကျွန်မပိုင်နက်ဆိုတာလည်း ရှင် သတိရဦး”

“မင်း ပြောခဲ့တဲ့စကားကို မင်း မှတ်မိဦးမှာပေါ့၊ ခခေထက်မြက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ် ပုံဖြောင့်ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တာဟာ ခခေကို ယောက်ျားရှာပေးတဲ့ အစီအစဉ် ရော့ ပါတယ်ပေါ့၊ မနူးမနပ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်စေပြီး ငါ့ကို လက်တုံ့ပြန်ဖို့ ကြိုးစားတဲ့ မင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်ထဲ သိပ်ကို အောက်တန်းကျပါလား ဂုဏ်သစ္စာ ...

ဒီလိုနည်းနဲ့ မင်း ငါ့ကို အနိုင်ရလိမ့်မယ် မထင်နဲ့ သူ့စကားတွေသည် ဂုဏ်မျက်နှာကို ရေနေ့ပွက်ပွက်ဆူတွေနှင့် ပက်လိုက်သလို ဖျန်းခနဲ နားကျင်ပူလောင်သွားစေခဲ့လေသည်။ ချက်ချင်းပင် ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေးတို့ ပွက်ပွက်ဆူလာသလို ခံစားရ၏။

မိုးမာန်ဆိုသော လူသည် ဂုဏ်၏ သိက္ခာအကျင့် စာရိတ္တတို့ကို မြေဉ့်နှင်းချေပစ်ခဲ့ပြီ။ သူ့စကားတွေထဲမှာ ဂုဏ်သည် အဖတ်ကို ဆယ်မရတော့သည့် မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

သူ့ကို ရဲရဲတောက်စိုက်ကြည့်နေသည့် ဂုဏ် မျက်လုံးတွေသည် လူသတ်ချင်သည့် အရိပ်ရောင်တွေဖြင့် အခိုးတွေလျှံကာနေသည်။ အစပိုင်းက ဂုဏ်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် သူ့ကို ပြေပြေလည်လည် ဖြေရှင်းပြုကာ အားလုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်မည့် အခြေအနေတွေကို စဉ်းစားမျှော်တွေးခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ မရတော့၊ မိုးမာန်ဆိုသည့် လူကို ဂုဏ် မုန်းသွားလိုက်တာမှ အသွေးထဲ အသားထဲ ဟိုး ... ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲကပါ ခါးတူးလောင်မြိုက်လျက် ရှိပေသည်။ ချက်ချင်းပင် ဂုဏ်ရဲ့ အကျင့်ဖြစ်သော အရွံ့တိုက်တတ်သည်စိတ် ပမာမခန့်ပြူး တတ်သည့် အပြိုးတို့က နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ တွဲခိုလာပြီးတော့လျှင် ...

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မ နိုင်တာ ရုံးတာ အဓိက မဟုတ်ပါဘူး။ ခခ တစ်ယောက် သူ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဆုံစည်းသွားစေဖို့သာ အဓိကပါ။ လူဖြစ်ပြီး အချစ်ကို မခံစားတတ်မှတော့ အလကားပဲပေါ့ရှင်၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

“တောက် ... မင်း တော်တော် မျက်နှာပြောင်တိုက်ခုံတဲ့ မိန်းမပဲ။ ဒီမှာ မင်း မှတ်ထားဖို့က ဟိုကောင်နဲ့ ခခ ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူးမှတ်၊ နားလည်လား။”

“နားမလည်ပေါင်၊ နေပါဦး ရှင်က ကြိမ်းဝါးနေရအောင် ရှင်နဲ့ ခခက ဘာပတ်သက်လို့လဲ၊ အနေသာကြီး ခုမှ သွေးရူးသွေးတန်း ထုလာမနေနဲ့။”

“ခခဟာ ငါ လက်ထပ်မိမိ မိန်းကလေးမှန်း ငါတို့ အသိုင်းဝန်းတစ်ခုလုံး သိတယ်၊ မင်းသာ မိန်းကလေးချင်း စာနာရမှန်းမသိဘဲ ဖြားယောင်းခဲ့တာ။”

“ဪ ... ဟုတ်လား၊ ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် သနားစရာပဲနော်၊ ခခလေးရဲ့ဘဝက ဖြားယောင်းလို့ ဖြားယောင်းမှန်း မသိရအောင် အသိဉာဏ်တွေ နဲ့နဲ့ရသလား၊ အေးလေရှင်တို့လို အသိဉာဏ်၊ အကြင်နာတရား ချို့တဲ့တဲ့သူတွေ ဆီမှာ နေမှတော့ ခလည်း ဦးနှောက်ရှိတဲ့ မိန်းကလေးဘယ်ဖြစ်လာနိုင်တော့မှာလဲ”

“ကျွတ် ... မင်းကွာ တောက်”

သူသည် ဂုဏ် စကားတွေအတွက် အကြီးအကျယ်ကို မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေသည်။ သူ့လို လူမျိုးက စကားအကောင်းနှင့် မတန်ချေ။ ဒီလို ခနိုးခနိုး ရွဲ့တဲ့တဲ့ဖြင့် အပြတ်နှိပ်ကွက်သော စကားတွေနှင့်သာ တန်လေသည်။

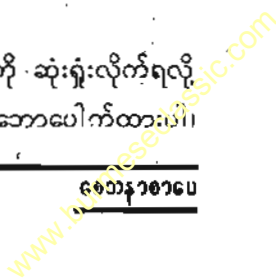
“ရှင် ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မှာလဲ၊ ရှင်တို့ဘက်က မိန်းကလေးရှင်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ဘက်က လာတောင်းပေးရမှာပေါ့၊ ကောင်လေးက ကျွန်မတို့ရဲ့ တူလိုသားလို မွေးစားခဲ့တဲ့ သဘောပါပဲ၊ မျိုးကောင်း ရိုးကောင်းလေးပါရှင် ဟင်း ... ဟင်း”

“အေး ... ဒီလိုဖြစ်ဖို့ မင်း တစ်သက်လုံး မမျှော်လင့်နဲ့”
ဂုဏ်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ကော်ဖီတစ်ကျိုက် မော့လိုက်ရင်း ...

“ရမလားရှင်၊ ကျွန်မက မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ ကာယကံရှင်ကလေးနှစ်ယောက်ကသာ မျှော်လင့်နေကြတာပါ။ မဖြစ်ဖြစ်အောင်လည်း သူတို့ လုပ်ကြမှာပဲ၊ သီဟရော ခခရောဟာ (၁၈)နှစ်ပြည့်ပြီးလို့ ဟိုဘက်လွန်တောင် ထွက်နေပြီ”

သူမ စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ အရိပ်တစ်မျိုး ပြောင်းလဲသွားလျက် ...

“မင်း သိထားဖို့က ငါ့အနေနဲ့ ခခကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရလို့ ဘယ်နှယ်မှ မနေဘူး ဆိုတာကို သဘောပေါက်ထားပါ။”

ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငါ့ဘက်က ဘာနစ်နာမှုမှ မရှိဘူး ဆိုတာလည်း နားလည်ထားလိုက်ဦး ဂုဏ်သစ္စာ ငါ့ကို ကျောချင်တဲ့စိတ်နဲ့ တမင်ဖန်တီးပေးလိုက်တဲ့ မင်းရဲ့ ဆင်ကွက်တွေထဲမှာ မိသွားတဲ့ ခခရဲ့ဘဝကို သနားလို့ ငါပြောနေတာ၊ ဒါကိုမှ သူကလည်း ဇွတ်ဆိုရင် တားစရာ အကြောင်း မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ထိုက်နဲ့ သူ့ကံပဲ၊ ငါ့အိမ်မှာ လှည့်ရက်များ နေသွားပြီး ငါ့ကို ပြုစုကျွေးသွားခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မင်းရဲ့ တူတော်မောင်က ဘယ်အချိန်ထိများ ကြည့်ဖြူပြီး ဘယ်ကာလထိ အဆင် ပြေနေမလဲဆိုတာရယ်၊ စိတ်သဘော ကောင်းလှပါချည်ရဲ့ လို့ ခခက တဖွဖွပြောထားတဲ့ မင်းရဲ့ မင်းသမီးခေါင်း ဆောင်းကျွတ်ပြီး ဘီလူးမ ဇာတ်ရုပ်ပေါ်လာမဲ့ အချိန်ကို ငါ စောင့်နေမယ်”

သူက ပြောပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလျှင် ...
 “ဒီမယ် မောင်မင်းကြီးသားကြီး ကျန်းမာပါစေတော် စောင့်ပါ စောင့်ပါ”
 “မင်း သွားသေလိုက်”

သူက ခြေသံပြင်းပြင်းနင်းကာ ဂုဏ် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ဂုဏ်ကတော့ သူ့နောက်ကျောပြင်ကို ကြည့် ကာ သဘောကျခြင်းများစွာဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဘယ်နဲ့လဲ အတော်

ဆော့ အိမ်မိနေမှာပဲ၊ နေရာတိုင်းမှာ ကိုယ့်သဘော၊ ကိုယ့်ဆန္ဒချည်း ဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သဘောလောက်ပဲ သိသွားရောပေါ့။

မိုးမာန် ထွက်သွားတာနှင့် ချက်ချင်းပင် သီဟက ဂုဏ်အခန်းထဲ ဝင်ရောက်လာပါသည်။ ဂုဏ်ကို စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်ရင်း ...

“မမကို သူ ဘာတွေများ ပြောသွားလဲ”
 “အလကားပါကွာ၊ သူ့ စကားများ ငါက ဘယ်တုန်းက အရေးစိုက်ဖူးလို့လဲ၊ မင်းလည်း အုံးစားမနေနဲ့၊ ခေါက် ထားလိုက်”
 “သူက ဘာတဲ့လဲ မမ၊ မမကို ဘာတွေ စွပ်စွဲပြောဆိုသွား သေးလဲ”
 “ငါက သူ့ကို ကျောချင်လို့ မင်းနဲ့ ခခကို ဖန်ပေးတယ် ပေါ့ကွာ၊ ကြည့်ရတာ မင်းတို့ ရွှေအတိတ်ကို မသိဘူး ထင်ပါရဲ့၊ ငါ့ကို အောက်တန်းကျတာတွေရော၊ ကောက် ကျစ်တာတွေရော၊ ဘီလူးမ ဇာတ်ကတာတွေရော ခုံအောင် တော့ ပြောသွားတာပဲ၊ သူသာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လာ ရင် ငါက အစအဆုံး ပြေလည်အောင် ရှင်းပြမလို့ပါ၊ သင်းက လာကတည်းက ငါ့ကိုရေလည်စန္ဒာတော့ ငါလည်း တရွဲချည်းပဲ ပြောပစ်တယ်၊ သူ ထင်ချင်သလိုထင်၊ မင်း တို့ ငါတို့ သိဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

“မမလည်း ကျွန်တော်တို့ကြောင့် ဒီလိုတွေ အပြောခံရတာ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

“အို ... မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းသာ ခခကို နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်မြတ်နိုးဖို့ပဲ လိုတယ်၊ နေဦး သူက ပြောသွားသေးတယ် သူ့အိမ်မှာ လှည့်ရက်များနေပြီး သူ့ကို ပြုစုသွားခဲ့ရတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်း ဘယ်ထိ ကြည်ဖြူနိုင်မလဲတဲ့၊ မင်း ဒါတွေ အုံးမစားဘူး မဟုတ်လား”

“ဟာ ... ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝမရှိပါဘူး မမရာ၊ ကျွန်တော် က ခခကို ပိုတောင် ကရုဏာသက် သနားသေးတယ်”

“အေး... ပြီးတာပဲ၊ နောက်မှ ဘာညာအသံကြားရင် ငါက မင်းကို ထိုးမှာနော်၊ ဒါဆို အေးဆေးပဲ၊ ငါ ထင်တယ် ခခ မင်းဆီဖြစ်ဖြစ် ဒါမှမဟုတ် ငါ့ဆီဖြစ်ဖြစ် ရောက်လာမှာပဲ သူတို့က သူတို့ မာန အကျခံပြီးတော့ ခခကို တားမြစ်ထား ချုပ်နှောင်ထားမှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လွတ်လိုက်မှာ သေချာတယ်၊ အဲဒီကျ မင်းလည်း အမြန်ဆုံး လက်ထပ်စို့ သာ ပြင်ပေတော့၊ လိုအပ်တာအားလုံး ငါ ကူညီမယ် မင်း မေမေကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြထားတော့”

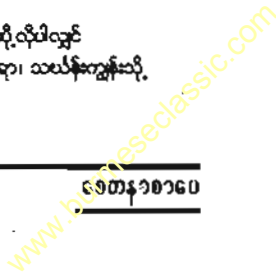
“ဟုတ်ကဲ့၊ မမ ကျေးဇူးတွေ ကျွန်တော် ဆပ်ကုန်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

သီဟကတော့ ချစ်ရတဲ့သူနဲ့ ပေါင်းရတော့မှာမို့ သူ့အတွက် ဒီအဖြစ်ပျက်က အိပ်မက်တစ်ခုလို မယုံနိုင်စရာကောင်း ကာ ပျော်ရွှင်နေရလေသည်။ မထင်မှတ်ထားပါဘဲ ပြန်လည်ဆုံ တွေ့ကာ နားလည်မှုချစ်ခြင်းကို ချက်ချင်းရလျက် သိပ်မကြာမီ ပဲ လက်ထပ်ရတော့မည်မို့ သီဟ အတွက်တော့ စုတ်ရော လာဘ် ရော ဝင်သည့်အလားပင်။ ဒီအတွက် ဂုဏ်ရော လေးလေးရောပါ ကာယကံရှင်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်ရလေသည်။

၉။ ၉။ ၉။

မေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ဖေဖိုလိုပီလွင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမာလာ (၆) ထမ်း၊ သုမာလာအိမ်ရာ၊ သယံဇာတနှင့် ဖေဖိုနိုင်ပါသည်။

ဂုဏ် ထင်သလိုပင် ခခကား နောက်တစ်နေ့မနက်
ပျစ်နာရီခန့် ဂုဏ် ရုံးမသွားခင်မှာ အိတ်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ရောက်
ချလာခဲ့လေသည်။ ခခရဲ့ မျက်နှာလေးမှာ ဂုဏ်ကို အားကိုးရိပ်
လေးက အထင်းသား။ ဂုဏ်သည် ကလေးမလေးကို သနားစွာ
ဖြင့် အတော်ကရုဏာ သက်သွားရပါသည်။ ခက ဂုဏ်ကို တွေ့
လျှင်တွေ့ချင် ...

“ခတော့ အရဲစွန့်ပြီး လုပ်လာခဲ့ပြီ မသစ္စာ၊ ခကို ဒီမှာ
ခကတော့ နေခွင့်ပြုပါနော်၊ ခရဲ့တိုက်ခန်းကလည်း လူငှား

တင်ထားတာ နှစ်မစေ့သေးလို့ပါ။ ဟို ... ခ နောက်ကျရင်
အဆောင်ကို ပြောင်းမှာပါ”

ဂုဏ်က ခဘေးမှာပင် ပူးကပ်ထိုင်ကာ ခရဲ့ လက်
လေးတွေကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားလျက် ...

“မပြောင်းရပါဘူး ခရယ် ဒီမှာပဲနေပါ၊ တို့ အိမ်မှာက
ဘယ်သူမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ အားနာစရာ မလိုဘူး၊
ခ ထွက်လာတာ သူတို့ သိရော သိရဲ့လား။”

“သိပါတယ်၊ ခ ညတည်းက ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ခွင့်တောင်း
ခဲ့တာပါ။ သူတို့က ခကို စဉ်းစားဖို့ ပြောပါသေးတယ်။
ဒါပေမဲ့ ခက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် မပြင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့
ကိုမာန်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့လည်း ငြင်းပြီးဆိုမှတော့ အဲဒီအိမ်မှာ
ဆက်နေဖို့လည်း မလိုတော့ဘူးလေ၊ သူတို့ကလည်း နောက်
တော့ လက်လျှော့သွားကြပါတယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့
ခကို လိုတဲ့အကူအညီရှိရင် တောင်းပါလို့ပြောတယ်၊ ခက
လည်း ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
မုန်းလို့ခွဲခွာကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုမာန်ကတော့ ဒေါ
ဖောင်းနေမှာပေါ့၊ မတတ်နိုင်ဘူးလေ သူကလည်း ခကို မချစ်၊
ခကလည်း သူ့ကို မချစ်ဘဲ ဘာအတွက် လက်ထပ်ရမှာလဲ၊
ခဘဝကို ဒီလိုကြီးတော့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ အဆုံးမသတ်ချင်
ပါဘူး။”

ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောနေသော မိန်းကလေးကို ဂုဏ်က သဘောကျစိတ်ဖြင့် ငေးကြည့်ကာ ပြုံးလျက် ရှိလေသည်။ ခရဲ့ ဆံပင်ရှည်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးရင်းမှ ...

“အခု အဲဒီအိမ်က ဆင်းလာတော့ ခရင်မှာ ဘယ်လို ခံစားရလဲ”

“ဟာ ... အဲဒီ feelကလေး တကယ်ကိုပဲသိလား၊ ဘာနဲ့မှ မတူဘူး၊ လွတ်လပ်သွားတဲ့ အရသာလေ၊ ငါ လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ သူများအရိပ်အောက်မှာ မမှီခိုရတော့ဘူး၊ ငါဘာသာ ရပ်တည်ခွင့်ရပြီဆိုတဲ့ အတွေးက ခကို အရမ်း ပေါ့ပါးသွားစေတယ်၊ နေလိုထိုင်လို့ အရမ်းကောင်းသွားတယ်၊ ရှူရတဲ့ လေချင်းတောင် မတူဘူး”

“အမလေး ... အဟား ဟား”

ဂုဏ်က ခခရဲ့ အားတက်သရော ပြောနေပုံကို သဘောကျကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကို ရယ်မောလိုက်သည်။ တကယ်ပဲ ခခရဲ့ မျက်နှာလေးက အခုမှ လန်းဆန်းတက်ကြွကာ မျက်လုံးတွေက အရောင်တောက်လို့နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ခ နောင်တတော့ မရပါဘူးနော်”

“အာ ... မရပါဘူး၊ မသစ္စာကလည်း ခဘဝကို ခဘာသာပဲ ရယ်တည်ချင်တယ်”

“ခရဲ့ တိုက်ခန်းကို နှစ်စေ့လည်း ဆက်ငှားပေါ့ကွယ်၊ ခက သိဟနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် သိဟ အိမ်မှာပဲ လိုက်နေမှာမှ လား၊ သိဟမှာက အမေတစ်ခု သားတစ်ခုလေ၊ အန်တီကလည်း အေးချမ်းပါတယ် ဘုရားတရားသမားပါ၊ သူတို့ အိမ်မှာ အန်တီ အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားတဲ့ ရွှေမိ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပဲရှိတာ ...

ဒါနဲ့ ခတို့ ဘယ်တော့လောက် လက်ထပ်မလဲ၊ ဘယ်လို စီစဉ်ထားလဲ”

“သူကတော့ ရှေ့လထဲမှာပဲလို့ ပြောတယ်၊ ခက ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်ကြီးလည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ လက်ထပ်တာကို မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးလောက်ပဲ လုပ်ချင်တယ်”

“အင်းလေ ဒါလဲ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ခကရော လက်ထပ်ပြီးသွားရင် ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ၊ အလုပ် လုပ်ချင်စိတ် ရှိလား”

“ရှိပါတယ်၊ ခက တစ်ယောက်တည်း ရပ်တည်ရန်းကန် ရမဲ့အတူတူ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ စောစောစီးစီး လက်တွဲလိုက်တာပဲ၊ တကယ်ဆို ခ အသက်က နှစ်ဆယ်သုံးနှစ်ဆိုတာ ငယ်သေးတာပေါ့လေ၊ ခ လုပ်ရင်လည်း အိုးမကွာ အိမ်မကွာဘဲ လုပ်ချင်တော့တယ်၊ သိဟ မေမေနဲ့လည်း အဖော်ရအောင်လို့လေ”

ဂုဏ်က ခရဲ့ မိသားစု စိတ်ဓာတ်လေးနှင့် ကြီးစားချင်သော စိတ်ဓာတ်လေးကို အတော်ကြီးပဲ ချီးကျူးမိကာ ခရဲ့ စီးပွားရေးအတွက်လည်း ပီပီပြင်ပြင် စီစဉ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးရသွားသည်။ အမှန်တကယ်လည်း ဂုဏ်က သူမကို အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်စေချင်ပါသည်။

မိုးမာန်ဆိုသော လူရဲ့ရှေ့မှာ အပြောကြီး ပြောထားပြီး လျက် ခခဟာ ယောက်ျားယူ၊ အိမ်တွင်းပုန်း ဘဝနှင့် သာမန် အိမ်ရှင်မဘဝ ပြန်ရောက်သွားမှာကို မလိုလားပါ။ သူမ ပြောသလိုပင် ဤအရွယ် မိန်းမလေးငယ်လေးဟာ အဆောင်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမိုင် တိုက်ခန်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးတည်း အားငယ်စွာ ရပ်တည်ရမှာနဲ့စာလျှင် သူမအတွက် နွေးထွေးလုံခြုံမှု အပြည့်ပေးနိုင်သော သီဟတို့ သားအမိနှင့်နေခြင်းက ပို၍ သင့်တော်လှတာပဲလေ။

ကိုယ့်ညီမလေးသာဆို နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် အရွယ်လေးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုရမှာ နှမြောပေမဲ့ သူ့ကံကိုက ဒီလိုဖြစ်ဖို့ အကြောင်းဖန်လာတာလို့ပဲ ယူဆရတော့ပါမည်။

ဂုဏ်က ခ ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်ရင်း ...

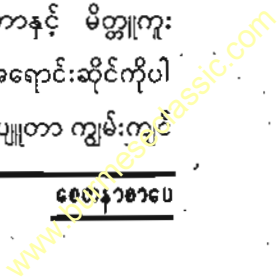
“သိပ်ကောင်းပါတယ် ခ၊ အဲဒီအတွက် တို့ စီစဉ်ပေးဦးမှာပါ။ ရှေ့လျှောက် ခဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စရာတွေချည်း ဖြစ်လာတော့မှာပါ။ ကဲ ... ဒီနေ့တော့ အိမ်မှာပဲ နားလိုက် ခ နေဖို့ အခန်းကို ဒေါ်ဖြိုး ပြင်ပေးလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။”

ခက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညိတ်ကာ ဒေါ်ဖြိုးနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်ကို လိုက်ပါသွားလေသည်။ အဲဒီနောက်မှာ ဂုဏ်လည်း ရုံးသို့ စောစောသွားကာ သီဟနှင့် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်စရာတွေရှိတာ တိုင်ပင်ရမည်။ လက်ထပ်ပွဲကိုလည်း ခ ဆန္ဒအတိုင်းပင် မင်္ဂလာ ဆွမ်းကျွေးဖို့ စီစဉ်ပေးရပါမည်။

သီဟနှင့် ခခရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကိစ္စ အဝဝကိုလည်း ဂုဏ်ကပဲ စီစဉ်ပေးရတာ ဖြစ်ပါသည်။ သီဟတို့ မြို့နယ်ထဲရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာပဲ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပွဲကို ကျင်းပကာ သူ့ဟာနှင့်သူတော့ စည်စည်ကားကား သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

သူတို့အတွက် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ကတော့ လေးလေး အနေဖြင့် သီဟကို အခုပေးစီးကာ သုံးစွဲခွင့် ပေးထားသော ဆယွန်းကားလေးကို သီဟ နာမည်ဖြင့် အပြီးလွှဲပေးလိုက်ကာ လက်ဖွဲ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂုဏ်ကတော့ ခ အတွက် အိုးမကွာ အိမ်မကွာ ဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်လျက် သီဟတို့ ခြံရှေ့ပိုင်း မျက်နှာစာမှာ အခန်းတစ်ခန်း ဆောက်ပေးလျက် ကွန်ပျူတာနှင့် မိတ္တူကူးဆိုင်တွဲကာ VCD/DVD အငှားဆိုင်ကြီးနှင့် အရောင်းဆိုင်ကိုပါ တွဲဖက်ဖွင့်လှစ်ဖို့ စီစဉ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ခက ကွန်ပျူတာ ကျွမ်းကျင်

တာမို့ မပူရတော့၊ ခန့် တွဲဖက်လုပ်ဖို့ နောက်ထပ် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ပါ ထပ်ခေါ်ထားပေးလိုက်ပါသည်။ VCD ဆိုင် ဘက်ကိုလည်း ကျွမ်းကျင်နားလည်သော သိဟ သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်က ဦးစီးပေးမှာမို့ အဆင်ပြေ လုပ်ငန်းသွက်မှာ သေချာပါ သည်။

“ကဲ ... ခ ကြီးစားပေတော့နော်၊ ဒီဆိုင်တွေကို ခရဲ့ လက် ထဲကို အပ်လိုက်ပြီ၊ ခ ကြီးစားဖို့ပဲ လိုတော့တယ်”

ခခက မျက်ရည်ရစ်ဝဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် ...

“မသစ္စာရဲ့ ကျေးဇူးတွေက ခအပေါ် ကြီးမားလွန်လှပါ တယ်၊ ခ မသစ္စာကို ကန်တော့ပါရစေနော်”

“ခကလည်း နှစ်ယောက်လုံးအတူတူ ကန်တော့မှာပေါ့၊ မမကျေးဇူးတွေက ကိုယ့်အပေါ်မှာလည်း ဆပ်မကုန်အောင် များပြားတာပဲဟာ”

သိကနှင့် ခခက ပြောပြောဆိုဆို လက်အုပ်တွေချိကာ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်ကုန်ကြသဖြင့် ဂုဏ်က ပျာပျာသလဲ လက်က လျက် ...

“ဟဲ့ ... မကန်တော့ပါနဲ့၊ အဲလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်၊ နင်တို့က ငါ့မွေးစား မောင်နဲ့ ညီမမို့ လုပ်ပေးထိုက် ပါတယ်၊ မကန်တော့နဲ့နော် ... ဟင်”

ဂုဏ်က လှည့်ပတ်ပြေးနေတာကို သိဟ မေမေနှင့် လေးလေးက ကြည့်ကာ သဘောကျစွာ ရယ်နေလေသည်။ ခခ က နောက်ကလိုက်ကာ အတင်းလက်ဆွဲကာ ဂုဏ်ကို ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်စေကာ မျက်နှာညှိုးညှိုးဖြင့် ...

“ခကို တကယ် ညီမလို အသိအမှတ်ပြုရင် အကန်တော့ ခံပါ မမရယ်”

“အသိအမှတ်က ပြုပြီးသားပါ၊ အဲလောက်လည်း မဟုတ်ပါ ဘူး၊ ခက်တာပဲ လေးလေးကို ကန်တော့လေ”

“ကန်တော့ပြီးပြီ မမပဲ ကျန်တော့တာ”

ဂုဏ်က စိတ်ရှုပ်သလို ခေါင်းကုတ်လျှင် လေးလေး က ဝင်ပြောလာပါသည်။

“ကဲပါ သမီးရယ်၊ အကန်တော့ခံလိုက်ပါ၊ ကန်တော့ထိုက် ပါတယ်၊ သမီးကြောင့်ပဲ သူတို့ ဆုံစည်းပြီး ခုလို လက် ထပ်နိုင်တာပါ၊ သမီးကမှ တကယ် ကျေးဇူးရှင်မကြီး”

“ဟင် ... လေးလေးက”

စစ်ကူဝင်လာသော လေးလေးကို ဂုဏ်က မျက်မှောင် ကြွတ်ပြုရင်းမှ ဆိုဖာပေါ်မှာ ခပ်တောင့်တောင့်ထိုင်ကာ ကန်တော့ ခံရလေသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးက ဂုဏ်ကို တရိုတသေ တန်တော့ကြရှာပါသည်။

ဂုဏ်က ပြုံးတုံ့တုံ့ ခံယူရင်း ကန်တော့ ပြီးသွားကာ
လက်အုပ်လေးတွေချီလျက် ဆုပေးကို စောင့်နေကြသော မင်္ဂလာ
မောင်နှံကို မျက်စောင်းလေးထိုးရင်းမှ လက်ပွေ့အိတ်ကို ထောက်ခံ
ဖွင့်လျက် အထဲမှ လေယာဉ်လက်မှတ် နှစ်စောင်ကို ထုတ်ယူလိုက်
ပါသည်။

“အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းကြရပါစေဟယ်၊ ဒီလောက်
ပေးတတ်တယ်၊ ရော့ ... ဒါကမှရှယ်ဆု၊ ဒီညနေ မင်္ဂလာ
ကွင်းမှာ ငါးနာရီဖလိုက်နဲ့ ငပလီကို ဒိုးပေတော့၊ အဲဒီမှာ
တစ်ပတ်နေ၊ ဟိုတယ်မှာလည်း ငါ့ဘွတ်ကင် လုပ်ပြီးသား
နင်တို့နာမည် ပြောလိုက်ရဲ့ပဲ၊ အဲဒါ နင်တို့အတွက် ငါ့
ရှယ်လက်ဖွဲ့ ဟန်းနီးမွန်း ခရီးစဉ်ပဲ”

အခုမှ သိသွားကြသော သူတို့နှစ်ဦးဟာ ခတ္တတော့
အုံဩသွားလျက် နောက် ခခက ပြေးလာကာ ဂုဏ်ကို ထွေး
ဖက်ထားလေသည်။ သီဟကိုတော့ ပြုံးစိုက်ကြည့်လျှင် ဂုဏ်
အထပ်ထပ် ဦးညွတ်နေရှာသည်။ သူတို့ရဲ့ အပျော်တွေက ဂုဏ်
ထံကိုပါ ကူးစက်လျက် ဂုဏ်သည်လည်း နည်းနည်းတောင် အ
ကျမိသလိုလိုပင် ဖြစ်ရလေသည်။

၉။ ၉။ ၉။

သီရိက ကော်ဖီသောက်ဖို့ ဖုန်းဆက်ချိန်းသည်မို့
ဂုဏ်သည် ဆရာစံလမ်းထဲက Mr. Guitarကို ရောက်နေခဲ့ပါသည်။
သီရိကတော့ ရောက်မလာသေး။ တစ်ခါတလေ သူငယ်ချင်းနှစ်
ယောက် ဒီလိုပဲ ချိန်းကာ ဆုံလေ့ရှိကြပါသည်။ သီရိနေသော
နေရာက နည်းနည်းလှမ်းတာမို့ ဆယ်မိနစ်ခန့်တော့ အမြဲစောင့်
ရတတ်သည်။

ကိစ္စမရှိ၊ ဂုဏ်က ပါလာသော မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို
ဖွင့်ကာ သီရိကို အေးအေးဆေးဆေးပဲ စောင့်နေလိုက်သည်။

တစ်အောင်အကြာ ဂုဏ်ရှေ့မှာ လူရိပ်လာထင်တာမို့ ဂုဏ်က သိရိဟု ထင်မိကာ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သိရိ မဟုတ်ဘဲ ဂုဏ် မျှော်လင့်မထားသူ မဟုတ်သည့်လူ။ သူနှင့် ဂုဏ်သည် ဘဝဓာတုတော့ ဝေးနေမိကြပြီး သူက စတင်ကာ ...

“ဒီမှာ ထိုင်လို့ရမလား”

ဂုဏ်က မျက်နှာကို လွှဲဖယ်ရင်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ...

“မရဘူး၊ တခြား တစ်နေရာမှာ သွားထိုင်၊ လာမဲ့သူ ရှိတယ်”

“မင်းနဲ့ ခဏ စကားပြောရုံပါ၊ ဘာလဲ ... အထင်လွှဲမှာ ကြောက်လို့လား”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မကြားမှာ ဘာစကားမှ ပြောစရာ မရှိဘူး”

သူက ခပ်တည်တည်ပင် ဂုဏ်ရှေ့ကနံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဂုဏ်ကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

“မင်းကို တစ်ခုလောက် မေးချင်လို့ပါ”

သူ့အကြည့်တွေကို ဂုဏ် ကြာကြာရင်မဆိုင်ချင်ပေ။ သူ့အကြည့်တွေထဲမှာ ဘာမှန်းမသိသော တစ်စုံတစ်ရာတွေ ပါဝင်နေသည့်ဟု ထင်လေသည်။ သူ ဂုဏ်ကို ကြည့်နေပုံမှာ အခဲများစွာကနှင့် မတူ၊ အံ့ဩစရာကောင်းစွာဖြင့် သူ့မျက်လုံးတွေ

ထဲမှာ ဒေါသတွေ မာနတွေ မပါဝင်ဘဲ ပကတိ တည်ငြိမ်နေလေသည်။ သူ့ဘက်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်မို့ ဂုဏ်က မျက်နှာထားကို နည်းနည်းဆိုရုံလောက် လျှော့ချလိုက်သည်။

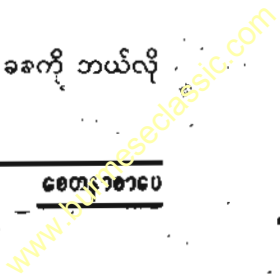
“ဘာမေးမှာလဲ မမေးခင် ရှင်ကို တစ်ခု သတိပေးဦးမယ်၊ ကျွန်မက ဘာကိုမှ သိပ်ဂရုစိုက်တဲ့ မိန်းမ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မစွတာဂစ်တာတွေ ဘာတွေလဲ ထည့်တွက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်စကားတွေက ကျွန်မကို ထိခိုက်လာရင်တော့ ကျွန်မ သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကြိုပြောထားတာ”

သူက ကြောက်နေရပါလားဆိုသော ပုံစံဖြင့် မျက်နှာပင့်ကာ ပခုံးတွန့်လေသည်။ သူ့မှာ သိပ်ကို ကြည့်ကောင်း တဲ့ ဆွဲဆောင်အားတစ်မျိုး ရှိနေပါလား။

ဒီလူသာ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝတဲ့လူဆို ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ဒီထက် ပိုကြည့်ကောင်းမှာ၊ ဟမ် ... ငါဘာတွေတွေ့နေမိပါလိမ့်။

ဂုဏ်သည် ဘယ်သူမှ မသိသော ကိုယ့်အတွေးကို စိတ်ထဲမှ ခမ်မြန်မြန် မောင်းထုတ်လိုက်ကာ သူ့ကို တည်တည်ဆံ့ဆံ့ ရင်ဆိုင်ပစ်လိုက်သည်။ သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပင် ဆိုင်ခဲ့မှာတောင် မှီလိုက်ရင်း ...

“ငါ ရိုးရိုးသားသား သိချင်တာပါ၊ မင်း ခဏကို ဘယ်လို သဘောထားလဲ”

“ရှင် ဘာတွေ အကြောင်ကြောင် လာမေးနေတာလဲ၊ ခေက လက်ထပ်ပြီးပြီနော်၊ ရှင် တွေ့ချင်လည်း ဒီမှာမရှိဘူး၊ ငပလီကို ဟန်းနီးမွန်း ထွက်သွားပြီ”

သူ့မျက်နှာ ပြုံးရာမှ တည်သွားပြီး ...

“ငါက ဘာကိစ္စ တွေ့ချင်ရမှာလဲ၊ မင်းကို မေးနေတာပါ”

“သိဘူးလေ ရှင်က ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက ခေကို ကိုယ့်ညီမလေး တစ်ယောက်လိုပဲ သဘောထားတယ် ဒါပဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

သူ့က ကိုယ်ဟု ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသုံးစွဲလိုက်တာကို ဂုဏ်က ချက်ချင်းပင် သတိပြုမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ့စကားကို ဖြေရှင်းဖို့ အာရုံထက်သန်နေသည်မို့ ...

“ဒီမယ် ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ် အထင်မကြီးမနေပါနဲ့၊ ရှင်နဲ့

ကျွန်မက ဘာပတ်သက်ရမှာလဲ၊ ကျွန်မ ခေကို သံယောဇဉ်

ရှိတာ လုံးဝ သန့်စင်တယ်၊ ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မပါဘူး

သူ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ တစ်ခုတည်းနဲ့ ကူညီပေးခဲ့တာ”

“သူက ဘာစိတ်ဆင်းရဲရလို့လဲ၊ ငါ့လို လူတစ်ယောက်နဲ့

လက်ထပ်ရမှာကို သူက စိတ်ဆင်းရဲသလား၊ ကျွတ်

ဒီမယ် ဂုဏ်သစ္စာ မင်း ငါ့ဖက်ကလည်း တစ်ချက်တွေးထေး

စမ်းပါ၊ ငါ့လို ဒေသအရာရာ ပြည့်စုံတဲ့ လူတစ်ယောက်

ကို သူ ဘာကြောင့် လက်မထပ်ချင်ရတာလဲ၊ မင်းကို မင်းထက်နိမ့်တဲ့ လူတစ်ယောက်က လက်မထပ်ချင်ဘူး ငြင်းပယ်ရင် မင်း ဘယ်လိုနေမလဲ”

ဂုဏ်သည် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သူ့ကို နားဆည်သလိုလို ရှိသွားခဲ့လေသည်။ ဪ ... သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့လူ၊ လောကကြီးရဲ့ ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းကို နားမလည်နိုင်ရှာဘူးပဲကိုး။ ပိုက်ဆံပေါတိုင်း လက်ထပ်ချင်ရမှာလား ဂုဏ်၊ ဂုဏ်က ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းရင်း ...

“ဘယ်လိုမှ မနေဘူး၊ ဒါ သူ့ရိုက်ထဲနဲ့ သူပဲလေ၊ တကယ်

တော့ ခေဟာ သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မိဘမဲ့ ဖြစ်ရတာပဲ၊ ယောက်ျားတစ်

ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ခံရတယ်၊ အဲဒီ ယောက်ျား

အတွက်ပဲအသက်ရှင်ပေးသလို ဖြစ်ရတယ်၊ ရှင်တို့ရဲ့

စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေက သူ့ကို မပျော်ရွှင်စေပါဘူး၊ အဲဒါ

ကိုလည်း အပြစ်မတင်နဲ့၊ ငွေဟာ အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ

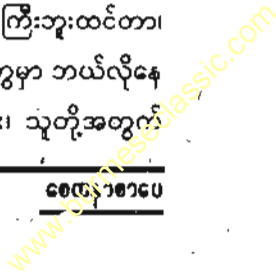
အရေးပါတယ်၊ ရှင်က မိဖုတ်နဲ့ ဖူးဖူးမှုတ် အရေးပေးခံရ

တဲ့ အသိုင်းဝန်းကမို့ ကြင်နာခြင်း မေတ္တာတရားတွေ

ဖောဖောသီသီ ရအောင်တော့ ဒါတွေ အရေးမကြီးဘူးထင်တာ၊

မိဘရဲ့ မေတ္တာကိုတောင် မရရှာတဲ့ လူတွေမှာ ဘယ်လိုနေ

မလဲ၊ ရှင် ခံစားကြည့်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အတွက်

လိုတာ ငွေ အဓိက မဟုတ်ဘူး။ ကြင်နာခြင်း၊ နားလည်ခြင်းပဲ။ နဂိုစိတ်အခံကမှ အားငယ်ပျော့နွဲ့တဲ့ မိန်းမသားလေးဟာ လက်ထပ်ရမဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ထံက ဘာအကြင်နာမှလဲ မရ၊ ဘာဂရုစိုက်မှုမှလဲ မရှိဘဲ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီအိမ်ထဲမှာ စက်ရုပ်လို ရှင်သန်နေရတဲ့ဘဝ ရှင်ရော နေချင်လို့လား။ ကိုယ်ချင်းစာ တွေးကြည့်ပါ ရှင်။ ကိုယ်နဲ့သာ နှိုင်းကြည့် အားလုံး မျှတသွားမယ် ...

ကျွန်မ ဒီလို နားလည်ပေးနိုင်တာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မေတ္တာငတ်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့လို့ပါပဲ။ ကျွန်မဘဝမှာ ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ဖူးခဲ့ရတာ၊ ဒီတော့ အားငယ်တဲ့ ခကို ကိုယ်ချင်းစာတယ်”

သူက ဂုဏ်ကို မမြင်ဖူးသော သူတစ်ယောက်လို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ့အကြည့်တွေထဲမှာ ဂုဏ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့သော ကြင်နာခြင်း၊ ကရုဏာသက်ခြင်း အရိပ်အငွေ့တွေ ခပ်သဲ့သဲ့ ပါဝင်လျက် ရှိသည်။ ဂုဏ်က သူ့အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ချင်သလို မျက်လွှာချရင်း ဆက်ပြောလိုက်သေးသည်။

“ရှင့် နှလုံးသားက မာနတွေချည်းပဲ ဖုံးနေလို့ လူတိုင်းကို နားမလည်တတ်တာပါ မိုးမာန်၊ လောကမှာ ငွေရှိတိုင်း အရာရာ ပြီးမြောက်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်

သဘောပေါက်သင့်ပြီ။ ခခ ရှင့်ကို လက်မထပ်ချင်တာ ငြင်းပယ်တာ ရှင် အပြစ်မတင်ပါနဲ့။ ရှင့် ဦးနှောက်နဲ့ပဲ သေချာဆုံးဖြတ်ကြည့်ပါ။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတိုင်း မိန်းကလေးတွေက လက်ထပ်ချင်နေရမှာလားရှင်။ အဲဒါဆို မိန်းမတွေ ဘာဖြစ်သွားမလဲ၊ ရှင်ကရော ကိုယ့်ကို အချစ်မပါဘဲ ငွေကြောင့် လက်ထပ်တာ လိုချင်လား။ သေချာစဉ်းစားကြည့်ပါ။ ခခဟာ သူ့ကိုချစ်တဲ့ ကြင်နာတဲ့ သူကလည်း ချစ်တဲ့ ကြင်နာတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်သွားရတာပါ။ ဘယ်လောက် အဓိပ္ပာယ်ရှိလဲ”

သူနှင့်ဂုဏ် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ခပ်ကြာကြာ ငေးစိုက်နေမိကြလေသည်။ ဂုဏ်လည်း ဘာကြောင့် သူ့ကို တရှည်တလျား ရှင်းပြမိနေသလဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မဝေခွဲတတ်တော့။

နှစ်ဦးသား နှုတ်ဆိတ်နေကြတော့လျက် ကိုယ်စီ ငြိမ်သက်နေကြသည့် အခိုက်မှာပဲ သီရိ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဂုဏ် ဆောရီးဟယ်၊ စောင့်နေတာ ကြာပြီလား။ လမ်းမှာ ကျောင်းက တီချယ်အုန်းအုန်းနဲ့တွေ့လို့ နည်းနည်းကြာသွားတာ၊ ငါတို့နှစ်က ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေစုပြီး ဆရာကန်တော့ပွဲ လုပ်မလို့တဲ့ဟာလေ၊ ဪ ... ဧည့်သည် ရောက်နေတာလား။”

သူက ဘာမပြော ညာမပြောနှင့်ပင် နှုတ်တောင် မဆက်ဘဲ ရုတ်တရက် ထထွက်သွားလေသည်။ သီရိက တအံ့ တဩ လိုက်ငေးရင်း ...

“ချောလိုက်တာ ငါ သူ့ကို မြင်ဖူးသလိုပဲ၊ ဟဲ့ ... အဲဒါ ဟိုဟာလေ၊ သူ”

“အေး ... ဟုတ်တယ် သူပဲ၊ မမေးနဲ့တော့”

“သူက ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ၊ နင်နဲ့ အစာမကြေ ဘူးဆို၊ ဘာလဲ ဟိုကောင်မလေးကိစ္စ လာဖိုက်တာလား”

ဂုဏ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သီရိက အားလုံးသိ ထားသောသူ ဖြစ်ပါသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ ဒီအတိုင်းပဲ”

သီရိက စိတ်ဝင်တစားဖြင့် ဂုဏ်အနား တိုးကပ်ထိုင် ကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဒါဆို နင့်ကို ဝှင်လာဆင်တာပဲနေမှာ၊ နင့်ကိုများ စိတ် ဝင်စားနေလား မသိဘူး၊ ကဲ ... နင် ဘယ်လိုသဘောရလဲ၊ မိုက်တာတော့ ရေလည်အငွေ့ စားတယ် အပီပဲ၊ နင်နဲ့လည်း လိုက်တယ် ဟီ ... ဟီ၊ ငါက သဘောတူနေတာ ဟိုတစ် ခါ တွေ့တည်းက”

“တော်စမ်းပါစဟာ ဒီလောက် မာနမိုးထိုးနေတဲ့ လူကို များ မစဉ်းစားဘူး”

“ဪ ... နင့်ကို ချစ်လာရင်တော့ သူ့မာနတွေ လွှင့် ပစ်ခဲ့မှာပေါ့ဟဲ့၊ အဲမယ် ဒီလိုလူမျိုးတွေ ချစ်မိရင် သူများ ထက် ကဲတယ်”

“တော်ပြီဟာ ကဲ ... ကဲ ကော်ဖီမှာ၊ ကျုပ်လည်း မသောက် ရသေးဘူး”

ဂုဏ်က စကားကို တမင်ပင် ဖြတ်ပစ်ကာ လမ်း ကြောင်းပြောင်းယူလိုက်လေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဂုဏ်ရင် ထဲမှာ တိတ်တဆိတ် နေရာဝင်ယူနေပြီဆိုတာ ဂုဏ် ထိတ်လန့် စွာ သိခဲ့လေပြီ။ သူကရော သူ့အကြည့်တွေကို ဂုဏ် ဘာသာ မပြန်ချင်ပေ။ သူ့လို ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ မာနမဲ့စွာဖြင့် ချစ်သူအလိုကျ ချစ်တတ်လာမည့် နှလုံးသားမရှိဟု ဂုဏ်ကတော့ ထင်မြင်ယူခဲ့လေသည်။

၇၂ ၇၂ ၇၂

www.burmeseclassic.com

အခန်း(၈)

အရင်တုန်းက သူသည် ဂုဏ်သစ္စာဆိုသော မိန်းမကို လွန်စွာ မုန်းခဲ့ပါသည်။ ထိုထင်ဟန်ပန်း၊ ဆောင့်ကြွားကြွား ဒီဇိုင်းဖြင့် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မုန်းလည်း မုန်းသလို တစ်ချိန်တည်းမှာပင် လန့်လည်း လန့်လေသည်။

ထို မုန်းစရာကောင်းသော မိန်းမထံတွင် နားလည်စာနာတတ်မည့် နှလုံးသားရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။ ဒါပေမဲ့ သူမ နှင့် အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့ကာ သူမရဲ့စကားတွေကို နားထောင် မိတဲ့အခါမှာတော့ သူ မမြင်ခဲ့သည့် အမှန်တရားတစ်ခုကို ရေးတေးတေး မြင်လာသလိုပင်။

အသိုင်းအဝန်း တစ်ခုလုံးက သူ့ကို ဖူးဖူးမှုတ်အရေးပေးခဲ့ကြသည်။ သူ ကျင်လည်ရာ လူကုံထံ အသိုင်းအဝန်းမှာလည်း သူ့ကို နေရာပေး ဆက်ဆံခဲ့ကြသူတွေချည်းသာ။ သူ့မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း သူ့သဘောကို နားလည်ကြပြီးသားမို့ အရာအားလုံးသည် သူ့သဘောအတိုင်း။ ဒီလိုအခြင်းအရာ တစ်သက်လုံး နေသားကျလာသည့်အပေါ်မှာ ဒါတွေအားလုံးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည့် ဂုဏ်သစ္စာကို သူ အတော်ကြည့်မရ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာမျိုးဟာ အထူးအဆန်းကို နှစ်သက်တတ်ကြသော သူတွေပီပီ သူသည်လည်း မုန်းသည့်ကြားထဲမှပင် သူမကို စိတ်ဝင်စားမိခဲ့ကြောင်း တိတိတဆိတ် ဝန်ခံရပါမည်။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်သော လွင့်ချင်ရာ လွင့်မည့် တိမ်တစ်စနှင့် တူသော သူမထံတွင် အများနှင့်မတူသည့် လှပခြင်းတွေ ရှိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

အများနှင့်မတူသော စိတ်ဓာတ်မျိုးလည်း ရှိသည်ဟု ဆိုရမှာရပေ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် ခခေကို တောင် သူ့ဆီက ဆွဲထုတ်ယူသွားကာ အခြေတကျရှိသည့် ဘဝ တစ်ခုကို ဖန်တီးပေးပစ်တာပေါ့။

အဲဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ခခေအပေါ် သူ အနည်း ငယ် ဒေါသထွက်ရုံမှအပ တခြား ထွေထွေထူးထူး ခံစားရခြင်း မရှိတာကိုလည်း သူ့ဘာသာ အံ့ဩမိရလေသည်။ တကယ်ဆို ကိုယ်နှင့်လက်ထပ်မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် တခြားယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွားခြင်းအပေါ် သူ့ သဝဏ်တို့ ပူလောင် ဆွေးမြည့်သင့်သည် မဟုတ်ပါလား။ အဖြေကတော့ ရှင်းရှင်း လေးပင်။ သူ့ ခခေကို သူ မချစ်၊ မချစ်သည့်အတွက် သူ့ ဘယ်လိုမှ ခံစားမနေခြင်းပင်။ ဒီနေရာမှာ သူ မြတ်နိုးသော မိန်း ကလေးသာ ဆို သူ့ စွန့်လွှတ်နိုင်မလားဆိုတာ ခုချိန်မှာ သူ့ ကိုယ်သူ့ ခဏခဏ ပြန်မေးနေမိသော မေးခွန်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။ 'အချစ်' အချစ်မပါရင် ဘဝတစ်ခုဟာ မပီပြင် အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူးဆိုတာ တကယ်ပဲ မှန်နေ ပြီလား မသိချေ။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ဂုဏ်သစ္စာသည် သူ့ဘဝကို ပဟေဠိများစွာ ဖြစ်စေခဲ့သော သူတစ်ယောက် ဖြစ် ခဲ့ပါသည်။ သူမသည် သူ့အတွက်တော့ ထူးခြားမှုများနှင့် ဆန်း ကြယ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဟု ဆိုရပါမည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ လူတွေကို မျှတစွာ နားလည်ပေးတတ် လားဟင်၊ တွေးပေးတတ်လာအောင် သူမက လမ်းပြခဲ့သူတစ် ယောက် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သူမကြောင့် မာထန်နေသော သူ့စိတ်တွေ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းလာခဲ့ရသည်။ "ကိုယ်နဲ့ နှိုင်းကြည့်ရင် မရိုင်းပါဘူး မျှတသွားမယ်၊ ကျွန်မ ခခေကို နားလည်စာနာပေး နိုင်တာ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း မိဘမေတ္တာ ချို့တဲ့ခဲ့ရသူတစ် ယောက် မို့လို့ပါပဲ" စသော စကားသံများဟာ သူ့ နားစည်ဝမှာ ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်လျက် ရှိလေသည်။

သူ့ မမျှော်လင့်ဘဲ သိခဲ့ရသော သူ့မဘဝရဲ့ အစိတ် အပိုင်းတချို့၊ ငယ်ငယ်တည်းက မိဘမေတ္တာ ချို့တဲ့ရှာသော သူမ ကို ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူ့ အဖူးပင် သနားကရုဏာ သက်သွားခဲ့ လေသည်။

သူ့ဆိုလျှင် ယခုချိန်ထိ မေမေရင်ခွင်ထဲမှာ ကလေး တစ်ယောက်လို တိုးဝှေ့တတ်တုန်း။ သူမကတော့ အဖေ အမေဆိုတာ ဓာတ်ပုံထဲမှာပဲ မြင်ခွင့်ရခဲ့သည့်ဘဝ။ သူနှင့် အတော်ပင် ကွာခြားလှ ပါသည်။

ငွေကြေးမန ကြွယ်ဝမှုမှာ သူတို့နှင့်တန်းတူလောက် တောင် ရှိနိုင်ပေမဲ့ မေတ္တာတရားနှင့် နွေးထွေးမှုမှာတော့ သူမ ဘာမှမရခဲ့ရှာပါလား။ ဒါကြောင့် သူမက ပြောခဲ့တာ။

လောကမှာ ငွေနဲ့အရာတိုင်းကို မူရဲနိုင်ဘူးတဲ့၊ သိပ်ကိုမှန်တဲ့ စကားပါပဲ၊ မင်းဟာလည်း ငွေကြေးဥစ္စာ ပြည့်စုံပေမဲ့ ငတ်ခဲရတဲ့ မေတ္တာကိုပဲ လိုလားတောင့်တခဲ့သူ တစ်ဦး၊ ခေဟာလည်း ဒီလောက် ပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ အသိုင်းဝန်းကနေ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆီကိုသာ ဦးတည်ပြေးသွားခဲ့သူ တစ်ဦး။

ငါကသာ ဖောဖောသိသိနေရတဲ့ အရေးပေး အလိုလိုက်မှုတွေကြားမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ နားလည်ကြင်နာမှုကို ဂရုမပြုမိခဲ့သူ တစ်ဦးလေ။ ခံစားချက်တွေကို ရှေ့တန်းတင်ကြကြေးဆိုရင် မင်းဟာ ငါ့ကို နားလည်သိမြင်စေခဲ့သူ တစ်ဦးပါ ဂုဏ်သစ္စာရယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဘယ်အချိန်တည်းက ရောက်ရှိနေခဲ့မှန်းမသိတဲ့ တံစုံတစ်ရာရဲ့ စေ့ဆော်တွန်းအားကြောင့် ခုလို နားလည်တတ်သွားခဲ့တယ်ဆိုရင် အဲဒါဟာ အချစ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် သစ္စာ။

နာမည်နဲ့လိုက်အောင် သစ္စာတရားကို ဂုဏ်တစ်ခုလို မက်မောတတ်မဲ့ မင်းရဲ့ နှလုံးသားမှာ ငါ့ကို နေရာရော ပေးချင်ပဲ မလား ဂုဏ်သစ္စာရယ်။ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် အချစ်ဆီ တာကို သူ နားလည်သွားခဲ့သလို ခေကိုလည်း နားလည်စာနာ သွားတတ်ခဲ့ပါသည်။ ခေရော ပျော်ရွှင်နေပါ့မလား၊ ကျေနပ်နေပါ့ မလား။

သူ ခေနှင့်စကားပြောကြည့်ချင်လာလေသည်။ အဲဒီအတွက် အချိန်တောင် သိပ်မစောင့်လိုက်ရချေ။ ခေနှင့် သူ့ကောင်လေးက ဖေဖေနှင့် မေမေကို လာရောက်ကန်တော့ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးတုန်းကတောင် ဖေဖေနှင့် မေမေ သွားခဲ့သေးသည်။ ဖေဖေတို့ကတော့ လူကြီးပီပီ ဘာမှ အတွေးထဲ သိပ်ထည့်ထားဟန်မတူဘဲ ခေကို အရင်အတိုင်း ခင်မင်စွာ ဆက်ဆံပါသည်။ သူသည် အခုတော့ အားလုံးကို အမြင်ကြည့်စွာဖြင့်ပင် နှုတ်ဆက်ပြီးပြုရင်း ...

“ခေ ဟန်းနီးမွန်းသွားတာ ပျော်ခဲ့ရဲ့လား။”

ခေကတော့ ပထမတော့ အံ့ဩသွားပုံနှင့် သူ့မျက်နှာ ကြည့်ကြည့်လင်လင်ကိုတွေ့မှ လမ်းလက်သွားသော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းညှိတ်ပြပါသည်။ သူက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ရင်း သူ့ကောင်လေးဘက် ကြည့်လိုက်ကာ ...

“ခေကို မေးစရာလေးတွေ ရှိတယ် ရမလား။”

“ရပါတယ် ကိုမာန်၊ ခေကလဲ ပြောချင်တာတွေ ရှိပါတယ်”

ခေရဲ့ ကောင်လေးက အလိုက်သိစွာပင် ခြံထဲခဏ သွားကြည့်ဦးမယ်ဆိုကာ ထွက်သွားပါသည်။ သူက ငေးကြည့်လာသော ခေကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ခေ အဆင်ပြေ စိတ်ချမ်းသာတယ်မှလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုမာန်၊ ပြောရရင် ခ ဘဝရဲ့ ပျော်ရွှင်ခြင်းတွေကို ခုမှ စရတာပါပဲ”

“အင်း... ဝမ်းသာပါတယ်၊ အရင်ကဒီလိုစကားမျိုး ကြားမိရင်တော့ ကိုယ် ဒေါသထွက်မိမှာပဲ ခခ၊ ဘာလို့လဲဆိုရင် ကိုယ့်မာနတွေက သိပ်ကို များနေခဲ့တာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ကိုယ် ခခကို သဘောပေါက် နားလည်သွားခဲ့ပါပြီ”

ခခရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေတောင် လဲ ဖြာလာခဲ့ပါသည်။

“ဝမ်းသာပါတယ် ကိုမာန်၊ ခ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး ခခ၊ ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်အပေါ်မှာ နွေးထွေးတဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခုကို တောင့်တမိကြမှာပါပဲ၊ ကြင်နာမှုတရားကို အလိုရှိကြမှာပါပဲလေ၊ ကိုယ်က သူများဆီကသာ ယူခဲ့ပြီး ကိုယ့်ဆီက ပေးရကောင်းမှန်းမှ မသိခဲ့တာလောက်မှာ ငွေကြေးထက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ ပိုသွားတယ်ဆိုတာ ကိုယ် သဘောပေါက်သွားခဲ့ပြီ”

“ကိုမာန် ခုလို နားလည်တာ ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲဟင်”
သူက လျှို့ဝှက်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ ...

“ကိုယ် သိပ်မုန်းတဲ့ ကိုယ့်ကိုလည်း သိပ်မုန်းနေမဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကြောင့်ပေါ့”

ခခက ထိတ်လန့်စွာ မျက်လုံးငိုင်းသွားရင်းမှ ...

“ဘာလဲ မသစ္စာကို ပြောနေတာလား ကိုမာန်၊ အာ ... မဖြစ်သင့်ပါဘူး ကိုမာန်၊ ကိုမာန် ခကိုမှ နားလည်တယ်ဆိုရင် မသစ္စာကိုလည်း နားလည်သင့်တယ်၊ မသစ္စာဟာလည်း ခလိုပဲ သနားစရာကောင်းခဲ့သူတစ်ဦးပါ ကိုမာန်ရယ်၊ ခကမှ ဖေဖေနဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်နေခဲ့ရတယ်၊ မသစ္စာက မွေးကတည်းက မိဘဆိုတာ ရေရေရာရာ တွေ့ခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အပြင်ပန်းမှာ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လို့ ထင်ရပေမဲ့ သူ့ရဲ့ တကယ် နှလုံးသားက သိပ်ဖြူစင်ပါတယ်၊ မေတ္တာတရားကိုလဲ သိပ်တန်ဖိုးထားတဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ ...

ပြီးတော့ ဘာကိုမှ ကြာရှည် အမှတ်အတေး မထားပါဘူး၊ ကိုမာန်ကိုလည်း မုန်းနေမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ခကို ကူညီခဲ့တာတွေ၊ ခ စိတ်ဓာတ်တွေ ရဲဝင့်လာအောင် လမ်းပြခဲ့တာတွေဟာ ကိုမာန်တို့ကို ရွဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခက အကူအညီတောင်းလို့ သူက ကူညီခဲ့ရတာပါ၊ တွေးကြည့်ရင် မသစ္စာလို စိတ်ဓာတ်မျိုးက အရမ်းရှားပါတယ် ကိုမာန်ရယ်၊ သိပ်ကို မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ထားပိုင်ရှင်ပါ၊ လူ

တိုင်းအပေါ်မှာ စာနာမှု ရှိပါတယ်။ ခအပေါ် ဆိုရင်လည်း သိပ်ကြင်နာ နားလည်တယ်။ ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ ခခ”

ခခက စကားဆက်ရမှာ မဝံ့မရဲထစ်အနေလျက် ပြီးတော့မှပင် ...

“ဟို .. သူနဲ့ ခခက ဖေဖေ ရှိစဉ်ကတည်းက သံယော ဧည့်ရှိလာတဲ့ သူတွေပါ။ ဖေဖေဆုံးတော့ ခတို့တွေ ဝေး ဘူးကြတာ နောက်မှ မသစ္စာရဲ့ ဝန်ထမ်းအဖြစ် မမျှော် လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံးခဲ့တာပါ။ မသစ္စာ တမင် ဖန်တီးပေးတဲ့ ဇာတ်ကွက် မဟုတ်ပါဘူး ကိုမာန်၊ အဲလောက် မသစ္စာ အဆင့်အတန်း မကျပါဘူး။ ကိုမာန် ဒါတွေ အထင်လွဲနေ လို့ ခ ရှင်းပြတာပါ ...

ခရဲ့ ဆန္ဒကတော့ ကိုမာန်နဲ့ မသစ္စာကို ပြေလည်စေ ချင်ပါတယ်။ ကိုမာန်ရဲ့ မာနတွေလျှော့ပြီး ရိုးရိုးလေးပဲ ဆက်ဆံကြည့်ပါ။ မသစ္စာကို ဘယ်တော့မှ အဆုံးရှုံးမခံ သင့်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် နားလည်သွားလိမ့် မယ်”

သူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း စကားလမ်း ကြောင်း ပြောင်းလိုက်ပါသည်။

“အခု ခခတို့ ဘာစီးပွားရေး လုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲ”

“သူက အရင်အတိုင်း မသစ္စာ ဦးလေးရဲ့ P.A ပေါ့၊ ခကို တော့ မသစ္စာက လက်ဖွဲ့တဲ့အနေနဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု ထောင်ပေးတယ်။ ကွန်ပျူတာစာဖိ မိတ္တူဆိုင်နဲ့တွဲလျက် DVD / VCD အရောင်းဆိုင် အငှားဆိုင်ပေါ့။ အခု ခတို့ စတောင် လုပ်နေပြီ။ အဆင်ပြေပါတယ်”

... သူက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လေသည်။
ဪ ... မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် မာထန်ထန် မိန်းမတစ် ယောက်ထံမှာ ဤသို့ ရက်ရောစာနာမှုတွေ အပြည့်အဝ ရှိနေသတဲ့ လား။ အခုဆိုရင် ခခရဲ့ မျက်နှာလေးက အခါများစွာကနှင့် မတူဘဲ ကိုယ်ရထားသော ဘဝအပေါ်မှာ ကျေနပ်ရှောင်ရဲမှုက အပြည့်ထင်ဟပ်လျက် ရှိသည်ကို သူ သေသေချာချာ သတိထား မိလေသည်။

မင်း တော်ပါတယ် ဂုဏ်သစ္စာ၊ ပြောရင် ပြောတဲ့ အတိုင်းဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ပေးသွားနိုင်ပါတယ်။

“ကိုမာန်လည်း ခတို့အိမ် လာလည်လို့ ရပါတယ်။ ခ အိမ် မှာ အမြဲရှိပါတယ်”

“အင်း ... ကိုယ် အားရင်ပေါ့။ ဒါနဲ့ ခခရဲ့ တိုက်ခန်းကိုရော”

“ဆက်ငှားထားတယ်လေ၊ ဟိုအိမ်က ကျယ်လည်းကျယ် တယ် သူ့အမေနဲ့ သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အဲဒီမှာ ပဲ နေလိုက်ကြတော့တယ်။ ဘာပဲပြောပြော ခကတော့ ကိုမာန်နဲ့ မသစ္စာကို အဆင်ပြေစေချင်ပါတယ်”

ခခက သူ့မျက်နှာကို မျှော်လင့်တကြီး ငေးကြည့်နေ
ရှာပါသည်။ ခခရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ သူနှင့် ဂုဏ်သစ္စာကို
အဆင်ပြေစေချင်သည့် အရိပ်အတောင်တွေနှင့် ပြည့်နှက်လျက်
ရှိသည်။ ခခကို ကတိမပေးလိုက်သော်ငြားလည်း ခခတို့ ပြန်သွား
သည်အထိ သူ ထိုင်ရာမှ မထဖြစ်ဘဲ ဂုဏ်သစ္စာရဲ့ အကြောင်း
သာ အတွေးထဲ တဝဲလည်လည် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

၇၃ ၇၃ ၇၃

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ ဖေ့ဘွဲ့လိုပီလျှင်
အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သင်္ဃန်းကျွန်းသို့
ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ကံတရားကပဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဆုံဆည်းဖို့
ဖန်တီးပေးခဲ့သလား၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကပဲ ရေစက်ပါလို့လားတော့
မသိပါ။ ဂုဏ်သစ္စာနှင့် သူသည် မမျှော်လင့်ပါဘဲနှင့် နောက်တစ်
ကြိမ် ထပ်မံဆုံတွေ့ခဲ့ရပြန်လေသည်။ သိပ်ကို နာမည်ကြီးလှသော
စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး၏သမီး မင်္ဂလာဆောင်မှာ
ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါ ဆုံတွေ့ခြင်းမှာတော့ သူ့ဘက်က သူမ
အပေါ် နားလည်နေခဲ့သည့် အတွက် ဘာဒေါသ၊ အာကာသမှ

မရှိလေဘဲ ပကတိ ငြိမ်းချမ်းနေပါသည်။ ကြိုဆိုဧည့်ခံသည့်သူက သူနှင့် ဂုဏ်သစ္စာကို တစ်ဝိုင်းထဲမှာပင် နေရာချပေးခဲ့လေသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက တစ်ယောက်တည်းသမားတွေမို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ သူမနှင့် ဆုံစည်းရခြင်းအတွက် နှစ်ခြိုက်နေမိတော့ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သူမနှင့် စကားပြောကြည့်လျှင် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မြင်လာသလို ခံစားရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူက စတင်ကာ သူမကို နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

“တစ်ယောက်တည်းလား ဂုဏ်သစ္စာ”

သူမက သူ့ကို မယုံသင်္ကာ မျက်ဝန်းများဖြင့် ရီသဲ့သဲ့ ပြန်ကြည့်ကာ ဖြေလေသည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလို့ ဖြေရင်လည်း ရွဲရာကျဦးမယ်၊ တခြားနှုတ်ဆက်စရာစကား မရှိတော့ဘူးလား”

အင်း ... သိပ်တော့ အခြေအနေမဆိုး၊ သူမသည် ခခ ပြောသလိုပင် စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှ ကြာရှည်သိမ်းမှတ်မထားသော မိန်းမတစ်ဦး ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဒီလိုဆိုလျှင်တော့ သူကလည်း အကျင့်ကို မပျောက်နိုင်စွာ ပြန်လည်ချေပရတော့မှာပေါ့။

“နေကောင်းလားလို့ မေးရင်လည်း ကောင်းလို့ အလှအတွေ့ ပြင်ပြီး လာတာပေါ့လို့ ဖြေဦးမှာပဲ မဟုတ်လား”

သူမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးလှန်ကြည့်ကာ တိုးတိုးသာသာ ရယ်လေသည်။ သူမ ရယ်နေပုံမှာ အတော်ကြည့်ကောင်းသဖြင့် သူ ငေးမောနေမိသည်။ အမြဲတမ်း ဆံနွယ်ဖားလျားဝေဝေတွေနှင့် တွေ့ခဲ့ရသော သူမဟာ ဒီတစ်ခါတော့ ဖရန့်ချ်ရီးလ်ဆံထုံး မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စုံဖြင့် အထက်တန်းကျစွာ လှပနေပါသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်သည့် အရိပ်အဏ္ဏန်တွေ ခိုအောင်းလျက်ရှိသော သူမ မျက်နှာလေးဟာ အခုမှ အနီးကပ်သေချာကြည့်မိလျှင် ရက်ရက်စက်စက် ချောနေတာကို မြင်ရလေသည်။

သူက ဘာမဟုတ်တဲ့ မာနတွေ စွတ်ကြီးနေချိန်မှာ မောဟတွေ တောက်လောင်နေချိန်မှာ သူမက အေးအေးဆေးဆေး ငြိမ်းချမ်းကာ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင် လုပ်သွားနိုင်တာကိုက သူမရဲ့ ကြီးမားတဲ့ အရည်အချင်းတစ်ခုဟု ပြောရပေမည်။

“ရှင် ကျွန်မအပေါ်မှာ ကြည်လင်သွားပြီလား”

“အင်း ... နားလည်သွားတယ် ဆိုပါတော့၊ မင်းကိုရော၊ ခခကိုရော ကိုယ် နားလည်သွားတယ်”

“သင့်ခံပါ ... ဝမ်းသာစရာပေါ့ရှင်”

“မင်းကရော ကိုယ့်ကို မုန်းနေတုန်းပဲလား၊ မုန်းနေတုန်းပဲနဲ့ တူတယ်”

သူမက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ကာ သူ့ကို ကြည့်သည်။ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းတွေမှာ ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေ ပါဝင်နေသလဲတော့မသိ။ သူကတော့ ဗာဖြည်းဖြည်းနှင့်ပင် စကားပြောရင်း ရင်ထဲကို တစ်စုံတစ်ခုက ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း ဝင်ရောက်လာတာကို ခံစားသိရှိနေရပါသည်။ ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ဘာကြောင့် သူ အချေအတင် ပြဿနာ ဖြစ်ခဲ့တာပါလဲ။

“ရှင်လည်း ကျွန်မကို မုန်းခဲ့မှာပဲ မဟုတ်လား။”

သူတို့နှစ်ဦးသည် ခေတ္တမျှတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ငေးစိုက်ကြည့်မိသွားကြလေသည်။ သူမက စတင် မျက်နှာလွှဲသွားသည့် နောက်မှာတော့ သူကပဲ အဖြေပြန်၍ ဖြေပေးလိုက်သည်။

“အရင်က ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ပါလေ အခုတော့ မင်းကို ကိုယ် ကျေးဇူးတင်ရမှာပါပဲ၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်မိပါတယ်။”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမက ရယ်မောဖို့ မေ့လျော့စွာ သူ့ကို အံ့အားသင့်သည့် မျက်ဝန်းများဖြင့် မော့ကြည့်လာပါသည်။

“ရှင် လာနောက်နေတာလား။”

သူ့ကို မျက်မှောင်ချိုကာ ခပ်တင်းတင်း ပြန်မေးလေသော သူမကို သူ အမြင်မကြည်လင်တာ မရှိလေတော့။ ဒီပုံစံလေးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ အင်မတန် ရိုးဖြောင့်ကာ မြင့်မားသည့် စိတ်ဓာတ်ရှိကြောင့် သူ နားလည်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

“ကိုယ် မနောက်ပါဘူး တကယ်ပြောနေတာ၊ မင်းသာ ဝင်မပါခဲ့ရင် ကိုယ်လည်း သမားရိုးကျ အိမ်ထောင်ရေးကြီး ထဲမှာ ဝင်ပါသွားရမှာပေါ့၊ ခခလည်း သူချစ်တဲ့လူနဲ့ ဘယ်ဆုံစည်းတော့မလဲ၊ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ရမဲ့ လူတွေ ထဲမှာ ကိုယ်ပါ ပါတယ် ...

မင်းပြောသလိုမျိုးပဲ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာတော့မှ အချစ်ကို ခံစားတတ်ဖို့ လိုလာတာပေါ့လေ၊ တစ်သက်မှာ တစ်ခါလောက်တော့ အချစ်ကို ခံစားဖူးသင့်တာပေါ့နော်”

အခါများစွာက သူက တစ်ခွန်းဆိုလျှင် ဆယ်ခွန်းမခံ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြန်ပက်တတ်သော သူမဟာ ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ပင် သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးနေခြင်းက ပိုပါသည်။

သူမ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ သူ့ကို အံ့ဩခြင်းနှင့်အတူ မယုံသင်္ကာရိပ်တွေပါ ထင်ဟပ်နေတာကို သူ သတိထားမိလေသည်။ ရိုးမှ ရိုးရဲ့လား၊ ဘာသဘောနှင့် ပုံစံပြောင်းလာပါလိမ့် ဆိုသော အရိပ်ရောင်တွေပင်။

မအံ့ဩပါနဲ့ ဂုဏ်သစ္စာရဟ်၊ အချစ်နဲ့ အမုန်းဆိုတာ အလွှာပါးပါးလေးတစ်ခုသာ ခြားထားတဲ့ အရာတွေပေါ့၊ သတိထားပြီး နေနိုင်ပါမှ ကိုယ့်လက်ရှိနေရာမှာ တည်မြဲနိုင်မှာပါ၊ အမုန်း တရားတွေ မာန်မာနတွေ စကားစစ်ပွဲတွေထက် ချချိန်မှာ ကိုယ်

အလိုချင်ဆုံးက မင်းရဲ့ အပြုံးတစ်ခုဆိုရင် မင်း ဘယ်လို ဆုံး
ပြတ်ပေးမှာပါလိမ့်။

“ကိုယ် သိထားတဲ့ ဂုဏ်သစ္စာက ဒီလိုပွဲတွေ ဘာတွေ
သိပ် တက်လေ့မရှိပါဘူး”

သူက စကားလမ်းကြောင်းကို အသာပြောင်းယူ
လိုက်ပါသည်။ သူမက ခပ်မဲ့မဲပြုံးရင်း ...

“ဟုတ်တယ်၊ တက်တဲ့ အကြိမ်တိုင်းလည်း ရှင်နဲ့ပဲ တွေ့
ရတယ်၊ မှတ်မှတ်ရရ ဟိုးတစ်ခါက ဒင်နာပွဲရယ်၊ ခု
ဒီမင်္ဂလာဆောင်ရယ်”

“ဪ ... ကောင်းတာပေါ့လေ”

“နေပါဦး ရှင်က ဘာသဘောနဲ့ ကျွန်မကို လာရောနေတာ
လဲ၊ ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်မကံဘူးနော်”

ဒီတစ်ခါ ရယ်မောသူမှာ သူပဲ ဖြစ်လေသည်။ အခု
တော့လည်း သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စရာကောင်းနေ
ပြန်သည်။ ဖရန်ဆဲထုံးနှင့် မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စားထားသော်
လည်း အသက်ကြီးသည့်ပုံစံ မပေါက်ဘဲ မိန်းမငယ်လေးက
လေးဒီကြီးအသွင် စတိုင်လ်ဟန်ထုတ်ထားသလို ဖြစ်နေပါသည်။

“ဘာလဲ မင်းက ကိုယ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မလိုလားဘူးလား”

“မဆိုင်ပါဘူး၊ ရှင်လိုလူက လွယ်လွယ်နဲ့ ကျွန်မကို
ကြည်လင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို ကျွန်မ သိတယ်”

“မင်းတောင် ကိုယ့်ကို ကြည်လင်ရင် ကိုယ်က ဘာဖြစ်
လို့ မကြည်လင်နိုင်ရမှာလည်း၊ မင်း အပေါ်မှာလည်း
ကိုယ်လွန်ခဲ့တာတွေ ရှိတာပဲလေ၊ မင်းကတောင် မိန်းက
လေးဖြစ်ရဲ့နဲ့ သဘောထားကြီးနိုင်ရင် ကိုယ်က ယောက်ျား
လေးပဲ၊ မင်းကြောင့် အမှန်တရားတချို့ကို သိခွင့်ရခဲ့တာ
ကြောင့်လည်း ပါပါတယ်”

“နည်းနည်းတော့ အံ့ဩစရာပဲ”

“ကိုယ် မင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့် ရှိမလား”

“ရှင်က ကျွန်မဒဏ်တွေ ခံနိုင်လို့လား ဆိုတာကိုလည်း
ရှင်ကိုယ်ရှင် ပြန်မေးဦးနော်၊ ကျွန်မက ရှင် ပတ်ဝန်းကျင်က
လူတွေလို ရှင်ကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော်နဲ့ ဖူးဖူးမှတ်နေမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ လူလူချင်း Respect ရှိရုံလောက်ပဲ ဆက်ဆံမှာ”

“အိုကေလေ ဖြစ်ပါတယ်၊ As you like”

သူမကတော့ သူ့ကို မျက်ခုံးတပင့်ပင့်ဖြင့် ကြည့်ကာ
မယုံသည့် အရိပ်သဏ္ဍာန်တွေ အပြည့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ပြောင်းလဲ
သွားသော အခြေအနေတစ်ခုကို ရုတ်တရက် လက်ခံဖို့ သူမအနေ
နှင့် ခဲယဉ်းမည်ဖြစ်မှန်း သူ နားလည်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ...။

တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့ ဂုဏ်သစ္စာရယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ် နား
လည်မှုတွေ ဒီထက်ပိုတဲ့အရာတွေ ခိုင်မာလာမဲ့ တစ်ချိန်ချိန်ပေါ့။။

၆၈ ၆၈ ၆၈

နောက်တစ်နေ့ ညနေမှာပဲ သူ ခေတို့ထံ သွားလည် ဖြစ်ပါသည်။ ခေရဲ့ အခြေအနေကို သိချင်တာကတစ်ကြောင်း၊ ဂုဏ်သစ္စာနှင့် ပတ်သက်တာတစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းနှစ်ခုဖြင့် ခေထံ ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ ခေရော့ သူ့ကောင်လေးရော့ ရှိ မည့် ညနေပိုင်းအချိန်ကို ရွေးသွားခဲ့သည်။

ခေ ပြောထားသလိုပင် အိမ်ရှေ့ဘက်ခြမ်းမှာ ကွန်ပျူတာစာစီနှင့် မိတ္တူဆိုင် တွဲလျက်သား VCD/DVD အငှားဆိုင်မှာ လည်း လူတွေ စည်စည်ကားကားပင်။ ဆိုင်လေးတွေရဲ့ ပြင်ဆင်

ပုံမှာလည်း အပြာရောင်လေးတွေဖြင့် မျက်စိအေးစဖွယ်။ ဒါတွေဟာ ဆရာဝန် ဂုဏ်သစ္စာရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် ဖန်တီးထားမှုဟုလည်း သိရပါသည်။

သူ့ကားကို မြင်သောအခါ ခေက ဆိုင်ထဲမှ ဝမ်းသာအားရ ပြေးထွက်ကာ လာကြိုလေသည်။

“ဟယ် ... ကိုမာန်ပါလား၊ ခေဆီကို လာလည်တာလား။”

သူက ကားပေါ်မှဆင်းကာ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့်ပင် ...

“အင်း၊ ဆိုပါတော့ ခေ ကောင်လေးရော့”

“ရှိတယ် ရှိတယ် အထဲမှာ၊ လာ ကိုမာန် ထမင်းစားပြီး

မှ ပြန်ရမယ်နော်”

သူက ပြုံးပြီးနှင့်ပင် ခေ ခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ သီဟတို့အိမ်ခွေးမှာ သူ့ဟာသူတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေးပင် ဖြစ်သည်။ Air Con ဖွင့်ထားသော အေးစိုမိနေသည့် ခန္ဓာခန်းထဲမှာ သူ့ကို ထိုင်ခိုင်းထားပြီး သီဟကို သွားခေါ်လာပေးလေသည်။ သီဟကလည်း သူ့ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေပင် နှုတ်ဆက်သည်။

“ခေ ... ကိုမိုးမာန်ကို ထမင်းကျွေးမှာနော်၊ ပြင်ဆင်ထားဦး”

“အင်းပါ ... ခဏလေးစောင့်၊ ကိုမာန်တို့ စကားပြောကြဦးနော်”

www.burmeseclassic.com

ခခက စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ကာ နောက်ထဲ ပြေးဝင်သွားလေသည်။ သူနှင့် သီဟသာ စီးပွားရေးအကြောင်းတွေ ပြောရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ စကားပြောကြည့်တော့မှပင် သီဟဆိုသော လူငယ်လေးဟာ အင်မတန် စိတ်ရင်းရိုးဖြောင့်ကြောင်း၊ သိမ်မွေ့ကြောင်းတို့ကို သိခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။ သီဟရဲ့ ဘဝဟာလည်း ခခနှင့် ဘာမှမထူး၊ သူကတော့ မိခင်ကို လုပ်ကျွေးခွင့်ရသည့် အခွင့်အရေးက ပိုရှာပါသည်။

“ကျွန်တော်ရယ်၊ မမရယ်၊ ခခရယ်က ဘဝတူတွေလို့ ပြောလို့ရတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း အချင်းချင်း နားလည်ပေးမနိုင်ကြတာပေါ့။ ဒီအထဲမှာပဲ မမက သနားစရာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ မိဘဆိုတာ သူ လူလား၊ မမြောက်ခင်တည်းက ဆုံးသွားခဲ့တာဆိုတော့ မမက အရမ်း မေတ္တာငတ်တယ်၊ သူ့လို လူမျိုးတွေ တွေ့ရဦးလည်း သူ ချစ်လို့ ကူညီခဲ့တာပါ။ ကိုမိုးမာန်ကို မကျေနပ်တဲ့ ရွဲ့ချင်တဲ့စိတ်နဲ့တော့ လုံးဝ မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်”

အားလုံးဟာ ဂုဏ်သစ္စာရဲ့ သွေးသောက်တွေပါလားဟု တွေးကာ သူ ပြုံးမိသွားပါသည်။

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ ကိုယ် သူ့ကို ကျေးဇူးတောင် တင်တယ်၊ ကိုယ် မမြင်မိတဲ့ ကိုယ်ရဲ့ ချို့ယွင်းချက်တွေ၊ အနာအဆာတွေ သူ့ကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်မြင်လာရတာ ...

တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့က အမုန်းခံပြီး ကိုယ့်ကို ညွှန်ပြခဲ့သလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ခုချိန်မှာ သူ့ကိုတောင် ပြန်အားနာမိရတယ်။ တကယ်ဆို သူနဲ့ စတွေ့ထဲက မပြေလည်မှုစခဲ့တာ ကိုယ့်ဘက်က အမှားပါ။ ကိုယ်က အဲဒီတုန်းက အမှားကို အမှားမှန်း ဝန်မခံခဲ့ဘဲ ရိုင်းပျံခဲ့သလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်လေ။ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဂုဏ်သစ္စာမှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး။ ကိုယ်က ငွေနဲ့ အရာရာကို ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ခဲ့တာ၊ တချို့နေရာမှာ ငွေက ဘယ်လိုမှတာမသွားဘူးဆိုတာ သူက ကောင်းကောင်းပညာပေးသွားနိုင်တယ် ...

ကိုယ် တစ်ခု အံ့သြမိတာက သူလည်း သိပ်ကို ကြွယ်ဝချမ်းသာရဲ့သားနဲ့ မာနတွေ လုံးဝမရှိဘဲ သာမန် လူသား သိပ်ဆန်တာကိုပဲ”

သီဟက တွေးတွေးဆဆငေးရင်း ...

“အဲဒါ လေးလေး ကြောင့်ပါ။ လေးလေးက ငယ်စဉ်ထဲက မိဘနဲ့ မနေရ၊ မောင်နှမသားချင်းလည်း မရှိတဲ့ မမကို ထက်မြက်ရဲခဲ့လာအောင်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်စိတ်ရှိလာအောင်၊ နောက် ကြင်နာတတ်တဲ့ ကိုယ်ချင်းစာ နားလည်တတ်တဲ့သူ ဖြစ်လာအောင် လေကျင့်ပေးထားခဲ့တာလေ။ ကိုမိုးမာန် ပြောသလို မမက အရမ်းကို လူသားဆန်တယ်။ လေးလေးကိုလည်း အတော် တွယ်တာပါတယ်။

လေးလေးကို စိတ်မချတာနဲ့ ဘွဲ့လွန်တောင် ဆက်မတက်ဘူး၊ အလုပ်လည်း မဝင်တာပဲကြည့်လေ၊ မမက စာလည်း သိပ်တော်တာ”

“သူက ဘာဘွဲ့လွန် ဆက်တက်မှာလဲ”

“မတက်ပါဘူး၊ လေးလေးကို စိတ်မချတာပါ၊ မမက ဆရာဝန်လေ၊ ကိုမာန် မသိဘူးလား”

“ဪ ... ဖြစ်ရလေ ဒေါက်တာရယ်၊ သူသာ ဆေးကုလို့ ကတော့ လူနာတွေ ထွက်ပြေးမှာ အသေအချာ၊ တုတ်နဲ့ ရိုက်ပြီး ဆေးထိုးပေးမဲ့ ဆရာဝန်မျိုးပဲ”

သူ့စကားကို သိဟက သဘောကျကာ တဟားဟားနှင့် ရယ်လေသည်။ အခုတော့လည်း အရာရာဟာ လှပသစ်လွင်လို့ပါလား ဂုဏ်သစ္စာရယ်။ သူတို့ ပွဲကျနေတုန်းမှာပင် ခခက ပြီးလက်စဖြင့် ဝင်ရောက်လာကာ ...

“အဲမယ် ... ဘာတွေ သဘောကျနေကြတာလဲ၊ ခကိုလည်း ပြောပြကြဦးလေ”

“မမအကြောင်းပါကွာ၊ ကိုမိုးမာန်က မမကို ခုမှ ဆရာဝန်မှန်းသိလို့ အံ့ဩနေတာ၊ မမသာ ဆေးကုရင် လူနာတွေ ထွက်ပြေးမှာတဲ့”

“သွားတိုင်ပြောမယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... လာ ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ”

ထမင်းခိုင်းမှာ သိဟ မေမေကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ မာန်မာန်မရှိ၊ ဇီဝကြောင်တတ်မည့်ပုံမရဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်းရှိမည့် အမျိုးသမီးကြီးပင်။ သူ့ နှုတ်ဖျားကလည်း ဂုဏ်သစ္စာတို့ တူဝရီးအကြောင်းကို အတော်အမွန်တင်လေသည်။ သူတို့ ပြောကြသည်မှာ သူမရဲ့ ကြွယ်ဝမှုတွေ မပါ၊ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းတွေ မပါ၊ ကြင်နာတတ်သော စိတ်ထားကိုသာ အဓိကထား ပြောကြတာ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ ကွယ်ရာမှာရော လူတွေက ဘာအကြောင်းပြောကြမလဲ။ သေချာတာတော့ ကြင်နာတတ်သည့်အကြောင်း မပြောမှ အသေအချာပဲ ဖြစ်လေသည်။

ဪ ... ဂုဏ်သစ္စာရယ် လူတွေက မင်း အကြောင်းကို အတော်ပဲချီးမွမ်းပြောဆိုကြပါတယ်၊ သူတို့ ပြောလောက်အောင်ပဲ မင်းဟာလည်း လူတိုင်းအပေါ်မှာ စေတနာရှေ့ထားပါတယ်၊ ကိုယ်နဲ့မင်းလည်း ပြေလည်ဖို့ ချိန်တန်ပြီလို့ ထင်ပါရဲ့။

သူ ပြန်ခါနီးမှာ သိဟနှင့် ခခက ကားနားထိကို လိုက်လံနှုတ်ဆက်ကာ နောက်ထပ် လာလည်ဖို့လည်း အထပ်ထပ် အခါခါ ဖိတ်ကြားလျက် ရှိပါသည်။ သိဟရဲ့ မျက်နှာမှာ ခခအပေါ် ကြင်နာမြတ်နိုးသည့် အရိပ်တွေ အထင်းသားဖြင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိလေသည်။

ခခကို ဘယ်လောက် ချစ်ခင်ယုယလဲ နှိုတာ

ယောက်ျားချင်းပင် အမှတ်ပေးရသည့် အထိ၊ သူသာဆို ခခကို ဘယ်တော့မှ ဒီလို ကြင်နာမှာလည်း မဟုတ်။ ခခလည်းပဲ ပျော်ရွှင်မှာ မဟုတ်။ အခုတော့ ခခရဲ့ ဗျက်နာလေးဟာလည်း လောကမှာ ကံကောင်းခြင်း မှန်သမျှကို ရရှိထားသည့် လူတစ်ယောက်ပုံစံ အပြည့်အဝပင်။

အားလုံးက သူ့ဟာနှင့်သူ နေသားတကျ၊ အစီအစဉ် တကျ လွတ်လပ်စွာ ငြိမ်းအေးစွာ စံပျော်လျက် ရှိကြသည်ကို ကြည့်ရင်း သူဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ပြင်းပြင်းပြပြ သတိရ လာမိလေသည်။ အဲဒါဟာ ဂုဏ်သစ္စာကလွဲလို့ ဘယ်သူရှိဦးမှာ လဲလေ။

၇၆ ၇၆ ၇၆

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သာယံနန်းကျွန်းသို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

သူ့ရှင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို ကြာကြာသိမ်းဆည်း မထားနိုင်သည့် အချိန်မှာတော့ သူမနှင့် စကားပြောရဖို့ စဉ်းစား လာရလေသည်။ ရာသီဥတုကလည်း ကိုယ့်ဘက်ဖါနေတယ် ဆိုရ အောင်ပင် မိုးရနံ့ခပ်ဆွတ်ပျံ့ပျံ့ မိုင်းမိုင်းညှို့ညှို့ဖြင့် လွမ်းချင်စေဖွယ်။

ဒီအချိန်မှာ သူမနှင့်အတူ ကော်ဖီသောက်ရရင် ဘယ် လောက်ကောင်းမလဲ၊ ဒီအခွင့်အရေးဟာ သိပ်တော့ မနီးစပ်ဘူး ဆိုတာ သူ သိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြီးစားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ကာ သူ့လက်တွေက သူမရဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်း နံပါတ်ကို

www.burmeseclassic.com

အလိုလို နှိပ်ပြီးလျက်သား ရှိနေလေသည်။ တစ်ဖက်သို့ လှိုင်းဝင် သွားစဉ်မှာ သူ့ ရင်တွေကား တဒိတ်ဒိတ်။ ဒီအချိန် သူမ ဘာလုပ် နေမှာပါလိမ့်။ အချိန်ကတော့ နေ့လယ် နှစ်နာရီလောက်မို့ Tea time တော့ ရောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

“ဟဲလို ဂုဏ်သစ္စာ ပြောနေပါတယ်”

ဟော ... သူမ ပြန်ထူးပြီ၊ လေသံဟာ မပျော့လွန်း မမာလွန်းပေမဲ့ တစ်မျိုးသော ဆွဲဆောင်မှုရှိသည့် အသံလေးပင်။ အများစုဟာ ‘ရှင်’တွေ ‘ခင်ဗျာ’တွေ ထည့်သုံးတတ်ကြပေမဲ့ သူမကတော့ အဲဒီလောက် ချိုပြောင်းမှုတွေမပါ၊ သူက တစ်ချက် ပင့်သက်ရှိက်လိုက်ပြီး ...

“ဂုဏ်သစ္စာ ကျွန်တော်ပါ”

သူမဘက်က ရုတ်တရက် အသံတိတ်ဆိတ်သွားပြီး ခဏကြာမှ စဉ်းစားမိပုံရသွားကာ ...

“ဘာလဲ ... ရှင် မိုးမာန်ဆိုတဲ့ လူလား”

“ဂုဏ်သစ္စာက တော်သားပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း ဒေါက်တာ ဖြစ်နေတာကိုး”

“နေစမ်းပါဦး ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ရ တာလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီနံပါတ်က ဘယ်က ရသွားတာလဲ”

“ဒါက အဲလောက်လည်း ထူးဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခုဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဟမ်”

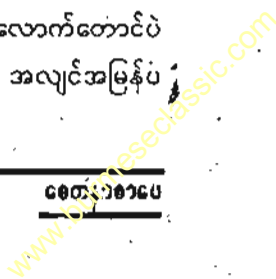
သူမက ကျွန်တော်ရဲ့ ရုတ်တရက် မေးခွန်းကို အံ့ဩသွားသလို ဖြစ်သွားလေသည်။ ခေတ္တမျှ အသံတိတ်လျက် ဖုန်းထဲမှာ အသက်ရှူသံတစ်ခုကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ နောက်တော့ ဟင်းခနဲ မြည်သံတစ်ခုနှင့်အတူ ...

“ဒီမှ- မိုးမာန်၊ ရှင်ရဲ့ Targetတွေ ဘယ်လိုပဲပြောင်းပြောင်း ကျွန်မက Shock မရဘူးနော်၊ ရှင်လည်း အချိန်တွေ သိပ် ပိုနေတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မလည်း မအားဘူး၊ ဒီတော့ ကိုယ့်အလုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကြရအောင်၊ ကျွန်မ ရန်လည်း မဖြစ်ချင်ဘူး ဟုတ်ပြီ လား”

“ဟာ ... နေဦး ခဏလေး၊ ဖုန်းမချလိုက်နဲ့ဦး”

အခုမှပင် သူမရဲ့ သဘောထားကို သူ ရေရေရာရာ နားလည်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လက်စသတ်တော့ သူမက သူ့ကို ယခုထိတိုင် မယုံကြည်နိုင်သေးတာပဲ ဖြစ်သည်။ သူမကို ပတ်သတ်သမျှအတိုင်း အကောင်းဘက်က တွေးမမြင်ဘဲ လျှို့ဝှက်သော နောက်တစ်နည်းဖြင့် ချဉ်းကပ်လာသည်ဟုသာ ထင် မြင်ယူဆပုံ ရလေသည်။

ဖြစ်ရလေ ဂုဏ်သစ္စာရယ်၊ အဲလောက်တောင်ပဲ အယုံအကြည် နည်းရသတဲ့လား။ သူက သူမကို အလျင်အမြန်ပဲ ဖြေရှင်းရလေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဂုဏ်သစ္စာ၊ မင်း လုံးဝ အထင်လွဲနေပြီ၊ ကိုယ် ဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကိုယ် အဲလောက်ထိ အောက် တန်းလည်း မကျပါဘူး၊ မင်း ထင်သလို လုံးဝ မဟုတ်ဘူး ဂုဏ်သစ္စာ၊ ဒီတစ်ခုတော့ အသေအချာကို ယုံပေးပါ”

သူမက အသံတိတ်ဆိတ်သွားပြီးလျှင် ...

“ထားပါတော့ ကဲ ... ခု ဖုန်းဆက်တာ ဘာကိစ္စလဲ”

“ကိုယ် မင်းကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ ဖိတ်မလို့ပါ”

“ဘာရယ် အိုး ... Very wonderful ! အဟား၊ ဆန်း တပြားပြားပဲ”

“ကိုယ့်ကို မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ရင် လက်ခံပေးပါလား ဂုဏ်သစ္စာ၊ ဒီအချိန်ဟာ ကော်ဖီပူလေး သောက်လို့ အရမ်းအဆင်ပြေတဲ့ အချိန်ပါ၊ ရာသီဥတုလည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ ဟုတ်တယ်မှလား၊ လက်ခံပါ၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားက အစိုင်အခဲတွေ ဒီနေ့ အပြီးသတ် ရှင်း လင်းပစ်လိုက်ရအောင်၊ ကိုယ့် ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံ ပါနော်”

“အင်း ... ကျွန်မလည်း ကော်ဖီသောက်ချင်နေတာတော့ အမှန်ပဲ၊ ခုတောင် ဖျော်သောက်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစား နေတာ”

သူမက ထင်ထားတာထက်ကို ပွင့်လင်းရိုးသားလေ သည်။ အရှိကို အရှိအတိုင်း။ ဘာကိုမှ သိပ်ကွယ်ဝှက်မထားတတ် မှန်း သူ ထပ်ပြီး သိလိုက်ရသည်။

“ဟာ ... ဖျော်မသောက်ပါနဲ့ ဆိုင်မှာပဲ သောက်ရအောင်ပါ၊ ဘယ်မှာ သောက်မလဲ၊ ဂုဏ်သစ္စာ ကြိုက်တဲ့နေရာ ရွေး ပါ၊ အဆင်ပြေမဲ့ နေရာပေါ့”

“ကျွန်မနဲ့ နီးနားတာတော့ Sedonaပဲ ရှိတယ်၊ ရှင် လာ မှာလား”

“အိုကေ ဆက်ဆက်စောင့်နေ၊ ကိုယ် ဆယ်မိနစ်အတွင်း ရောက်လာမယ်၊ ဒါပဲနော်၊ ဆီးယူ”

သူက ဖုန်းပိတ်လိုက်ကာ ကားသော့ကိုယူပြီး ချက် ချင်း မောင်းထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကားထဲက CDကို Playလှမ်း လုပ်လိုက်ရင်း မြူးကြွစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် သီချင်းသံကြားမှာ သူကိုယ်တိုင်လည်း မြူးကြွလာရလေသည်။

အဖြဲတစေ Air Con ပွင့်ထားတတ်သည့် သူက ဒီတစ်ခါတော့ မပွင့်ဖြစ်တော့ဘဲ မှန်တွေ အကုန်ချကာ လတ်ဆတ် အေးမြနေသည့် မိုးရနံ့ ခပ်ဆွတ်ဆွတ်ပါသော လေကိုသာရှုရှိုက် ရင်း မောင်းလာခဲ့သည်။

သူ့ ဘဝမှာ ဒီလိုတစ်ခါမှ မြူးဖြာမနေခဲ့ဖူး။ လူက လေစိုင့်ထဲမှာ မျောနေသလိုလို လွင့်နေသလိုလိုဖြစ်ကာ ရင်ခုန်သံ

က ငြိမ်းငြိမ်ညောင်းညောင်း ဖြစ်နေခြင်းသည် အတော့်ကို လှိုက်ဖြာ စေသော ခံစားချက်တစ်မျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။

မာနတွေမပါဘဲ နှလုံးသားဆန္ဒ သက်သက်ဖြင့် နေကြည့်လိုက်လျှင် အလွန် သက်သောင့်သက်သာ ရှိသွားတာကို သူ ခံစားဖူးသွားခဲ့ချေပြီ။ သိပ်ချစ်တတ်လာတဲ့အခါမှာ မာနဆိုတာ အချစ်အတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်သည့် အပိုပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်သွား တော့တာပါပဲလား။ ကိုယ့် မာနတွေ ခဝါချခဲ့ပါပြီ ဂုဏ်သစ္စာ ရယ်။

ဖြောင့်မတ်တဲ့ နှလုံးသားရှိတဲ့ မင်းကို ကိုယ် ချစ် တယ်။

သူ Sedona သို့ ရောက်သွားသောအခါ သူမကို စားပွဲတစ်လုံးမှာ အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမက သူ့ကို လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြကာ သူမ ရောက်နေကြောင်း အကြောင်း ကြားပါသည်။ ရာသီဥတု အေးနေတာတော့စင် သူမက လည်ထောင် အနီရဲ့ လက်ပြတ်လေးဖြင့် တောက်တောက်ယှပ လှပနေသည်။

သူမ မှာထားသဖြင့် ကော်ဖီတစ်အိုးနှင့် ဆင်းဒဝစ် ပန်းကန်တွေ လည်း ချထားတာ တွေ့ရသည်။ သူ့အတွက်တော့ ဖျော်မထားဘဲ သူမအတွက် တစ်ခွက်တော့ ဖျော်ပြီးထားတာ တွေ့ရလေသည်။ သူက နှပ်ပြီးသား ကော်ဖီအိုးထဲမှ တစ်ခွက် လောင်းထည့်ရင်း ကိုယ့်ဘာသာပင် နို့တွေ၊ သကြားတွေ ထည့်

စပ်ကာ ဖျော်ရလေသည်။ သူမက သူ့ကော်ဖီဖျော်နေပုံကို သေချာ ကြည့်ရင်း ...

“ရှင်ကြည့်ရတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိပ်မလုပ်ဖူးဘူးနဲ့ တူတယ် နော်”

“အမှန်ပဲ၊ ကော်ဖီချင်း ယှဉ်သောက်ရင် မင်း ကော်ဖီက ပိုကောင်းမှာ အသေအချာပဲ”

“ရိုက်ထိ၊ ရှင်လည်း ကိုယ့်ဘာသာတော့ တတ်အောင် လုပ်ထားဦးပေါ့”

“အင်း ... ပြောရရင် ကိုယ် တတ်တာ ဘာမှမရှိဘူး၊ အား လုံးကို မေမေကပဲ လုပ်ပေးတယ်၊ ခုချိန်ထိ ကလေးလိုပဲ ဂရုစိုက်တယ်”

“အဲဒါ သိပ်တော့ မဟုတ်သေးဘူးရှင်၊ ကိုယ့်အမေက ကိုယ့်ကို ပြန်ပြုစုနေရတယ်ဆိုတာ မနိပ်လှဘူး၊ ကျွန်မမှာ အမေ မရှိလို့ ရှင်ကို ဂျေဝင်ပြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ရှင်အမေကသာ ရှင်ကို ပြုစုနေရတာ၊ ရှင်အနေနဲ့ ရှင် အမေကို ဘယ်နှခါများ ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုဖူးလဲ၊ ရှင် ပြန်တွေးကြည့်စမ်း၊ အပြင်ကနေ ဘာလေးဖြင့် မေမေ ကြိုက်တတ်တယ်ဆိုပြီး ရှင် ဝယ်ပေးသွားဖူးသလား၊ အမှတ် တရ ရှိဖူးလား၊ ဟင်း ... ဟင်း မေမေမှာ ပြည့်စုံနေပြီး သားလို ရှင်ထင်ထားတာ မဟုတ်လား၊ မလိုဘူးလိုလေ ...

ကျွန်မပြောတာ မှန်လား”

သူမ ပြောသလိုပင် သူ တစ်ခါမှ မေမေအတွက် ထည့်မစဉ်းစားခဲ့ဖူးချေ။ မေမေမှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုတွေ အပြည့် ရှိသလို နိုင်းစရာလူတွေလည်း တစ်ပုံတပင် အပြည့်။ ခြွေရံသင်းပင် အပြည့်အစုံ။

ပြုစုယုယမည့်သူတွေ အပြည့်အစုံရှိသဖြင့် သူ ဘာမှ လုပ်ပေးစရာမလိုဟု တကယ်ပင် အတွေးထဲမှာ အဲဒီအတိုင်း ရှိခဲ့ လေသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင်ကို သူမက သူ့စိတ် ကို ဖတ်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။

သူမက သူ့ရှင်ကို ထုတ်ချင်းဖောက် မြင်နိုင်သော မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“တကယ်တော့ အဲဒီအတွေးဟာ သိပ်ကို မှားတယ်ရှင်၊ သားသမီးရဲ့ အလိုက်သိတတ်မှုဟာ မိဘရဲ့ရှင်ကို ဘာနဲ့မှ မတူအောင် ငြိမ်းအေးစေနိုင်တယ်၊ မိဘတွေဟာ အသက် ကြီးလာတဲ့အခါမှာစ သားသမီးရဲ့ ပြုစု သိတတ်မှုကို ပိုပြီး လိုလားတယ် ...

ရှင်က ရှင့် မေမေမှာ အားလုံးပြည့်စုံတယ် ထင် ထားပေမဲ့ ဘာမှ သွေးသားမတော်စပ်သူတွေရဲ့ ပြုစုမှုထက် ကိုယ့်သား အရင်းခေါက်ခေါက်ရဲ့ ပြုစုမှုကိုပဲ ပိုလိုလား မှာပါ။ ရှင့် အမေမှာ အားလုံးပြည့်စုံတယ် ဆိုပေမဲ့ သားရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတော့ အပြည့်အဝ လိုအပ်သေးတယ်”

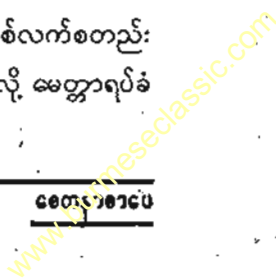
“ဟုတ်တယ် ဂုဏ်သစ္စာ၊ ကိုယ် ဒါတွေ မတွေးမိခဲ့ဘူးကွာ၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အမြဲတမ်း သူများဆီကပဲ ရခဲ့တော့ ကိုယ်က ပြန်ပေးရကောင်းမှန်းလည်း နားမလည်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ မေမေကို မင်း ပြောသလို ကြင်ကြင်နာနာ ဂရုစိုက်တာမျိုး မရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ ကိုယ် ဒီလိုမျိုး မတွေးတတ်ခဲ့ဘူး”

သူမက သူ့ကို နားလည်စွာ ပြုံးစိုက်ကြည့်လေ သည်။

“ကျွန်မ ရှင့်ကို နားလည်သွားပါပြီ၊ တကယ်တမ်းတော့ ရှင့် ရှင်သန်ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့်လည်း ပါပါတယ်။ အခု ရှင့် သိသွားရင် ပြင်တော့ပေါ့၊ လောက ကြီးမှာ ယူတယ်ဆိုတာ လွယ်ပါတယ်၊ ပေးနိုင်တာမှ ခက်ခဲ တာပါ၊ ခက်တဲ့အရာကို လုပ်နိုင်တာ ဗုဒ္ဓရဲ့ သူရဲကောင်းပဲ ပေါ့ရှင်”

“မင်းကို သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဂုဏ်သစ္စာ၊ မင်းဟာ ကိုယ့်အတွက်တော့ အမှန်တရားကို သိမြင်စေခဲ့သူ တစ်ဦး ပါပဲ၊ ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်၊ ပြီးတော့ လက်ထပ်ချင် တယ်၊ ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုပါ ဂုဏ်သစ္စာ ...

ကိုယ့်ကို နားလည်သွားတာနဲ့ တစ်လက်စတည်း ကိုယ့်အချစ်တွေတို ဆက်နားလည်ပေးပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံ ပါတယ်”

သူမက ရုတ်တရက် အငိုက်မိသွားသလို မျက်လုံး
ဝိုင်းကာ တိတ်ဆိတ်ဆုံ့ အသွားခွဲလေသည်။ အစကတော့ ချစ်
စကားပြောဖို့ ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့သော်ငြားလည်း သူမနှင့် စကား
တွေပြောရသောအခါ သူ့စိတ်တွေက တင်းမခံနိုင်တော့။

သူမကို ချစ်သည့်စိတ်သည် ရင်ထဲမှာ စက္ကန့်တိုင်း
မွှေးဖွားလျက်ရှိကာ အရှိန်အဟုန်မပြတ် စီးဆင်းသောရေတွေ
တာကျိုးသလိုပင်။ ဘယ်လိုမှ တားမရ စီးမရ၊ ကြာလေလေ
သူမမှလွဲ၍ တခြားမိန်းကလေးတွေဟာ သူ့အတွက် ဘယ်လိုမှ
မဖြစ်နိုင်တော့တာလည်း သိလာလေလေ ဖြစ်သည်။ သူမသည်
သူ့အတွက်တော့ သိပ်ကိုလိုအပ်လှပါသည်။ သူ့ကို နားလည်ကာ
အမှန်တရားကို သိစေခဲ့သော ရဲရင့်သည့် မိန်းမသည် ဂုဏ်သစ္စာ
တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပါသည်။

“စိတ်ဆိုးသွားတာလား ဂုဏ်သစ္စာ၊ ဒါမှမဟုတ် Target
တစ်မျိုးပြောင်းသွားတယ်လို့ ထင်သွားသလား၊ အဲဒီလိုမျိုး
လုံးဝမဟုတ်တာကိုတော့ ကိုယ့်အသက်နဲ့ထပ်ပြီး လောင်း
ရဲပါတယ်၊ လက်မခံနိုင်သေးရင်တောင် ကျေးဇူးပြုပြီး
ကိုယ့်အချစ်တွေကိုတော့ ယုံပေးပါ။

ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းက ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ ချစ်
ခဲ့ရတဲ့ ပထမဦးဆုံး ချစ်သူပါ ဂုဏ်သစ္စာ၊ မင်းနဲ့တွေ့ဖို့
အချစ်ဆိုတာကို နားလည်ခဲ့တာပါ”

သူမက သူ့ကို မကြည့်ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးသို့ ငေးနေ
လေသည်။ အပြင်မှာ မိုးက ခပ်ဖွဲဖွဲ ရွာကျလာပြီ ဖြစ်သည်။
လေအငွေ့မှာ အေးစိမ့်စိမ့် တိုက်ခတ်လာသော မိုးသက်လေပြည်
နှင့်အတူ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေသော သူမရဲ့ ဘေးတိုက်
မျက်နှာလေးက အပြစ်အနာဆာရယ်လို့ ဘာမှ ရှာမတွေ့ဘဲ
နူးညံ့ချောစက်နေပါသည်။ သူမ မျက်နှာကို တစ်မိမ့်စိမ့် ကြည့်ရင်း
မှ သူမကို ဘယ်လိုမှ စွန့်လွှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ဆိုတာ သေချာသွား
ပြီ ဖြစ်သည်။

မမျှော်လင့်စွာနှင့်ပင် သူ ဂုဏ်သစ္စာကို သိပ်ချစ်သွား
ခဲ့လေသည်။

“ကိုယ့်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘူးလား”

“ကျွန်မက ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ၊ ရှင်ပြောတာ နားထောင်
နေတာပဲဥစ္စာ”

အား ... ပုံစံလေးကို သူ အတော်အသည်းခိုက်သွား
ရသည်။ နှုတ်ခမ်းချွန်ချွန်လေးကို မပွင့်တပွင့်ဖွင့်လျက် သူ့ကို
မျက်စောင်းလေးထိုးကာ ပြောသောပုံစံလေးဟာ သူ့နှလုံးသားကို
အတော်သိမ်းပိုက်သွားပါသည်။ သူမ ကြည့်ရတာ သူ့ကို စိတ်ဆိုး
ပုံ မရချေ။

“ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားလဲဟင်၊ ကိုယ့်ကို
စဉ်းစားပေးမယ်မှလား”

သူမက သူ့ကို မဲ့ရွဲကာ ကြည့်ရင်း ...

“ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေ တတ်လည်း တတ်နိုင်ကြတယ်နော်၊ အစကတော့ ကျွန်မကို ဘီလူးမလေး ဘာလေးနဲ့ ခုတော့ လည်း ချစ်တယ်တဲ့၊ ယုံချင်စရာကောင်းလား။”

“ဟာကွာ အရင်ကဟာတွေ ပြန်မပြောပါနဲ့ကွာ၊ အဲဒါတွေ မကျေနပ်ဘူး ဆိုရင် ကိုယ် ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲ၊ ခုပဲ ဒူးထောက်တောင်းပန်ရမလား၊ မင်းနဲ့ ပတ်သက်လာ ရင် ကိုယ့်မာနတွေ အတ္တတွေ ဟိုးအဝေးမှာ လွှင့်ပစ်ခဲ့ပါ ပြီကွာ”

သူမက သူ့ကို ပိုရန်ကောဆိုသော အပြုံးလေးဖြင့် မျက်စောင်းကဲ ကြည့်လေသည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး မျက်စောင်းတွေ သိပ်မထိုးပါနဲ့ ဂုဏ် သစ္စာရယ်၊ ကြာရင် ကိုယ် ရူးရလိမ့်မယ်။

“ကဲပါ တော်ပါတော့၊ ရှင် မရှက်ပေမဲ့ ကျွန်မ ရှက်တယ်၊ ပြန်တော့မယ်၊ လတ်စသတ်တော့ ရှင်က ကော်ဖီတိုက်မယ် ဆိုပြီး ကျွန်မကို ရည်းစားစကား ခေါ်ပြောတာပဲ”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကိုတော့ လက်ခံပေးပါနော်”

“အံ့မယ် လာသေးတယ်၊ ဝေးသေးတယ် ဟွန်း ...”

သူမက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ခုံမှ ထနေပြီမို့ သူက နောင် အမြန်ရှင်းလိုက်ရကာ သူမနောက်မှ အပြေးလိုက်လာရပါ

သည်။ မိုးဖွဲဖွဲများအောက်မှာ သူမနှင့်အတူ အပြေးတစ်ပိုင်း လျှောက်လာရတာလောက် သူ့ဘဝမှာ ကဗျာဆန်သော အချိန် တွေ မရှိခဲ့ချေ။

အခုမှပဲ လွတ်လပ်ခြင်း အရသာကို မြည်းစမ်းမိကာ သူ့ကိုယ်သူ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားလို ပြန်လည်ခံစားမိရလေသည်။ ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ကတောင် ဒီလို မလွတ်လပ် မပျော်ရွှင်ခဲ့။

“ဟေ့ ... ပြောခဲ့ဦးလေ၊ ကိုယ့်ကို ဘယ်နှရက် စဉ်းစား မှာလဲ”

“အနှစ်တစ်သန်း”

“ဟာ ... မနောက်ပါနဲ့ကွာ ပြောခဲ့ပါ”

သူမက ရယ်ကျဲကျဲ ပြောင်စပ်စပ်ဖြင့် ကားပေါ် တက်ကာ သူ့ကို လက်ချောင်းလေးများ လှုပ်ခတ်နှုတ်ဆက်ကာ မောင်းထွက်သွားပါသည်။ သူကတော့ သူမကားလေး ဟိုတယ် ဝင်းအတွင်းမှ ချိုးကျွေ့ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ဝေးမောကြည့် ကာ ကျန်နေရစ်ခဲ့လေသည်။

သူမအချစ်ကို ပိုင်ဆိုင်ဖို့ဆိုတာ သိပ်တော့မလွယ် မှန်း သူ နားလည်သော်လည်း သူမနှင့် ဝေးရာထက်စာလျှင် ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ခဲပါစေ သူ ကြိုးစားသွားမှာ ဖြစ်လေသည်။

အခန်း(၉)

ဂုဏ်ဘဝတွင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် ဒီတစ်ခါ
လောက် ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မညစ်ခဲ့ဖူးချေ။ ရင်ထဲမှာရော
အတွေးထဲမှာရော မွန်းကျပ်လို့ နေလေသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာ
သူ့ပုံရိပ်တွေက ပျောက်ဖျက်လို့ကိုမရ၊ နှလုံးသားထဲမှာရော
နှလုံးသားထဲမှာလည်းပဲ ဂုဏ် သူ့ကို ချစ်မိနေပြီ ထင်ပါသည်။
ဒါပေမဲ့ ဂုဏ် မဆုံးဖြတ်ရဲချေ။

သူ့အကြောင်း တွေးမိလျှင် ခခရဲ့ချစ်မှာထ ဝုဏ်
အတွေးထဲ ပါလာတတ်သည်။ အခါများစွာက ခခကို ပြောခဲ့သော
စကားသံတွေ၊ လေးလေးကို ပြောမိခဲ့သော စကားသံတွေ၊ သူငယ်
ချင်းတွေကို၊ သီဟကို ပြောခဲ့သော စကားသံတွေကြားမှာ ဂုဏ်
ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားသည် အကြီးအကျယ် လွန်ဆွဲလှက် နှိုး
လေသည်။

ဂုဏ်နှလုံးသားက သူ့ အမှန်တွေကို ပြောနေမှန်း
ခံစားသိရှိထားပေမဲ့ ဦးနှောက်ကတော့ မသင့်တော်ဘူးဆိုသည့်
အတွေးဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အကြိမ်ကြိမ် ဖိစီးနှိပ်စက်လှက် နှိုးသည်။
ခခကိုတော့ သူ့လက်ထဲကနေ လွတ်မြောက်အောင် ထပ်တင်
ခဲ့သည့် ဂုဏ် သူ့ အတ္တကြီးကြောင်း မာနမိုးထိုးကြောင်းတွေ
ပြောကာ ဝေးဝေးရှောင်စေခဲ့သည့် ဂုဏ်က သူ့ကို ချစ်ခိုသွားတာ
ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြလျှင် ဂုဏ် အရင်ဆုံး ရင်မဆိုင်တာ ခခရဲ့
မျက်နှာကိုပဲ ဖြစ်လေသည်။ ကလေးမလေးက ဂုဏ်ကို ဘယ်လို
ထင်ရှာမလဲ၊ တစ်သက်လုံး လေးစားခဲ့သော သီဟကရော ဘယ်လို
မြင်ရှာမလဲ။ ဘာမှ မပြောကြတောင် သူတို့ ... ။

ဆက်မတွေးချင်စွာနှင့် လူးလိုမုံကာနေသော ဂုဏ်
သည် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့ ချစ်စကားသံတွေမှာ
ဂုဏ်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အရည်ပျော်သွားခဲ့ရပြီ ဖြစ်သော်လည်း
နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေအတွက် ဂုဏ် မိုးစင်စင်လင်းသည့်
အထိ ငုတ်တုတ်ထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

ခေါင်းတွေလည်း မူးဝေကိုက် ခဲနေသဖြင့် ရုံးတက်

လည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ လေးလေးကို ဂုဏ် ရုံးမတက်ဖြစ်တော့
ကြောင်းပြောကာ အိပ်ရာထဲမှာပဲ ဂုဏ် ရင်နင့်နေခဲ့လေသည်။
လက်ရှိ ဂုဏ်ခံစားချက်ကတော့ အားလုံးနဲ့ ဝေးရာကို ခပ်ကြာကြာ
သွားနေပစ်ချင်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဝင်ခဲ့”

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ဝင်ခဲ့ဖို့ အသံပေးလိုက်တာ
သည်။ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဝင်လာသူက ချစ်စွာသော ရောင်းရင်း
သိရီ။ သိရီက အိပ်ယာပေါ်မှာ ပျော့ဖတ်နွမ်းခွေနေသည့် ဂုဏ်ထို
မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း ...

“ဟယ် ... ဒီလောက်တောင်ပဲ အခြေအနေ ဆိုးနေပြီလား
ငါက နင့်ရုံးကို အရင်သွားတာ၊ လေးလေးက ဂုဏ် နေ
မကောင်းလို့ အိမ်မှာလို့ ပြောလိုက်လို့ လိုက်လာတာ
ကြားသားမိုးကြီးဟယ် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် မဖျားမနာဖူး
တဲ့ ဒေါက်တာမကြီး ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရတဲ့?”

သိရီက ဂုဏ် ခုတင်ပေါ်မှာပင် ဝင်ထိုင်ကာ တအံ့
တဩ မေးလေသည်။ ဂုဏ်ပုံစံကလည်း ချက်ချင်းကိုပင် နွမ်းချွေး
ကုသွားတာ ဖြစ်သည်။ သိရီကိုတော့ ဂုဏ်ရဲ့ ခံစားချက်တွေ
ဖွင့်အန်ပြဖို့ စိတ်ကူးပြီးသား ဖြစ်တာမို့ ဟုဏ် ခံစားနေသမျှတွေ

အကုန်ရင်ဖွင့်ချပစ်လိုက်လေသည်။ သိရီက စိတ်ဝင်တစား နား
ဆောင်ပြီးသွားလျှင် ...

“နင်ကလည်း အတွေးကြောင်နေပြန်ပြီ၊ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊
မိုးမာန်နဲ့ ခခက သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူတွေမို့ နင်က ခွဲတာမှ
မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်လည်းဟယ် သူတို့အမြင်မှာ ငါက”

“မဆိုင်ပါဘူးဟာ သူတို့သိခဲ့တဲ့ မိုးမာန်နဲ့ နင်ကိုချစ်တဲ့
မိုးမာန် တူမှမတူတော့ဘဲ၊ နင့်ကို ဒီလောက် ကြွေပြဲနေ
တာ တော်ရုံတန်ရုံ အချစ်မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူက
သိပ်မာနကြီးတဲ့ဟာ၊ နင့်ကို တကယ်ချစ်လို့ ဒီလောက်ထိ
သည်းသည်းလှုပ်နေတာပေါ့၊ တော်ရုံလောက်တော့ သူ့မာန
တွေ ခဝါချမှာ မဟုတ်ဘူး ...

နင်ကလည်း ချစ်နေတာပဲဆို ပြီးပြီပေါ့ဟာ၊ နေပါဦး
နင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ဂရုစိုက်ခဲ့တဲ့
မိန်းမ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခုမှ ဘာတွေ တွေ့ဝေနေရတာလဲ”

“မသိဘူးဟာ ငါ့စိတ်တွေ သိပ်ရှုပ်ထွေးနေတယ်၊ အဝေးတစ်
နေရာကို ခဏလောက် သွားနေချင်တယ်ဟာ”

“ဟဲ့ ... ငါ နင့်ဆီကိုလာတာ အဲဒီအကြောင်း လာပြော
မလိုဟဲ့၊ ငါ ကလေးကို အလည်သွားမလို့၊ အဲဒါ နင်
လိုက်မလားလို့ လာမေးတာ၊ ငါ အစ်မက ခေါ်ထားတာ

ကြာလှပြီ၊ ငါ တစ်ယောက်တည်းမို့ နင့်ကို အဖော်လာစပ် တာ၊ အစကတော့ နင့် အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ လိုက်ချင်မှ လိုက်မှာလို့ ခု ဒီပုံတိုင်းဆို နင့် လိုက်မှာ မဟုတ်လား၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ နင့် စိတ်ပေါ့သွားမှာ အမှန်ပဲ၊ လိုက် မလား”

“ဟင့် ... တကယ်လား၊ လိုက်မယ်ဟယ် ငါလည်း ခရီးမ ထွက်ဖြစ်အောင် ကြာပြီ၊ နင့်ကားနဲ့ပဲ သွားကြမှာ မဟုတ် လား”

“ဟင့်အင်း ... အပန်းဖြေသွားဖို့ အပင်ပန်း မခံနိုင်ဘူး၊ အဝေးကြီးကိုဟယ်၊ ဖလိုက်နဲ့ သွားမယ်လေဟယ်၊ ဒီကနေ ဟဲဟိုးကိုပေါ့၊ ဟဲဟိုးမှာ သူတို့ လာကြိုလိမ့်မယ်၊ အပြန် လည်း ဖလိုက်နဲ့ပဲပေါ့၊ ငါ ခဲအိုက မြန်မာလေကြောင်းက ဆိုတော့ ပူစရာမလိုပါဘူး၊ နင့် လိုက်မယ်ဆို မှတ်ပုံတင် ငါလာယူတာ”

“အင်း ... အင်း ဟုတ်ပြီ၊ ပေးလိုက်မယ်၊ ပြီးရင် သွားမဲ့ နေ့ အချိန် နင့် လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်၊ မနက်ဖြန်ဆို ပို တောင်ကောင်းသေးတယ်”

“အေးပါ၊ အမလေး ... ဟိုကျမှ လွမ်းလို့ ပြန်ချင်ပါပြီ မလုပ်နဲ့နော်၊ ငါက စိတ်ရှိလက်ရှိ အပန်းဖြေမှာ”

“အင်းပါဟယ်”

သိရိက မှတ်ပုံတင်ယူပြီး ပြန်သွားချိန်ဝယ် ဂုဏ် အတွေးထဲ သူက ပြန်ဝင်ရောက်လာပြန်လေသည်။ ဘယ်လိုလဲ ကွယ်၊ ဒီကမ္ဘာမှာ သူနှင့် ကင်းလွတ်ရာ နယ်မြေ မရှိတော့ဘူး လား။

ဂုဏ် သွားပါရစေတော့၊ ဝန်းကျင်သည် နယ်မြေသစ် မှာ ဂုဏ်စိတ်တွေ တဖန် အေးချမ်းပါရစေတော့လေ။

❀ ❀ ❀

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ ဖိတ်ဆက်စာများ ပေးလိုပါလျှင် အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သင်္ဃန်းကျွန်းသို့ ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ဖော်မစုံ လွမ်းသူ့ရင်ကို ပို၍ပင်သတိရတမ်းတကာ နာကျင်စေလေသည်။

သူ့ကို တစ်နေ့မှ မေ့မရ။ ကြာလေ ပို၍လွမ်းလေသာ ဖြစ်သည်။ ဂုဏ် သွားတာကို လေးလေးမှလွှဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိဘဲ လေးလေးတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ကလောအိမ်ရဲ့ ဝန်းနံပါတ် ပေးခဲ့တာမို့ ဂုဏ်ထံ သူ ဆက်သွယ်လာရာ အကြောင်းလည်း မရှိတော့ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဘာရယ်ကြောင်းမှန်းမသိဘဲ သူ့ကို ပြင်းပြစွာ လွမ်းဆွတ်မိရလေသည်။ သေချာသည်။ သူ့ကို ဂုဏ် နှလုံးသားမှလည်း စူးနှင့်စွာ ချစ်မိသွားခဲ့ချေပြီ။ သူနှင့် ဝေးရာကို ထွက်လာခဲ့ပေမဲ့လည်း သူ့အရိပ်အောက်က ကင်းလွတ်သည့်မရှိဘဲ နေရာတကာမှာ သူ့ပုံရိပ်၊ သူ့စကားသံတွေသာ ကြားယောင်မိနေပါသည်။

BURMESE CLASSIC

ဂုဏ်ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးစွာ ကြည့်သည့် မျက်လုံးတွေ၊ ကြင်နာတတ်သည့် သူ့စကားတွေဟာ အစစ်တွေဟု ယုံကြည်မိကြသည့်ကြားထဲကမှ ဂုဏ်သည် ဘာကိုမှန်းမသိ စိုးထိတ်ကာ သွေးကြောင်လျက် ရှိလေးသည်။

ထင်းရှူးပင်ရိပ်ကို မှီလျက် ဟိုး... တောင်ပြာတန်းဆွဲဆီကို ငေးမောလျက်ရှိသော ဂုဏ်သည် နောက်ပါးဆီမှ ခေါ်သံတစ်ခုကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ထင်မှတ်မထားသော သူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ကလောကို ဂုဏ်တို့ ရောက်ခဲ့တာ ငါးရက်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ကလောမြို့လေးဟာ အင်မတန်ကို အေးအေးအေးအေးသာယာလှတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်လေသည်။ သီရိရဲ့ အစ်မနှင့် ခဲအိုဟာလည်း မျက်နှာပူ အားနာရလောက်အောင်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုစိုက် ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်ကြသည်။

ကလောရဲ့ အေးချမ်းသာယာမှုဟာ ဂုဏ် ရင်ကို အပြည့်အဝတော့ မငြိမ်းစေနိုင်တာ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ မိုးဦးကျမို့ နေရောင်သိပ်မပွင့်လှဘဲ အဲ့ဆိုင်းမိုင်းညှို့နေသည့် ရာသီဥတုက

www.burmeseclassic.com

“ဟယ်... ခခ”

“ဟုတ်တယ် မသစ္စာ၊ ခခပါ”

“ဟင် ... ဘယ်လိုလုပ် ဒီကို ရောက်လာတာလဲ၊ တို့ ဒီမှာ ရှိမှန်းရော ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး မမရယ်၊ အရေးကြီးတာကိုပဲ ခ ပြောပါမယ်၊ မမ ဒီကို ဘာကြောင့် ရုတ်တရက် ထွက်သွားရသလဲဆိုတာ ခ သိပါတယ်၊ မမ နှုတ်ဖျားက ခကို ဘာမှ ထုတ်မပြောပေမဲ့လဲ မမ ဘာတွေ ခစားနေရ တယ်ဆိုတာလည်း ခ သိတယ်၊ မမနဲ့ ခဟာ ဘာမှမတော် စပ်ကြပါပဲနဲ့ ရှေးရေစက်ကြောင့် ဒီလောက်ထိ ချစ်ခင်ရှင် နှီးသွားခဲ့ကြတာ တစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားကို တစ်ယောက် က နားလည်လို့ပေါ့ ...

မမနဲ့ ကိုမာန် ချစ်သွားကြရင် အရင်းဆုံး ပမ်းသာမဲ့ လူဟာ ခခပါ၊ ပြီးရင် သိဟ၊ ကိုမာန်ဟာ မာနကြီးလွန်းတယ် ဆိုပေမဲ့ ယောက်ျားကောင်းထွစ်ယောက်ပါ မမရယ်၊ မမကို သူ တကယ် ချစ်တာပါ၊ မမကြောင့်ပဲ ကိုမာန် ပြောင်းလဲ သွားခဲ့တာပါ၊ သူ့ကို ပြုပြင်ပေးနိုင်တာ မမပဲ ရှိပါတယ်၊ မမကြောင့် ပြောင်းလဲလာတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ် ကိုလဲ မမပဲ ပိုင်ဆိုင်သင့်ပါတယ် ...

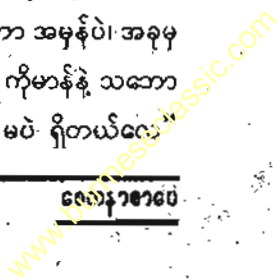
မမ စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေတွေးနေလဲဆိုတာ ခ သိ တယ်၊ ခ ရင်ထဲမှာ အဲလို လုံးဝမရှိဘူး မမ၊ မမရဲ့ စေတနာတွေကို ခ တစ်သက်လုံး အသိအမှတ် ပြုနေမှာ ပါ၊ ဒါကြောင့် ဘာကိုမှ တွေ့စေခဦးစားမနေပါနဲ့ မမရယ်၊ ခ သိခဲ့တဲ့ အရင်က မမ ဂုဏ်သစ္စာ ပုံစံမျိုးပဲ ခ မြင်ပါ ရစေ၊ အရာရာမှာ ဘယ်တော့မှ တွေ့မတွေ့နဲ့ ဆုတ်မနေဘဲ ရှောင်မပြေးတတ်တဲ့ ရှင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မမ အဖြစ်ပဲ ခ မြင်ချင်ပါတယ် ...

လူတကာကြောက်တဲ့ ကိုမာန် ဒေါသတွေကိုတောင် ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မမက ကိုမာန် အချစ်တွေကျမှ ရှောင်ပြေးတာ သတ္တိနည်းလွန်းတယ်နော်”

“နေပါဦး ခက ဒါတွေကို”

ခခက ဂုဏ်ရဲ့လက်တွေ့ကို ဆွဲယူဆုပ်ကိုင်ထားကာ သူ့မူပိုင် အပြိုးလေးကို ပြိုးလျက် ...

“ခကလည်း မမကို အရိပ်လို နားလည်နေတဲ့သူ တစ်ဦးပဲ လေ၊ မ စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ တွေးနေမလဲ ခ သိတယ်၊ ဘာမှ မဆိုဘူး မ၊ ကိုမာန်ကို ခ မချစ်ဘူး ဆိုပေမဲ့ အစ် ကိုတစ်ယောက်လိုတော့ သံယောဇဉ်ရှိတာ အမှန်ပဲ၊ အခုမှ အမှန်တိုင်း ဝန်ခံရရင် မကို စတွေ့ထဲက ကိုမာန်နဲ့ သဘော တူနေတာ၊ ကိုမာန်ကို မကြောက်တာ မပဲ ရှိတယ်လေ”

ချစ်မြတ်နိုးမှု

ဂုဏ်က သက်ပြင်းကိုချလျက် ငေးမောတွေဝေနေ
စဉ်မှာ ခက ဂုဏ်မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်လာလျက် ...

“မမ မယုံဘူးလား၊ မမကို ကိုမာန် သိပ်မျှော်လင့်နေရှာ
တယ်၊ ကိုမာန် အခု ဆေးရုံမှာ”

“ဟင် ... ဘယ်လို”

“မမတို့နှစ်ယောက်က စိတ်မြန်လက်မြန်တွေ့ချည်းပဲ၊ မမ
ကလောကို သွားတယ်ဆိုတာ သိသိချင်းပဲ ကိုမာန် ကားနဲ့
လိုက်သွားတယ်လေ၊ လမ်းမှာ မိုးတွေ အရမ်းသည်းနေလို့
ကား စလစ်ဖြစ်ပြီး accident ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါဆို သူ အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ခိုးရိမ်ရလားဟင်”

“အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ အခု ရန်ကုန်ဆေးရုံမှာ၊
မမ ခနဲ့ ပြန်လိုက်မယ် မဟုတ်လားဟင်”

“အင်း ... လိုက်မှာပေါ့၊ တို့ ခုပဲ လက်မှတ်စီစဉ်လိုက်မယ်”

သိရီ ခဲအိုချီးကူညီမှုကြောင့် cancel လုပ်ထားသည့်
လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ဂုဏ်တို့ ချက်ချင်းပဲ ရုလိုက်ပါသည်။
ဂုဏ်သည် မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲလျက် ရင်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ
တစ်ဆိုတုန့်ယင်ကာ စကားတောင်းပေးရင်း ခရေ့မှာ ဟန်ပင်မဆောင်
နိုင်ဘဲ တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျရလေသည်။

သူ့ကို ဂုဏ် သိပ်ချစ်လှပေသည်။

အဲဒါ အဲဒါ အဲဒါ

BURMESE CLASSIC

သူ့ကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ တွေ့လိုက်ရမလဲဟဲ့ တာ
ထိတ်ထိတ် မျှော်လင့်ထားခဲ့သမျှ တကယ်တမ်း တွေ့လိုက်ချိန်မှာ
ကျန်းကျန်းမာမာ ထူထူထောင်ထောင်ပဲ ဖြစ်သည်။ သူက ဂုဏ်
ကို မြင်သောအခါ ကြေကွဲရိပ်သန်းနေသော မျက်လုံးများဖြင့်
ငေးကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

“ဂုဏ် ကိုယ့်ဆီ ရောက်လာတယ်”

“အင်း ... ရှင် accident ဖြစ်လို့ဆို ဘယ်မလဲ ဒဏ်ရာတွေ
က”

www.burmeseclassic.com

သူ့မှာ ဘာဒဏ်ရာမှ ကြီးကြီးမားမား မရှိခြင်း အတွက် စိတ်ချမ်းသာသွားရသော်လည်း အကြီးအကျယ် စိတ်ပူ ခဲ့ရသော ကိုယ့်နှလုံးသားကိုတော့ သူ သိသွားမှာ ဂုဏ်က စိုးရိမ် လေသည်။

“ဘာလဲ ဂုဏ်က ကိုယ် ဒဏ်ရာတွေ ဗလပွရတာကို မြင်ချင်တာလား၊ ဒဏ်ရာက သိပ်မများပါဘူး ခါးကို ထိသွားတာ၊ ခြေထောက်မှာ နည်းနည်းပါးပါး ခိုက်မိတယ်၊ လမ်းတော့ လျှောက်မရဘူး၊ ခါးနာလို့”

“ရှင်က ဂရုမမစိုက်တာ”

ဂုဏ်မျက်နှာက ပြုံးစိစိ ပြန်ဖြစ်လာလေသည်။ သူ ခုတင်ဆေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း စားပွဲပေါ်မှာ စာင်ထားသော နားကြပ်ကိုတပ်ကာ သူ့နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်လိုက်လေသည်။ သူက ဂုဏ်ကို အံ့အားတသင့် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ဂုဏ်က သူ့လက်ကောက်ဝတ် သွေးကြောကို ဖျတ်ခနဲစမ်းကာ ...

“အင်း ... ရှင် နှလုံးက သိပ်ခုန်နေတယ်၊ အခြေအနေမ ကောင်းတော့ဘူး၊ အသက်ကယ်ဆေး မြန်မြန်ထိုးမှ ဖြစ် တော့မယ်၊ ဒီတော့ ရှင်ကို ကျွန်မ ကုပေးမယ်၊ ရှင် လက် ခံမှာလား”

သူက ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ဂုဏ်ကိုသာ ငေးနေလေ သည်။ သူ မယုံနိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ရှင် သိပ်စဉ်းစားမနေနဲ့နော်၊ ကျွန်မက လူတိုင်းကို ဆေး မကုဘူး၊ ကျွန်မချစ်တဲ့လူမှ ကုပေးတာ၊ ကျွန်မ ဆေးကုပေး တာ လေးလေးပဲရှိတယ်၊ ဘယ်လိုလဲ မြန်မြန်ပြော”

သူ့မျက်နှာက လမင်းပုံနယ် ဝင်းပသွားပါသည်။

ဂုဏ် လက်လေးတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဂုဏ် ... ဂုဏ် ... တကယ်ပြောနေတာလား”

“အင်းပေါ့ ခုပဲ ဆေးထိုးတော့မယ် ကဲ ... လာ”

“ဟာကွာ ဂုဏ်ကလည်းကွာ မလုပ်ပါနဲ့၊ ရှက်စရာကြီး”

“အရှက်အတွက်နဲ့ အသက်ကို အသေခံမယ်ပေါ့”

သူက ရှုံ့မဲ့စွာ အော်ရယ်လိုက်စဉ်ဝယ် ဂုဏ်ပါ လိုက်လံရယ်မောလျက် အခန်းထဲ ရယ်သံတွေ စည်ဝေသွားခဲ့ လေသည်။ သူက ဂုဏ် ဆေးထိုးမှာကို တကယ်ပဲ ကြောက်သွား သလားတော့ မပြောတတ်ချေ။

ဂုဏ် လက်လေးကို ဆွဲယူဖမ်းဆီးလျက် သူ့ရင်ခွင် ထဲမှာထည့်လျက် တစ်မိမိမိ ဝေးစိုက်လိုသော နေလေသည်။ ဂုဏ် သည်လည်း ဘာထူးလို့လဲလေ၊ အချစ်တွေ ပျော်ဝင်နေသော သူ့ အကြည့်တွေထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့တော့။

အချစ်ဆိုတာ အံ့ဩစရာလည်း ကောင်းသလို မယုံ နိုင်စရာလည်း ကောင်းလှပါသည်။ သူနှင့် ဂုဏ်သည် စတွေ့စဉ် ကတည်းက မာနတွေ၊ အမုန်းတရားတွေ၊ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေ မခံချင်

၃၀၄

ဆုမြတ်မွန်မွန်

မူတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေခဲ့ပြီး တစ်နေ့တွင် ချစ်သွားမိကြလိမ့်မည်
ဟု မတွေးခဲ့စဖူး။

အခုတော့ မာနတွေ၊ ပြိုင်ဆိုင်မှုတွေလည်း မရှိတော့၊
ထိုအရာများအားလုံး ခဝါချသွားပြီးချိန်တွင် တစ်စုံတစ်ခုသာ
ကြွင်းကျန်ရစ်နေခဲ့လေသည်။

ထိုအရာမှာ ဂုဏ်၊ ရင်ထဲတွင်ရှိသော သူ့အတွက်
ခိုင်မာသည့် သစ္စာတစ်ခုပဲ ဖြစ်ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက်

ထာဝရ

Handwritten signature

6 : 15 P.M (SUNDAY)

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ မိတ်ဆက်စာများ၊ ဝေဖို့လိုပါလျှင်
အမှတ် (၁၀၆)၊ သုမင်္ဂလာ (၆) လမ်း၊ သုမင်္ဂလာအိမ်ရာ၊ သင်္ဃန်းကျွန်းသို့
ဝေဖို့နိုင်ပါသည်။

၀၉၀၄၅၅၆၀